

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ
การดูโทรทัศน์ และทัศนคติของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

รองศาสตราจารย์ ดร. ปรมะ สตะเวทิน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ การดูแลสุขภาพ
และทัศนคติของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร.ปรมะ สดะเวทิน

ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๓๑

สถาบันส่งเสริมบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำ

การวิจัยครั้งนี้เกิดขึ้นเนื่องจากแรงบันดาลใจเกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ ซึ่งผู้วิจัยได้ติดตามทั้งจากข่าวทางสื่อมวลชนและการแสดงความคิดเห็นของฝ่ายต่าง ๆ กับทั้งจากทฤษฎีที่อธิบายถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนโดยทั่วไปและเฉพาะโทรทัศน์ ซึ่งทั้งสองฝ่ายมีความขัดแย้งกัน ฝ่ายผู้แสดงความความคิดเห็นนั้นเชื่อว่าโทรทัศน์มีอิทธิพลอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเด็ก ด้านนักทฤษฎีและนักวิจัยนั้นเห็นว่าอิทธิพลของสื่อมวลชนมีเงื่อนไขและขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ ในสังคม สาเหตุของความขัดแย้งดังกล่าวจึงได้ทำให้การวิจัยครั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อทดสอบและอธิบายทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในสังคมไทย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปได้และสำเร็จลุล่วงเพราะความร่วมมืออย่างดียิ่งของนักเรียน ๒๐๐ คน แห่งโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ ซึ่งถือเป็นผู้ให้ความรู้เพิ่มเติมแก่วงวิชาการด้านนิเทศศาสตร์

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้บริหารและอาจารย์แนะแนวของโรงเรียนทั้งสองที่ได้กรุณาอนุญาตและดำเนินการให้การเก็บข้อมูลเป็นไปโดยสะดวกและเรียบร้อย ขอขอบคุณ ดร.วิเชียร เกตุสิงห์ ผู้เชี่ยวชาญประจำสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติที่ให้คำปรึกษา อาจารย์พิชณี เขยจรรยา ที่ช่วยเป็นธุระในการประสานกับสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการประมวลข้อมูล และอาจารย์นภดล วรรณาคม ที่ช่วยเหลือในการประชุมชี้แจงการกรอกแบบสอบถามแก่นักเรียน

ประมะ สตะเวทิน

๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๑

เลขหมู่
เลขทะเบียน 012003
วัน,เดือน,ปี 17 ส.ค. ๕7

บทคัดย่อ

<u>ชื่อการวิจัย</u>	"ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสังคมและ เศรษฐกิจ, การดูโทรทัศน์ และทัศนคติของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร"
<u>ชื่อผู้วิจัย</u>	รองศาสตราจารย์ ดร.ประมะ สตะเวทิน
<u>หน่วยงานที่สังกัด</u>	ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
<u>ระยะเวลาทำการวิจัย</u>	มิถุนายน ๒๕๓๐ ถึง มิถุนายน ๒๕๓๑

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสังคมและ เศรษฐกิจ, การดูโทรทัศน์ และทัศนคติของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๑, ๒ และ ๓ ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และโรงเรียน จังหวัดน่านำเข้าเพื่อ โรงเรียนละ ๑๐๐ คน รวม ๒ โรงเรียน ๒๐๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ, การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน, การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซี่ยล และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นชั้น ซึ่งประมวลผลโดยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

สาระสำคัญของการวิจัยปรากฏผลดังนี้

๑. วัยรุ่นทุกคนมีโอกาสดูโทรทัศน์ รายการโทรทัศน์ที่วัยรุ่นนิยมดูมากที่สุด ได้แก่ ข่าว, ภาพยนตร์, เกมต่าง ๆ, คนตรีและเพลง และกีฬา ตามลำดับ วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๖๑ คน หรือ ๘๐.๕%) ดูโทรทัศน์กับคนในครอบครัว
๒. เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ และความบ่อยครั้งในการดู "รายการข่าวและความรู้" แต่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความบ่อยครั้งในการ ดู "รายการบันเทิง"

๓. ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์กับความบ่อยครั้งที่ดู "รายการข่าวและความรู้" ไม่มีความสัมพันธ์กับบรรณนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และศีลธรรม และความถูกต้อง แต่ความบ่อยครั้งที่ดู "รายการบันเทิง" มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับบรรณนิยมและความก้าวร้าวรุนแรง และมีความสัมพันธ์เชิงลบกับศีลธรรมและความถูกต้อง

๔. เพศไม่มีความสัมพันธ์กับบรรณนิยม แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความก้าวร้าวรุนแรง ส่วนโรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดาที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับบรรณนิยมและความก้าวร้าวรุนแรง ทั้ง ๔ ตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง

๕. เมื่อควบคุมตัวแปรการดูโทรทัศน์ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับบรรณนิยม แต่ยังคงมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความก้าวร้าวรุนแรง ส่วนโรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา ยังคงมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับบรรณนิยมและความก้าวร้าวรุนแรง ตัวแปรทั้ง ๔ ไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง

๖. ตัวแปรที่สามารถใช้อธิบายบรรณนิยม เรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่

- ๑) โรงเรียน หรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว
- ๒) ความบ่อยครั้งที่ดู "รายการข่าวและความรู้"
- ๓) ความบ่อยครั้งที่ดู "รายการบันเทิง"

ตัวแปรที่สามารถใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรง เรียงตามลำดับความสำคัญ ได้แก่

- ๑) โรงเรียนหรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว
- ๒) ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์
- ๓) ความบ่อยครั้งที่ดู "รายการบันเทิง"
- ๔) เพศ

ไม่มีตัวแปรใดเลยที่สามารถใช้อธิบายศีลธรรมและความถูกต้องได้

Research Abstract

Title "The Correlation Among Socio-economic Factors, T.V. Watching and Attitudes of Teenagers in Bangkok"

Researcher Associate Professor Parama Satawedin, Ph.D.

Office Department of Public Relations, Faculty of Communication Arts, Chulalongkorn University

Duration June 1987 - June 1988

The main purpose of this study was to examine the correlation among socio-economic factors, T.V. watching and attitudes of teenagers in Bangkok. The samples used in this study were 200 7th, 8th and 9th grade students of two schools: 100 students of Chulalongkorn University Demonstration School and 100 students of Chanhoonbampen School. Questionnaires were used to collect the data. Frequency, percentage, Pearson's product moment correlation coefficient, partial correlation coefficient and stepwise multiple regression were employed for the analysis of data. SPSS program was used for data processing.

The major findings of the study were as follows:

1. Every teenager was the T.V. watcher. The top 5 programs attracted most teenagers were news, movies, game shows, musical programs and sports respectively. Most teenagers (161 or 80.5%) watched television with other members of the family.

2. There was no significant correlation between sex, school, socio-economic status of the family, parents' relationship and the amount of T.V. watching, the frequency of "news-knowledge" watching. However, there was a significantly positive correlation between sex, school, socio-economic status of the family, parents' relationship and the frequency of "entertainment" watching.

3. There was no significant correlation between the amount of T.V. watching, the frequency of "news-knowledge" watching and taste, aggression, morality. There were, however, a significantly positive correlation between the frequency of "entertainment" watching and taste, aggression, and a significantly negative correlation between the frequency of "entertainment" watching and morality.

4. Sex did not significantly correlate with taste but negatively correlated with aggression. There was a significantly positive correlation between school, socio-economic status of the family, parents' relationship and taste, aggression. There was, however, no significant correlation between four socio-economic variables and morality.

5. When T.V. watching was controlled, there was no significant correlation between sex and taste but there still was a significantly negative correlation between sex and aggression. Meanwhile, there still was a significantly positive correlation between school, socio-economic status of the family, parents' relationship and taste, aggression. However, there was no significant correlation between four socio-economic variables and morality.

(๓)

6. Priorities of variables able to explain taste were as follows:

- 1) School or socio-economic status of the family.
- 2) The frequency of "news-knowledge" watching.
- 3) The frequency of "entertainment" watching.

Priorities of variables able to explain aggression were as follows:

- 1) School or socio-economic status of the family.
- 2) The amount of T.V. watching.
- 3) The frequency of "entertainment" watching.
- 4) Sex.

None of the variables was able to explain morality.

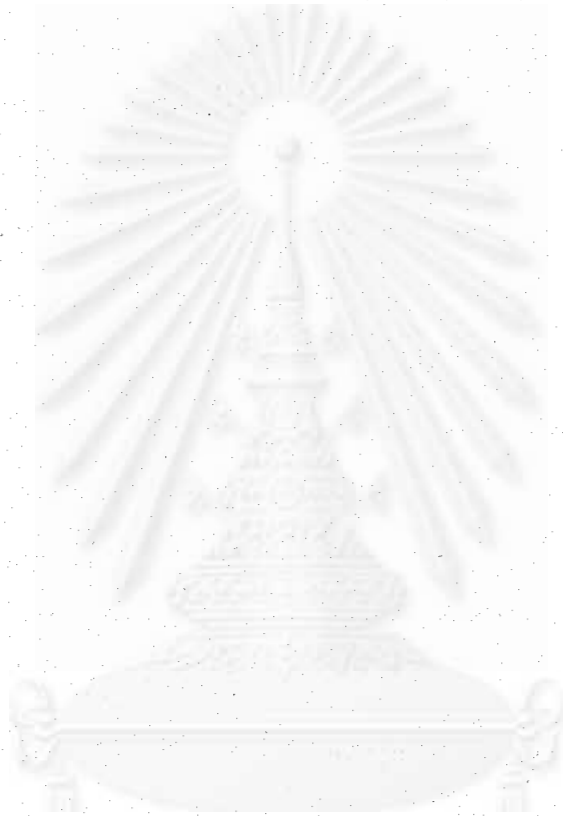
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

หน้า

คำนำ.....	
บทคัดย่อ.....	ก
Research Abstract.....	(๑)
สารบัญ.....	
สารบัญตาราง.....	
สารบัญแผนภูมิ.....	
บทที่	
๑ บทนำ.....	๑
ความสำคัญของปัญหา.....	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๒
ปัญหาที่วิจัย.....	๒
สมมติฐานของการวิจัย.....	๓
ขอบเขตของการวิจัย.....	๔
ตัวแปรในการวิจัย.....	๔
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	๕
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	๖
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๖
๒ ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๙
ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ.....	๙
ทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม.....	๑๓
ผลงานวิจัยในต่างประเทศ.....	๑๖
ผลงานวิจัยในประเทศ.....	๑๘
๓ ระเบียบวิธีวิจัย.....	๒๔
๔ ผลการวิจัย.....	๓๐
๕ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	๖๖

บรรณานุกรม.....	๗๘
ภาคผนวก ก. ตารางแสดงค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่าง ตัวแปรต่าง ๆ.....	๘๐
ภาคผนวก ข. แบบสอบถาม.....	๑๑๔

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

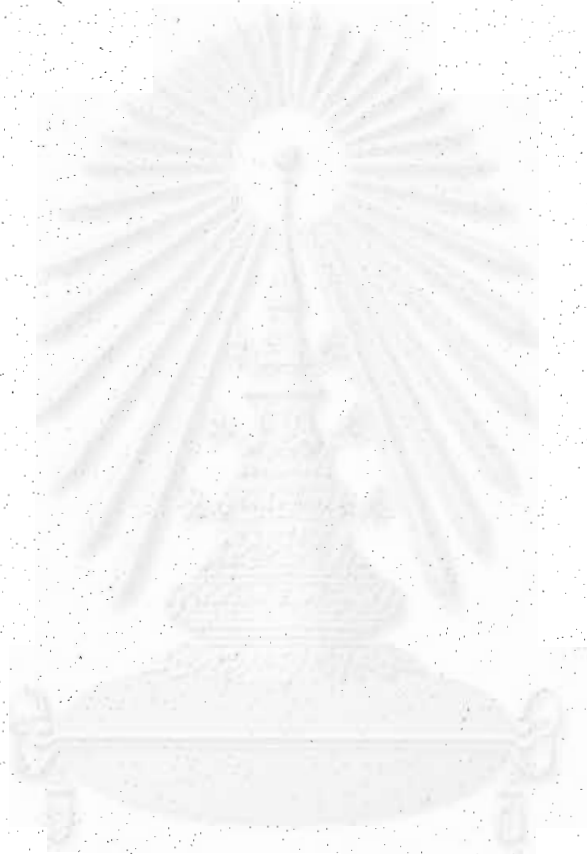
ตารางที่		หน้า
๑	จำนวนวัยรุ่นที่ดูรายการประ เภทข่าวและความรู้และความบ่อยครั้งที่ดู.....	๓๓
๒	จำนวนวัยรุ่นที่ดูรายการประ เภทบันเทิงและความบ่อยครั้งที่ดู.....	๓๕
๓	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทาง สังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับ การดูโทรทัศน์.....	๔๗
๔	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันระหว่างการดูโทรทัศน์กับทัศนคติ.....	๕๑
๕	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทาง สังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติ.....	๕๕
๖	เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสังคมและ เศรษฐกิจ กับทัศนคติที่ยังไม่ได้ควบคุมการดูโทรทัศน์กับ เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์แล้ว โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สัน เปรียบเทียบกับค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบพาร์ เชียล.....	๕๘
๗	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์ เชียลระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทาง สังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับ ทัศนคติ เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์.....	๕๙
๘	ลำดับความสำคัญของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับรสนิยม.....	๖๒
๙	ลำดับความสำคัญของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความก้าว รัว รุนแรง.....	๖๔
๑๐	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่าง เพศกับความบ่อยครั้ง และระยะเวลาในการดูโทรทัศน์.....	๘๑
๑๑	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรง เรียนกับความบ่อยครั้ง และระยะเวลาในการดูโทรทัศน์.....	๘๒
๑๒	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวกับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์.....	๘๓
๑๓	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดา กับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์.....	๘๔
๑๔	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่าง เพศกับความบ่อยครั้งที่ ดูรายการข่าวและความรู้.....	๘๕

๑๕	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับความ บ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้.....	๘๖
๑๖	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้.....	๘๗
๑๗	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของ บิดามารดากับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้.....	๘๘
๑๘	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศกับความบ่อยครั้งที่ ดูรายการบันเทิง.....	๘๙
๑๙	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับความ บ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง.....	๙๐
๒๐	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคม และเศรษฐกิจของครอบครัวกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง.....	๙๑
๒๑	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของ บิดามารดากับความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง.....	๙๒
๒๒	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งและ ระยะเวลาในการดูโทรทัศน์กับรสนิยม.....	๙๓
๒๓	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ ดูรายการข่าวและความรู้กับรสนิยม.....	๙๔
๒๔	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ ดูรายการบันเทิงกับรสนิยม.....	๙๕
๒๕	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ และระยะเวลาในการดูโทรทัศน์กับความก้าวร้าวรุนแรง.....	๙๖
๒๖	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ ดูรายการข่าวและความรู้กับความก้าวร้าวรุนแรง.....	๙๗
๒๗	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ ดูรายการบันเทิงกับความก้าวร้าวรุนแรง.....	๙๘
๒๘	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ และระยะเวลาในการดูโทรทัศน์กับศีลธรรมและความถูกต้อง.....	๙๙

๒๘	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้กับศีลธรรมและความถูกต้อง.....	๑๐๐
๓๐	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงกับศีลธรรมและความถูกต้อง.....	๑๐๑
๓๑	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศกับรสนิยม.....	๑๐๒
๓๒	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับรสนิยม.....	๑๐๓
๓๓	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวกับรสนิยม.....	๑๐๔
๓๔	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดากับรสนิยม.....	๑๐๕
๓๕	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศกับความก้าวร้าวรุนแรง.....	๑๐๖
๓๖	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับความก้าวร้าวรุนแรง.....	๑๐๗
๓๗	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวกับความก้าวร้าวรุนแรง.....	๑๐๘
๓๘	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดากับความก้าวร้าวรุนแรง.....	๑๐๙
๓๙	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศกับศีลธรรมและความถูกต้อง.....	๑๑๐
๔๐	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับศีลธรรมและความถูกต้อง.....	๑๑๑
๔๑	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวกับศีลธรรมและความถูกต้อง.....	๑๑๒
๔๒	ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดากับศีลธรรมและความถูกต้อง.....	๑๑๓

สารบัญแผนภูมิ

	หน้า
แผนภูมิแสดงตัวแปรในการวิจัย	๕
แผนภูมิแบบจำลองการสื่อสารแบบสองขั้นตอน	๑๔

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสำคัญของปัญหา

โทรศัพท์นั้น เป็นสื่อมวลชนที่ใกล้ชิดกับคนในสังคมเมืองเป็นอย่างมาก จนอาจกล่าวได้ว่า โทรศัพท์เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคนและครอบครัวในเมือง นายนิยม ปุราคำ รองเลขาธิการ สำนักงานสถิติแห่งชาติ *เปิดเผยว่า จากการสำรวจสำมะโนประชากร ปี ๒๕๒๓ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปริมาณของสื่อมวลชนนั้น พบว่า ทั่วประเทศมีเครื่องรับโทรศัพท์ร้อยละ ๒๓.๔ ของครัวเรือนทั้งหมด โดยกรุงเทพมหานครมีมากที่สุดถึงร้อยละ ๔๐.๑ รองลงไปได้แก่ ภาคกลางร้อยละ ๓๐.๖ ภาคใต้ร้อยละ ๑๓.๕ ภาคเหนือร้อยละ ๑๓.๗ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ ๗.๗^๑

จากตัวเลขดังกล่าวจะเห็นได้ว่าคนในกรุงเทพมหานครมีโอกาสที่จะดูโทรศัพท์มากกว่าคนส่วนอื่นในประเทศ นอกจากนั้นโดยลักษณะของโทรศัพท์เมื่อเปรียบเทียบกับสื่อมวลชนประเภทอื่น ๆ แล้วโทรศัพท์ยังสามารถดึงดูดความสนใจและทำให้คนดูสามารถเข้าใจในเนื้อหาของสาร (message content) ได้ดีกว่า และง่ายกว่าด้วย เพราะทำให้ผู้ดูได้เห็นทั้งภาพ ได้ยินทั้งเสียง ดังนั้นโทรศัพท์จึงมักจะถูกกล่าวขวัญหรือถูกวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอ เกี่ยวกับอิทธิพลที่มีต่อผู้ชม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเด็ก เรามักจะคิดหรือมีความรู้สึกกันว่าโทรศัพท์นั้นมีอิทธิพลในการสร้างความรู้สึกรูสึก, นิสัย, ทัศนคติ และการกระทำที่ไม่ดีไม่งามให้เกิดขึ้นแก่จิตใจและพฤติกรรมของเด็กอย่างร้ายกาจ เรามักจะคิดกันว่าโทรศัพท์เป็นตัวการที่ทำให้เด็กของเรามีนิสัยก้าวร้าว มีความประพฤติก่เร และมีจิตใจหยาบกระด้าง

อย่างไรก็ตาม แม้โทรศัพท์อาจมีส่วนทำให้เด็กเสียคนได้ แต่โทรศัพท์จะทำได้มากน้อยแค่ไหน? กับเด็กประเภทใด? และปัจจัยด้านสังคมอื่น ๆ เช่น ครอบครัวและโรงเรียน จะมีส่วน

* ตำแหน่งขณะนั้น

^๑หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, ฉบับที่ ๔๖๑๑ วันอังคารที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๗

ด้วยหรือไม่? เป็นทั้งคำถามที่น่าสนใจ และทั้งต้องการคำตอบที่มีเหตุผลและมีข้อมูลสนับสนุน

ในกรณีของการวิจัยในครั้งนี้ ได้พิจารณาถึงความแพร่หลายของโทรทัศน์ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศเป็นหลักในการพิจารณา โดยเห็นว่าหากจะศึกษาถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อเด็ก ก็น่าที่จะศึกษาจากท้องที่มีโทรทัศน์แพร่หลายอย่างกว้างขวาง จนอาจกล่าวได้ว่าเด็กส่วนใหญ่ในท้องที่นั้นๆ มีโอกาสที่จะได้ดูโทรทัศน์และได้รับอิทธิพลจากโทรทัศน์ จึงได้เลือกศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการเป็นแนวทางประกอบการพิจารณาในกรณีที่จะมีการขยายการกระจายเสียงโทรทัศน์ให้ครอบคลุมทั่วประเทศ และการวางแผนการจัดรายการโทรทัศน์ที่เครื่องรับโทรทัศน์แพร่หลายมากขึ้นในส่วนอื่น ๆ ของประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- ๑. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่น
- ๒. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยด้านเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว

และความสัมพันธ์ของบิดามารดาสัมพันธ์กับการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่นหรือไม่?

- ๓. เพื่อศึกษาว่าการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่นสัมพันธ์กับทัศนคติหรือไม่?

- ๔. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยด้านเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดาสัมพันธ์กับทัศนคติของวัยรุ่นหรือไม่?

๕. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยด้านเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา ยังคงสัมพันธ์กับทัศนคติของวัยรุ่นหรือไม่? เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์

- ๖. เพื่อศึกษาว่าปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ กับ การดูโทรทัศน์ ปัจจัยใดมีความสำคัญต่อทัศนคติของวัยรุ่นมากกว่ากัน

ปัญหานำวิจัย

- ๑. พฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่นเป็นอย่างไร? โดยพิจารณาจาก

- ๑.๑ ความบ่อยครั้งในการดู
- ๑.๒ ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการดู

- ๑.๓ ประเภทของรายการและความบ่อยครั้งที่ดู
- ๑.๔ ดูโทรทัศน์ตามคำแนะนำของใคร?
- ๑.๕ ดูโทรทัศน์เพื่อวัตถุประสงค์อะไร?
- ๑.๖ ทำอะไรระหว่างที่ดูโทรทัศน์?
- ๑.๗ ดูโทรทัศน์กับใคร?
- ๑.๘ ชอบดูโทรทัศน์ช่องไหน?

- ๒. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่นเป็นอย่างไร?
- ๓. ความสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่นกับทัศนคติเป็นอย่างไร?
- ๔. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติของวัยรุ่นเป็นอย่างไร?
- ๕. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติของวัยรุ่นเป็นอย่างไร? เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์
- ๖. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจกับการดูโทรทัศน์ ตัวแปรใดสามารถอธิบายทัศนคติได้ดีกว่ากัน

สมมติฐานของการวิจัย

- ๑. เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการดูโทรทัศน์คือ
 - ๑.๑ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดู
 - ๑.๒ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้
 - ๑.๓ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง
- ๒. การดูโทรทัศน์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติคือ
 - ๒.๑ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดู
 - ๒.๒ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้
 - ๒.๓ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง

๓. เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับทัศนคติ

๔. เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา ยังคงมีความสัมพันธ์กับทัศนคติ เมื่อควบคุมตัวแปรการดูโทรทัศน์

๕. ตัวแปรด้านสังคมและเศรษฐกิจใช้อธิบายทัศนคติได้ดีกว่าตัวแปรการดูโทรทัศน์

ขอบเขตของการวิจัย

๑. วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กนักเรียนที่ศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๓ ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

๒. เป็นการศึกษาเฉพาะทัศนคติด้าน รสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และศีลธรรมและความถูกต้อง

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้มีดังต่อไปนี้คือ

ตัวแปรอิสระ คือปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ ได้แก่

๑. เพศ
๒. โรงเรียน
๓. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว
๔. ความสัมพันธ์ของบิดามารดา

ตัวแปรกลาง คือการดูโทรทัศน์ ซึ่งจำแนกออกเป็น

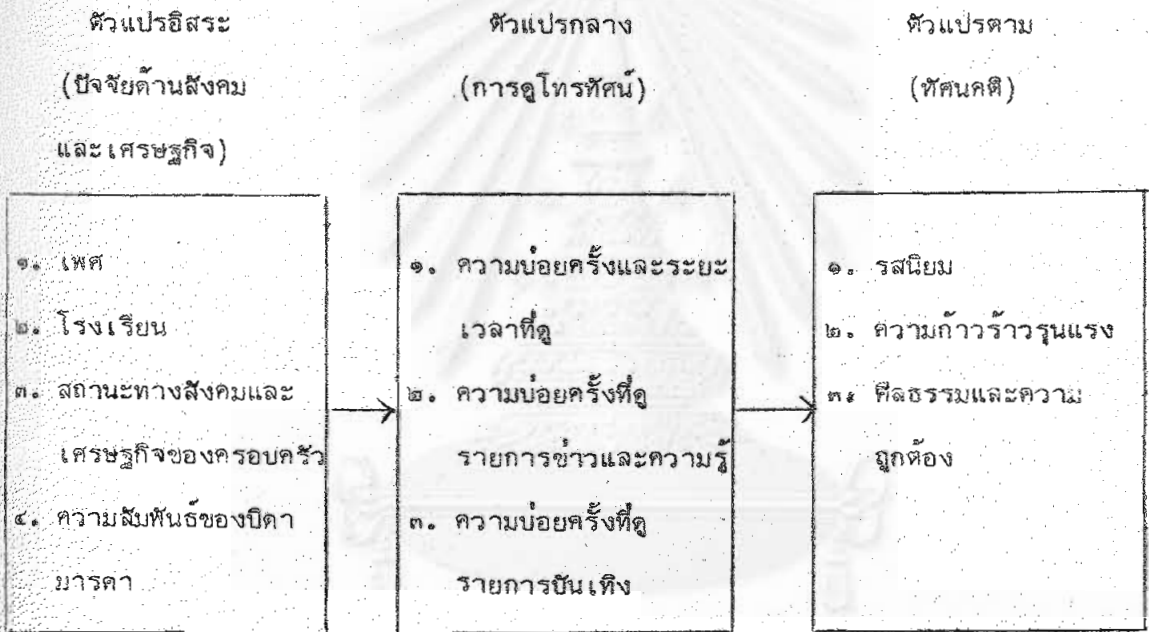
๑. ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดู
๒. ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้
๓. ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง

ตัวแปรตาม คือทัศนคติซึ่งพิจารณาใน ๓ ด้านคือ

- ๑. รสนิยม
- ๒. ความก้าวร้าวรุนแรง
- ๓. ศิลธรรมและความถูกต้อง

การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิแสดงตัวแปรในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

- ๑. ปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ หมายความว่า เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคม และเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา
- ๒. โรงเรียน หมายความว่า สถาบันการศึกษาซึ่งเปิดสอนในระดับมัธยมตามระบบการศึกษาในโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร

- ๓. โรงเรียนที่มีสถานภาพสูง หมายความว่าถึง โรงเรียนที่มีชื่อเสียง เป็นที่นิยมของ
ผู้ปกครองและนักเรียน
- ๔. โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ หมายความว่าถึง โรงเรียนที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียง ไม่เป็นที่นิยม
ของผู้ปกครองและนักเรียน
- ๕. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว หมายความว่าถึง รายได้และอาชีพของ
บิดามารดา
- ๖. ความสัมพันธ์ของบิดามารดา หมายความว่าถึง การที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันหรือไม่
อยู่ด้วยกัน
- ๗. การดูโทรทัศน์ หมายความว่าถึง พฤติกรรมต่อไปนี้คือ
 - ๗.๑ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์
 - ๗.๒ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้
 - ๗.๓ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง
- ๘. รายการข่าวและความรู้ หมายความว่าถึง รายการโทรทัศน์ที่ให้ข่าวสารที่เป็นประโยชน์
ต่อผู้ดู ได้แก่รายการต่อไปนี้
 - ๘.๑ ข่าว
 - ๘.๒ สารคดี
 - ๘.๓ การแข่งขันตอบปัญหาระหว่างโรงเรียน
 - ๘.๔ ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์
 - ๘.๕ การศึกษาและความรู้อื่น ๆ
 - ๘.๖ สุขภาพ
 - ๘.๗ ธรรมะและศาสนา
 - ๘.๘ กีฬา

๙. รายการบันเทิง หมายความว่า รายการโทรทัศน์ที่ให้ความสนุกสนานแก่ผู้ดู เป็นหลัก
ได้แก่รายการต่อไปนี้

- ๙.๑ ละคร
- ๙.๒ ภาพยนตร์
- ๙.๓ เด็กและการ์ตูน
- ๙.๔ แม่บ้านและสตรี
- ๙.๕ แฟชั่น
- ๙.๖ เกมต่าง ๆ
- ๙.๗ ดนตรีและเพลง

๑๐. ทัศนคติ หมายความว่า ท่าที ความรู้สึกนึกคิดในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- ๑๐.๑ รสนิยม
- ๑๐.๒ ความก้าวร้าวรุนแรง
- ๑๐.๓ ศีลธรรมและความถูกต้อง

ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยที่กระทำในเขตกรุงเทพมหานคร และศึกษาเฉพาะ
ทัศนคติด้าน รสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และศีลธรรมและความถูกต้อง ดังนั้นผลของการวิจัยจึง
อาจไม่สามารถใช้อธิบายได้ทั่วไป และไม่ครอบคลุม "ทัศนคติ" ได้เพียงพอ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

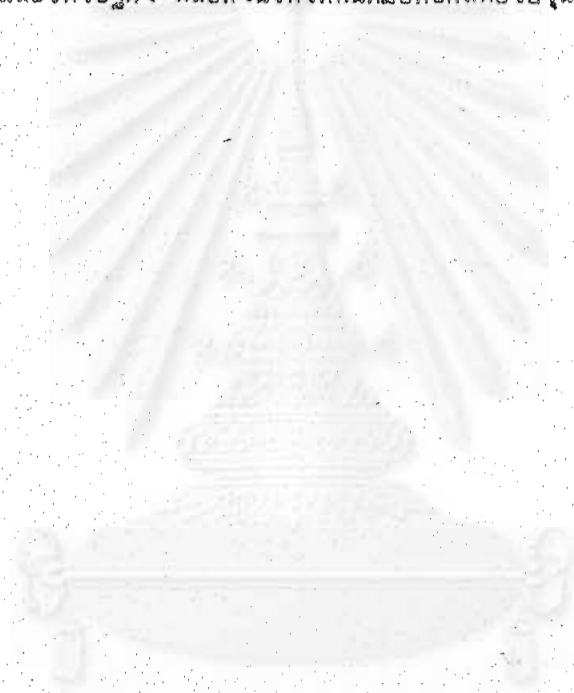
๑. เพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้านนิเทศศาสตร์และการสื่อสารมวลชนในประเทศไทยในส่วนที่
เกี่ยวกับปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจและโทรทัศน์ที่จะพึงมีอิทธิพลต่อทัศนคติของวัยรุ่น

๒. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการผลิตรายการโทรทัศน์สำหรับวัยรุ่นให้
เหมาะสม อันจะเป็นการพัฒนาให้วัยรุ่นมีความรู้และทัศนคติที่ถูกต้อง เพื่อพัฒนาไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่มี
คุณภาพ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศต่อไป

๓. เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการขยายขอบเขตของการกระจายเสียง โทรทัศน์ไปสู่ภูมิภาคและชนบททั่วประเทศซึ่งมีวัยรุ่นเป็นผู้ชมที่สำคัญอยู่ด้วย อันจะทำให้วัยรุ่นเหล่านี้ ได้รับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาท้องถิ่นและประเทศชาติสืบไป

๔. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งรับผิดชอบด้านการ พัฒนาเด็กและเยาวชน จะได้นำไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนและดำเนินการของตนให้เหมาะสม

๕. เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาเพื่อให้นักเรียน นิสิตนักศึกษา ได้ทราบถึงสภาพของสังคมและ เศรษฐกิจ ตลอดจนโทรทัศน์ที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นของไทยโดยเฉพาะ อย่างถูกต้อง

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

๑. ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติ คือ ท่าที ความรู้สึกนึกคิดอารมณ์ หรือ จิตใจที่มีความโน้มเอียงในการที่จะมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นรูปธรรม คือ คน, วัตถุ, สิ่งของ หรือนามธรรม เช่น แนวความคิด, สิทธิ, คุณดการณ ฯลฯ

การก่อตัวของทัศนคตินั้นมีปัจจัยหรือสาเหตุต่าง ๆ กัน J.A.C. Brown^๑ ได้จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่อตัวของทัศนคติเรียงตามลำดับไว้ ๔ ปัจจัยคือ

- ๑) กรรมพันธุ์ (Heredity)
- ๒) ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูเด็ก (Family and Child Rearing)
- ๓) สังคมและสถาบันสังคม (Society and Social Institutions)
- ๔) ประสบการณ์เฉพาะหรือประสบการณ์ที่บุคคลประสบซ้ำ ๆ (unique and

isolated experiences or similar experiences repeated throughout life)

ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อทัศนคติไม่เท่ากัน ปัจจัยที่ก่อให้เกิดทัศนคติขึ้นก่อนย่อมมีอิทธิพลมากกว่าปัจจัยที่มาทีหลัง ทั้งนี้เป็นไปตามกฎที่เรียกว่า Law of Primacy ที่กล่าวว่า ประสบการณ์อันแรก ๆ มีพลังมากกว่าประสบการณ์อันหลัง ๆ เนื่องจากประสบการณ์แรก ๆ นั้น จะมีอิทธิพลต่อประสบการณ์อันหลัง เพราะเราจะตีความหรือมองสิ่งที่พบเห็นในภายหลังอย่างไรขึ้นอยู่กับว่าเรามีประสบการณ์แต่เดิมอย่างไร ประสบการณ์เหล่านี้จะถูกเรียงลำดับความสำคัญไว้และจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติลดหลั่นกันลงไป

^๑J.A.C. Brown, Techniques of Persuasion : From Propaganda to Brainwashing (London : Cox & Wyman Ltd., 1972), p. 39.

จากกฎดังกล่าวจึงทำให้สรุปได้ว่า บรรดาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการก่อตัวของทัศนคตินั้น สามารถเรียงลำดับความสำคัญได้ดังนี้

- ลำดับที่ ๑ กรรมพันธุ์
- ลำดับที่ ๒ ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูเด็ก
- ลำดับที่ ๓ สังคมและสถาบันสังคม
- ลำดับที่ ๔ ประสบการณ์เฉพาะของบุคคลแต่ละคน

(๑) กรรมพันธุ์

เมื่อเด็กเกิดขึ้นมาสิ่งที่เด็กต้องการเป็นความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร การนอนหลับ ความอบอุ่น อย่างไรก็ตามแม้เด็กทุกคนจะมีความต้องการทางร่างกายเหมือนกัน แต่เด็กเหล่านี้ก็มีความแตกต่างกันไปในเรื่องของอารมณ์ เด็กบางคนอาจจะกระตือรือร้นและร่าเริง บางคนซึมโท และบางคนก็เฉื่อยชา ความแตกต่างเหล่านี้ ตลอดจนความแตกต่างในด้านสติปัญญา เป็นสิ่งที่มีติดตัวเด็กมาแต่กำเนิด เป็นผลของกรรมพันธุ์ที่แสดงออกผ่านระบบประสาทและร่างกาย

(๒) ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูเด็ก

ครอบครัวมีหน้าที่ที่จะอบรมให้เด็ก เป็นคนที่มีคุณภาพใกล้เคียงกับพฤติกรรมมาตรฐานของสังคม ซึ่งในการอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยบิดามารดาทำให้เด็กได้รับอิทธิพลของสังคมและวัฒนธรรมโดยทางอ้อม (mediated social-cultural influence) กล่าวคือบิดามารดาได้นำเอาอิทธิพลต่าง ๆ ที่ตนได้รับจากสังคมและวัฒนธรรมที่ตนอาศัยอยู่หรือสถาบันสังคมต่าง ๆ ที่ตนเป็นสมาชิกมาเป็นแนวทางในการอบรมเด็ก กล่าวสั้น ๆ ก็คือ การที่พ่อแม่ได้ไปสัมผัสกับสังคมและวัฒนธรรม ทำให้พ่อแม่มี "ทัศนคติของตน" จากสังคมและวัฒนธรรมนั้น ดังนั้นเมื่อพ่อแม่อบรมเด็กก็ย่อมจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะนำเอา "ทัศนคติของตน" ซึ่งได้รับอิทธิพลจากสังคมและวัฒนธรรมนั้นมาถ่ายทอดให้แก่เด็ก ก็เท่ากับว่าเด็กได้รับอิทธิพลของสังคมและวัฒนธรรมผ่านทางพ่อแม่

อิทธิพลของครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กนั้นมีอยู่มากมายหลายด้าน เช่น กิริยามารยาท, ความคิดเรื่องเวลา, ความรักชาติ, ความเชื่อในศาสนา, ความสะอาด, ความเชื่อใฝ่ใฝ่แม่ หรือ ความใจแคบ, ความประหยัหรือความหุ่มเฟือย, ความซื่อสัตย์สุจริต, ศิลธรรม, รสนิยม, การเมือง, ฯลฯ ฯลฯ

(๓) สังคมและสถาบันสังคม

สังคมมีวัฒนธรรม เป็น เครื่องกำหนดทัศนคติและมาตรฐานของพฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสม ดังนั้น คนที่มาจากสังคมต่างกันจึงมีทัศนคติต่อ เรื่องเดียวกันแตกต่างกัน สังคมมีสถาบันสังคม เป็นองค์ประกอบ สถาบันสังคมสำคัญ ๆ ที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติของเด็ก ได้แก่

ก. สถาบันการศึกษา

โรงเรียนเป็นสถาบันสังคมสถาบันแรกที่เด็กได้สัมผัสเมื่อออกมาจากครอบครัว จึงมีส่วนอย่างสำคัญในการสร้างและปลูกฝังทัศนคติแก่เด็ก โดยผ่านระบบการเรียนการสอน และครูผู้ทำหน้าที่ในการถ่ายทอดวิชา ความรู้สึนึกคิดแก่นักเรียนในทำนองเดียวกับที่พ่อแม่ได้สอดแทรกความคิดของตนแก่ลูกในการอบรมเลี้ยงดู

ดังนั้นเด็กที่เรียนต่างโรงเรียนกันจึงอาจจะมีทัศนคติต่อ เรื่องเดียวกันแตกต่างกันได้ เนื่องจากความแตกต่างของโรงเรียนและครู

ข. สถาบันศาสนา

สถาบันศาสนาต่าง ๆ เช่น วัตรในพระพุทธศาสนา มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนและกิจกรรมในชีวิตของคนตลอดชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย ในระยะเริ่มต้นเด็กได้รับอิทธิพลของศาสนาผ่านทางพ่อแม่โดยการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ต่อมาก็ได้รับอิทธิพลของศาสนาผ่านทางโรงเรียนโดยการศึกษาเล่าเรียนตามหลักสูตรและการปฏิบัติในพิธีกรรมต่าง ๆ และในที่สุดก็ได้รับอิทธิพลของศาสนาโดยตรงในโอกาสต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตของคน ศาสนามีอิทธิพลต่อทัศนคติของคนอย่างน้อยที่สุด

๓. ด้านคือ^๒

๑. อิทธิพลต่อทัศนคติด้านศีลธรรม, คุณธรรมและความเชื่อทางจรรยา เช่น ศีล ๕ ของพุทธศาสนา หรือการที่ศาสนาคริสต์นิกายโรมันแคธอลิกคัดค้านการคุมกำเนิดด้วยวิธีการที่ไม่เป็นธรรมชาติ เช่นการทำแท้ง เป็นต้น

^๒ ประมะ สตะเวทิน, หลักนิเทศศาสตร์ (กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, พ.ศ. ๒๕๒๔), หน้า ๑๑๒-๑๑๓.

๒. อิทธิพลต่อทัศนคติด้านเศรษฐกิจ เช่น ศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ สนับสนุนความคิด เรื่อง ทฤษฎีสินส่วนบุคคล ระบบการค้าแบบเสรี และระบบทุนนิยม เป็นต้น

๓. อิทธิพลต่อทัศนคติด้านการเมือง เช่น อิทธิพลต่อการเลือกตั้ง พอล ลาซาร์สเฟลด์ (Paul Lazarsfeld) และคณะ ซึ่งได้ทำการสำรวจการลงคะแนนเสียงของประชาชน ที่ Erie County มลรัฐ โอไฮโอ ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๐ พบว่า ชาวแคทอลิกประมาณ ๖๕-๘๐% มักจะลงคะแนนเสียงให้แก่ผู้สมัครของพรรคเดโมแครตเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันในตำแหน่งระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติก็ตาม^๗

ค. สถาบันสื่อมวลชน

สื่อมวลชนนับได้ว่าเป็นสถาบันสังคมที่สำคัญอีกสถาบันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อ ทัศนคติของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมสมัยใหม่และสังคมเมือง ซึ่งสื่อมวลชนมีอยู่อย่างแพร่หลาย และกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของคนในเมือง

(๔) ประสบการณ์เฉพาะบุคคล

ประสบการณ์เฉพาะตัวของบุคคลแต่ละคนที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ชั่วซาก สำหรับบุคคล ผู้นั้นก็สามารถสร้างทัศนคติเฉพาะที่บุคคลหนึ่งมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือ เรื่องใด เรื่องหนึ่งผิด ไปจากบุคคล อื่น โดยทั่วไปได้ ดังนั้นคนที่มีประสบการณ์เฉพาะตัวต่างกันจึงมีทัศนคติต่อ เรื่องเดียวกันหรือต่อสิ่ง เดียวกันแตกต่างกัน

^๗ Harwood L. Childs, Public Opinion: Nature, Formation, and Role (Princeton, New Jersey: D. Van Nostrand Company Inc., 1965), pp. 147-148.

๒. ทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชน

อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อสังคมและสมาชิกของสังคมนั้น สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้^๔

๑. อิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อประชาชนนั้น ไม่ใช่อิทธิพลโดยตรง หากแต่เป็นอิทธิพลโดยอ้อม เพราะมีปัจจัยต่าง ๆ ที่สะกิดกันอิทธิพลของสื่อมวลชน ปัจจัยดังกล่าวได้แก่

๑.๑ ความมีใจโน้มเอียงของผู้รับสาร (Predispositions)

ผู้รับสารของสื่อมวลชนประกอบไปด้วยประชาชนซึ่งมีการติดต่อกัน และประชาชนเหล่านี้ก็ยังคงเกี่ยวข้องติดต่อกันและเป็นสมาชิกของสถาบันสังคมต่าง ๆ จึงทำให้ประชาชนเหล่านี้มีความคิดเห็น มีค่านิยม และมีความโน้มเอียงที่จะประพฤติปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่ก่อน ทัศนคติ ความคิดเห็น และพฤติกรรม เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ได้รับอิทธิพลจากการคบหาสมาคมกับคนอื่นและจากสถาบันสังคมที่ตนเป็นสมาชิก เมื่อบุคคลผู้นั้นสัมผัสกับสื่อมวลชน เขาก็นำเอา ทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรม เหล่านี้ติดตัวมาด้วย

๑.๒ การเลือกของผู้รับสาร (Selective Processes)

ความมีใจโน้มเอียงของผู้รับสารมีอิทธิพลต่อบุคคลทั้งก่อน และในขณะที่บุคคลผู้นั้นใช้สื่อมวลชน ความมีใจโน้มเอียงจะเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลนั้นควรจะทำ (ดู, ฟัง) สิ่งใด (selective exposure and selective attention) จะตีความหมายสิ่งนั้นอย่างไร (selective interpretation) และควรจะทำสิ่งใด (selective retention) ประชาชนจะเลือกรับสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็นและความสนใจของตนและจะหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับสารที่ไม่สอดคล้องหรือที่ขัดแย้งกับความคิดเห็น และความสนใจของตน ในการตีความหมายของสารก็เช่นเดียวกัน

^๔ Joseph T. Klapper, "The Social Effects of Mass Communication, The Science of Human Communication, Wilbur Schramm ed. (New York: Basic Books, Inc., 1963), pp. 65-76 and Eleanor E. Maccoby, "The Effects of Television on Children," The Science of Human Communication, Wilbur Schramm ed. (New York: Basic Books, Inc., 1963), pp. 116-127.

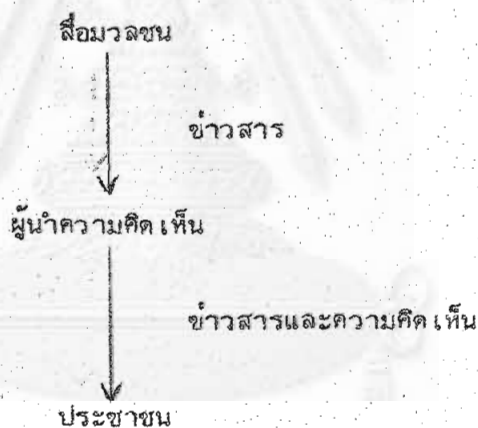
ประชาชนจะพยายามตีความสารที่ตนอ่าน (ดู, ฟัง) ตามความเชื่อ และค่านิยมที่ตนมีอยู่เดิม ในทำนองเดียวกันประชาชนก็จะเลือกจดจำเฉพาะสิ่งที่สนับสนุนความคิด และความเชื่อของตน

๑.๓ อิทธิพลของบุคคล (Personal Influence)

อิทธิพลของสื่อมวลชนเป็นไปโดยอ้อม เนื่องจากข่าวสารจากสื่อมวลชนไม่ได้ไปถึงประชาชนทั่วไปในทันที หากแต่ต้องผ่านชั้นตอนสองชั้นตอน ตามทฤษฎีการสื่อสารแบบสองชั้นตอน โดยมีบุคคลเป็นตัวแทรกเพื่อทำหน้าที่ในการถ่ายทอดข่าวสารไปยังประชาชนคนอื่น ๆ ในชุมชนหรือในสังคม บุคคลที่ทำหน้าที่ดังกล่าว เรียกว่าผู้นำความคิดเห็น (opinion leaders)

แผนภูมิแบบจำลองการสื่อสารแบบสองชั้นตอน

(Model of Two-step Flow of Communication)

ในการถ่ายทอดข่าวสารจากสื่อมวลชนไปยังประชาชนนั้น ผู้นำความคิดเห็นได้สอดแทรกความรู้สึกนึกคิดของตนเข้าไปด้วย เนื่องจากในชีวิตประจำวันของเรานั้นมีการติดต่อกันอยู่เสมอ และผู้นำความคิดเห็นมักจะเป็นคนที่ได้รับความเชื่อถือ สนิทสนมและไว้วางใจจากประชาชนทั่วไป ดังนั้นผู้นำความคิดเห็นเหล่านี้จึงมีอิทธิพลต่อทัศนคติและการตัดสินใจของประชาชน

๑.๔ ลักษณะของธุรกิจด้านสื่อมวลชน (Economic Aspects)

นอกจากนั้น การดำเนินธุรกิจด้านสื่อมวลชนในสังคมเสรีนิยม ซึ่งมีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนั้น สื่อมวลชนทั้งหลายสามารถที่จะแข่งขันกันได้โดยเสรี ต่างฝ่ายต่างเสนอความคิดเห็นและค่านิยมที่แตกต่างกันออกไป และประชาชนก็มีเสรีภาพในการที่จะเลือกเชื่อถือความคิดเห็น

ใดความคิดเห็นหนึ่งได้ ในสังคมเช่นนี้ธุรกิจสื่อมวลชนถือเป็นตลาดแห่งความคิดที่เสรี (free market place of idea) ประชาชนในฐานะผู้รับสารก็จะใช้วิจารณญาณของตน (ตามทัศนคติความคิดเห็นและค่านิยมที่ตนมีอยู่) ตัดสินว่าควรเชื่อสื่อมวลชนไหนดี

๒. จากปัจจัยดังกล่าวในข้อ ๑ ทำให้เห็นได้ว่าประชาชนไม่ได้สัมผัสสื่อมวลชนด้วยจิตใจที่ว่างเปล่า ตรงกันข้ามประชาชนกลับมีความคิดเห็น ทัศนคติ ทำที่คั้งเดิมของตนมาก่อน รวมทั้งได้รับอิทธิพลจากบุคคลอื่น ๆ และสถาบันสังคมต่าง ๆ อยู่ก่อนแล้ว สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นตัวสะกดกันข่าวสารและความคิดเห็นจากสื่อมวลชนที่แตกต่างกันจากความคิดเห็น ทัศนคติและทำที่คั้งเดิมของตน และจะยอมรับเฉพาะข่าวสารและความคิดเห็นที่สอดคล้องกับความคั้งเดิมของตนเท่านั้น ดังนั้น อิทธิพลที่สื่อมวลชนจะมีต่อประชาชน จึงเป็นแต่เพียงผู้สนับสนุน (an agent of reinforcement) เท่านั้น กล่าวคือ สื่อมวลชนจะสนับสนุนทัศนคติ รสนิยม ความมีใจโน้มเอียงตลอดจนแนวโน้มด้านพฤติกรรมของประชาชนให้มีความเข้มแข็งขึ้น และพร้อมที่จะแสดงให้ปรากฏออกมาเมื่อมีแรงจูงใจเพียงพอ หรือเมื่อโอกาสเหมาะสม

๓. ในบางกรณีสื่อมวลชนอาจทำหน้าที่เป็นผู้เปลี่ยนแปลงประชาชนได้เช่นกัน (an agent of change) อย่างไรก็ตาม อิทธิพลในด้านการเปลี่ยนแปลงประชาชนของสื่อมวลชนนี้จะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อบุคคลมีความโน้มเอียงที่จะเปลี่ยนแปลงอยู่ก่อนแล้ว เช่น คน ๆ หนึ่งอาจจะไม่พอใจทัศนคติ และพฤติกรรมของตนที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอีกต่อไป ก็เป็นที่แน่นอนว่าบุคคลผู้นี้จะต้องพยายามแสวงหาแนวทางหรือทำที่ใหม่ ซึ่งก็หมายความว่าคนผู้นั้นพร้อมที่จะเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมอยู่ก่อนแล้ว หากสื่อมวลชนสามารถเสนอสิ่งที่สอดคล้องกับความต้องการของเขา เขาก็จะเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมได้ สื่อมวลชนจึงทำหน้าที่เป็นเพียงผู้เสนอหนทางในการเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมเท่านั้น (provide the means for change)

๔. สื่อมวลชนสามารถสร้างทัศนคติ และค่านิยมใหม่ให้เกิดแก่ประชาชนได้ในกรณีต่อบุคคลนั้น ๆ ไม่เคยมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน อย่างไรก็ตาม ทัศนคติและค่านิยมใหม่นี้จะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อบุคคลผู้นั้นรับสารที่เสนอเรื่องราวในแนวเดียวกันบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ เท่านั้น อิทธิพลของสื่อมวลชนในแง่นี้จึงมีลักษณะสะสม (cumulative impact) มีอิทธิพลที่ก่อให้เกิดผลได้ทันทีทันใด หรือในระยะเวลานานสั้น ไม่ใช่อิทธิพลที่เกิดจากการดูรายการทีวีเพียงครั้งเดียว อ่านหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องหนึ่งเพียงครั้งเดียว ฯลฯ

กล่าวโดยสรุป สื่อมวลชนไม่ได้เป็นตัวการเพียงอย่างเดียวที่จะมีผลต่อความเสื่อมเสียของสังคมและประชาชน ความเสื่อมเสียของสังคม และประชาชนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างโดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพแวดล้อมในสังคม สถาบันสังคมอื่น ๆ และบุคคลในสังคมเอง

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

นักวิจัยในต่างประเทศหลายคนได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของทีวีต่อเด็ก ซึ่งพอจะสรุปผลได้ดังนี้

๑) ทีวีสามารถกระตุ้นหรือส่งเสริมให้เด็กกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งได้เมื่อเด็กมีความโน้มเอียงที่จะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว

โดยปกติเด็กจะดูรายการทีวีที่ตนชอบหรือต้องการ การเลือกดูรายการเหล่านั้นเป็นการเลือกดูตามสภาพของจิตใจ ความรู้สึกและค่านิยมของตน การที่เด็กเลียนแบบหรือจดจำการกระทำต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในจอทีวี แล้วนำไปปฏิบัติในเวลาต่อมานั้นก็เนื่องจากเด็กเหล่านี้มีนิสัย มีความชอบหรือมีปัญหาส่วนตัวที่เก็บบกเอาไว้ และพร้อมที่จะแสดงออกซึ่งความก้าวร้าวรุนแรงหากโอกาสหรือเหตุการณ์เอื้ออำนวย ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวได้แก่การขาดความอบอุ่นจากพ่อแม่ การทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ได้พบเห็นการใช้กำลัง ความรุนแรงหรือการก่ออาชญากรรมอยู่เสมอ ตลอดจนการคบเพื่อนที่เกเร สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลในการทำให้เด็กเลียนหรือกลายเป็นเด็ก เกเรมากกว่ารายการทีวีที่เด็กดูทั้งนั้น ทีวีเป็นเพียงตัวกระตุ้นจิตใต้สำนึกหรือความโน้มเอียงที่จะกระทำความชั่วเท่านั้น

ผลงานของการวิจัยโดยส่วนใหญ่พบว่า เด็กที่เลียนแบบการกระทำที่รุนแรงหรือการก่ออาชญากรรมในทีวีแล้วนำมาปฏิบัติในชีวิตจริงนั้น เป็นเด็กที่มีนิสัยชอบความรุนแรงหรือมีปัญหา ดังกล่าว ในขณะที่เด็กส่วนใหญ่ที่ไม่มีนิสัยก้าวร้าวหรือไม่มีปัญหาจะไม่เลียนแบบการแสดงหรือภาพยนตร์อาชญากรรมในทีวี

“Eleanor E. Maccoby, "The Effects of Television on Children," The Science of Human Communication Wilbur Schramm ed. (New York: Basic Books Inc., 1963), pp. 116-127.

๒) ทวีสามารถสร้างทัศนคติและค่านิยมใหม่ให้เกิดขึ้นแก่เด็กได้ เมื่อเด็กไม่เคยมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน

ทัศนคติหรือค่านิยมของเด็กเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นถูกสร้างโดยการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่และโรงเรียน เรื่องใดก็ตามที่เด็กมีความรู้หรือมีค่านิยมอยู่ก่อนแล้ว ทวีจะมีอิทธิพลต่อเด็คน้อยมาก ทวีจะมีอิทธิพลต่อเด็ก เฉพาะ เรื่องที่เด็กไม่เคยรู้มาก่อน พ่อแม่ไม่เคยสอนมาก่อน เด็กไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ในกรณีเช่นนี้ทวีจะมีอิทธิพลต่อความเชื่อ และทัศนคติ ตลอดจนสร้างความรู้สึกละเอียดอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในจิตใจของเด็กได้ อย่างไรก็ตาม ทัศนคติและค่านิยมใหม่ที่จะได้จากทวีนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเด็กได้ดูรายการทีวีที่เสนอเรื่องราวในแนวเดียวกันบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ เท่านั้น อิทธิพลของทีวีในแง่นี้จึงมีลักษณะ เป็นอิทธิพลสะสม มิใช่อิทธิพลที่ก่อให้เกิดผลได้ทันทีทันใด หรือในระยะเวลาอันสั้น มิใช่อิทธิพลที่เกิดจากการดูรายการทีวีเพียงรายการเดียว

การวิจัยในอังกฤษโดย ฮิลดี ฮิมเมลเวท (Hilde Himmelweit) และคณะพบว่า เด็กผู้หญิงที่ดูละครเกี่ยวกับปัญหาของชีวิตคู่บ่อย ๆ มักจะคิดว่าชีวิตการแต่งงานเต็มไปด้วยปัญหามากมาย นับตั้งแต่เรื่องสามีนอกใจ ความเจ็บไข้ได้ป่วยไปจนถึงการมีลูกที่ไม่ดี ในขณะที่เด็กผู้หญิงที่ไม่ได้ดูละครแบบนี้บ่อยนักจะไม่เกิดความรู้สึกเช่นนั้น แต่กลับคิดว่าชีวิตคู่เป็นชีวิตที่สดใสน่าอภิรมย์

๓) ทวีทำให้เด็กจิตใจตายด้านขาดความเห็นอกเห็นใจ

นักวิจัยชาวออสเตรเลีย พบว่า เด็กซึ่งดูรายการทีวีประเภทอาชญากรรมมากจนเกินขนาดจะไม่มีความรู้สึกตื่นเต้นอีกต่อไปเมื่อดูรายการประเภทนี้ในตอนหลัง ทั้งนี้เพราะการดูมาก ๆ ทำให้ผ่านการตื่นเต้นมากจนจิตใจตายด้าน ดังนั้นจึงไม่เกิดอารมณ์ใด ๆ และรู้สึกเฉยชาหลังจากดูรายการเช่นนั้น และกลายเป็นคนที่ไม่เห็นอกเห็นใจไม่โยยคิดที่ประสพเคราะห์กรรมจากอาชญากรรม

อย่างไรก็ตาม ผลของการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า เด็กที่ดูทีวีมากผิดปกตินั้นมักจะเป็นเด็กที่มีปัญหา เด็กเหล่านี้ดูทีวีเพื่อหนีความเครียดในชีวิตส่วนตัว เช่น เด็กที่เข้ากับเพื่อนไม่ได้หรือเด็กที่เกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่ ในขณะที่เด็กส่วนใหญ่ดูทีวีเพื่อความบันเทิง

กล่าวโดยสรุป เราจะเห็นได้ว่าทีวีไม่ได้เป็นตัวการเพียงอย่างเดียว และไม่ได้เป็นตัวการสำคัญด้วยซ้ำในอันที่จะทำให้เด็กมีทัศนคติ ค่านิยมหรือพฤติกรรมที่เสียหาย การที่เด็กจะเสีย

เพราะทีวีหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความเอาใจใส่ของพ่อแม่ การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่และโรงเรียน ระดับการศึกษาและรสนิยมของพ่อแม่ ความอบอุ่นในครอบครัวและสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเด็กแต่ละคนได้รับและมีประสบการณ์ต่าง ๆ กัน ยิ่งกว่านั้นเด็กแต่ละคนที่ดูทีวีรายการเดียวกันก็ยังคงมีความอ่อนไหวที่จะคล้อยตามทีวีไม่เท่ากัน ให้ความสนใจและจดจําแง่มุมของเนื้อเรื่องแตกต่างกัน ดังนั้น ทีวีจึงมีอิทธิพลต่อเด็กแต่ละคนแตกต่างกันเป็นคน ๆ ไปไม่เหมือนกันทุกคน

๒. ผลงานวิจัยในประเทศ

ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์^๖ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น" ผลของการวิจัย หอสรุปได้ดังนี้

- ๑) เด็กวัยรุ่นใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ เฉลี่ยสัปดาห์ละ ๑๓ ชั่วโมง ๔๐.๘ นาที
- ๒) เด็กวัยรุ่นชายสนใจภาพยนตร์สงครามและภาพยนตร์จารกรรมมากที่สุด เด็กวัยรุ่นหญิงสนใจภาพยนตร์วิทยาศาสตร์ก้าวหน้ามากที่สุด
- ๓) ภาพยนตร์โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่นในแง่ดี คือ ช่วยในด้านการเข้าสังคมกับเพื่อน และให้ความรู้แก่เด็กได้มาก ส่วนในแง่เสียก็คือ ทำให้เด็กชอบเลียนแบบพระเอกและผู้ร้าย และมีผลต่อจิตใจและสุขภาพของเด็กวัยรุ่น

บำรุงสุข สีหอำไพ และคณะ^๗ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของทีวีต่อเด็กในช่วงอายุ ๗-๑๐ ปี ซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกัน ผลการวิจัย พบว่า

^๖ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์, "อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. ๒๕๐๙)

^๗Bunrongsook Siha-Umphai, Chamnong Vibulsri and Sukanya Terawanij, The Impact of Television on Thai Children (Bangkok: Faculty of Communication Arts, Chulalongkorn University, 1975).

- ๑) อิทธิพลของทีวีต่อเด็กจะแตกต่างกันไปตามระดับชั้นทางสังคม อายุ และเพศ
- ๒) เด็กจะชอบดูทีวีมากกว่าทำกิจกรรมอย่างอื่นเมื่อมีเวลาว่าง อย่างไรก็ตาม ทีวีไม่ทำให้เด็กไม่ทำการบ้าน เพราะเด็กนิยมทำการบ้านหน้าทีวีขณะที่กำลังมีโฆษณา
- ๓) เด็กดูทีวีในฐานะสื่อของความบันเทิง จำนวนเปอร์เซ็นต์ที่เด็กดูรายการสารคดีหรือรายการเพื่อการศึกษาค่อนข้างต่ำมาก เมื่อเปรียบเทียบกับการดูรายการประเภทบันเทิง
- ๔) ไม่สามารถยืนยันได้ว่าเด็กได้นำสิ่งที่พบเห็นจากทีวีไปใช้ในชีวิตจริง แม้เด็กจะชอบดูหนังทีวีประเภทมนุษย์วิเศษ ตำรวจ สงคราม หรือหนังที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง
- ๕) เด็กจะดูทีวีกับพี่ ๆ น้อง ๆ มากกว่ากับพ่อแม่ และมักใช้หัวข้อเรื่องจากทีวีไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ และพี่น้อง
- ๖) เนื้อหาของทีวีอาจมีอิทธิพลต่อเด็กในแง่ความบันเทิงส่วนตัวที่ถือเอาเป็นแบบอย่างของอาชีพในอนาคต เช่น มุ่งหมายที่จะเป็นตำรวจ ทหาร ครู หมอ เป็นต้น
- ๗) เด็ก ๆ ไม่ต้องขออนุญาตดูทีวีจากพ่อแม่ รวมทั้งไม่ได้รับคำแนะนำจากพ่อแม่ในรายการที่จะเลือกดู

นันทวัน สุชาโต^๕ ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของการดูภาพยนตร์ที่รุนแรงทางโทรทัศน์ที่มีต่อทัศนคติในเชิงก้าวร้าวของเด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ต่างวิธีกัน ผลการวิจัย พบว่า

- ๑) การดูรายการรุนแรงทางทีวีบ่อยครั้งมีความสัมพันธ์อย่างมากกับการยอมรับและหรือใช้วิธีการรุนแรงในการแก้ปัญหา หรือเคยมีประสบการณ์ในการต่อสู้โดยใช้กำลังมาก่อน ระดับของผลกระทบนี้จะแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมทางสังคมของเด็ก

^๕ Nanthawan Suchato, "The Influence of Exposure to Televised Violence, Family SES and Family's T.V. Control on Aggressive Tendencies Among Fourth Graders in Bangkok," Unpublished M.A. Thesis, Stanford University, 1977.

บุควิทยาสาสตร์

๒) เด็กผู้ชายจะชอบดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อเรื่องประเภทต่อสู้ผจญภัยมนุษย์วิเศษ

๓) ร้อยละ ๘๗.๘ ของเด็ก ระบุว่าดูทีวีทุกวัน และดูอย่างน้อยวันละ ๒ ชั่วโมง

๔) รายการภาพยนตร์ที่รุนแรงจำนวนมากมาฉายเป็นประจำอยู่เกือบทุกสถานี ในช่วงเวลาอดนียม ซึ่งเด็กส่วนใหญ่ก็ดูทีวีในช่วงเวลานี้ด้วยทุกวัน

ธีรณรงค์ เกิดสุคนธ์^๔ ศึกษาถึงอิทธิพลทางจริยธรรมของละครโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชน โดยศึกษาเฉพาะนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พอสรุป ได้ดังนี้

๑) เด็กส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลทางจริยธรรมจากละครโทรทัศน์ตามพฤติกรรมของตัวละครที่กระตุ้นให้ทำดี และเหตุการณ์ในละครมีอิทธิพลต่อเด็กคิดเป็นร้อยละ ๗๒.๘ และ ๖๘.๕ ตามลำดับ ส่วนอิทธิพลทางจริยธรรมของละครที่ทำให้เด็กเปลี่ยนแปลงและเหตุผลของการเปลี่ยนแปลง ปรากฏว่า เด็กไม่เคยเปลี่ยนแปลงคิดเป็นร้อยละ ๘๔.๗ และ ๘๔.๕ ตามลำดับ

๒) ความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลทางจริยธรรมของละครโทรทัศน์กับปัจจัยต่าง ๆ พบว่า

ก. พื้นฐานการศึกษาของบิดามารดาไม่สัมพันธ์กับอิทธิพลทางจริยธรรมที่ละครโทรทัศน์มีต่อเด็ก

ข. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่สัมพันธ์กับอิทธิพลทางจริยธรรมของละครโทรทัศน์

ค. สภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยไม่สัมพันธ์กับอิทธิพลทางจริยธรรมของละครโทรทัศน์

^๔ธีรณรงค์ เกิดสุคนธ์, "การศึกษาอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชน: ศึกษาเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ใน กรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ.๒๕๒๕)

ง. ลักษณะการเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนบุตร ไม่สัมพันธ์กับอิทธิพลทางจริยธรรมของละครโทรทัศน์

สุกัญญา ตีระวนิช และ นันทริกา คุ้มไพโรจน์^{๑๐} ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อต่อเด็กในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เด็กคนหนึ่ง ๆ เป็นเจ้าของสื่อหลายชนิด แต่สื่อที่ชอบมากที่สุดคือโทรทัศน์ รองลงมาคือหนังสือพิมพ์รายวัน และวิทยุ แต่สื่อที่ชอบมากที่สุด หรือเปิดรับมากที่สุด ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อทัศนคติของเด็ก กล่าวคือ แม้สื่อที่เด็กระบุว่าชอบน้อยกว่าก็อาจมีอิทธิพลต่อทัศนคติของเด็กได้มากกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ระดับชั้นเรียน หรืออายุ เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุด และแสดงว่าทัศนคติของเด็กได้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ซึ่งพฤติกรรมของการรับสื่อของเด็กก็ได้เปลี่ยนแปลงไปตามด้วย

ทัศนคติของเด็กผู้ชาย ชี้ไปสู่การเป็นทหาร และการยอมรับในความสำคัญของทหาร แต่อย่างไรก็ตาม ความต้องการของเด็กสำหรับสังคมที่เป็นสุข คือศีลธรรมจรรยา ซึ่งเด็กส่วนใหญ่เห็นว่ามีความสำคัญมากกว่าเงิน เด็กมองเห็นความสำคัญของวิทยាកารยุคอวกาศ แต่ก็ยังไม่ปลงใจ เชื่อความก้าวหน้าขั้นสุดออกห่างอวกาศในโลกปัจจุบัน

บิดามารดา จะแนะนำเด็กในการเลือกรายการโทรทัศน์ หรือเนื้อหาหนังสือพิมพ์รายวัน แต่การดูว่าเด็กนั้นมักเกิดขึ้นเมื่อเด็กดูรายการโทรทัศน์ หรืออ่านการ์ตูนเรื่องที่บิดามารดาเห็นว่าไม่สมควร บิดามารดาดูเหมือนจะยังไม่ตระหนักถึงอิทธิพลของสื่อบางประเภท ซึ่งอาจจะมีอิทธิพลต่อเด็กมากกว่าโทรทัศน์หรือการ์ตูน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^{๑๐} สุกัญญา ตีระวนิช และ นันทริกา คุ้มไพโรจน์ รายงานการวิจัย เรื่องอิทธิพลของสื่อต่อเด็กในกรุงเทพมหานคร (กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. ๒๕๒๖)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ^{๑๑} ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชน โดยครอบครัว กับจิตลักษณะของเยาวชนไทย พบสาระสำคัญ ดังนี้

๑. คุณภาพของการรับสื่อมวลชน คือ ปริมาณความชอบชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์ ความชอบฟังรายการวิทยุที่มีประโยชน์ และปริมาณความชอบอ่านเรื่องที่มีประโยชน์ในสิ่งตีพิมพ์ ตัวแปรทั้งสามนี้ร่วมกันสามารถทำนายลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่ถูกศึกษาได้ ๒๐% ทำนายความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมได้ ๘% และทำนายปริมาณความเชื่ออำนาจในตนได้ ๖% โดยอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่รายงานว่าชอบรับเนื้อหาที่ (นักวิชาการจัดว่า) มีประโยชน์ในสื่อมวลชนทั้งสามชนิดมากเท่าใด ก็เป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง เชื่ออำนาจในตนสูง และสามารถใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับสูงด้วย นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่ชมโทรทัศน์น้อย ฟังวิทยุน้อย แต่อ่านสิ่งตีพิมพ์มาก มีจิตลักษณะที่น่าปรารถนาทั้ง ๓ ประการนี้สูง

๒. เกี่ยวกับความตระหนักและการควบคุมของผู้ปกครองกับการรับสื่อมวลชนของเด็ก พบว่าผู้ปกครองที่ตระหนักในอิทธิพลสื่อมวลชนต่อเด็กมากเท่าใด และเชื่อในประโยชน์ของสื่อมวลชนต่อเด็กมากเท่าใด เด็กในปกครองก็จะมี ความชอบฟังรายการวิทยุที่มีประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น ผลนี้พบเด่นชัดที่สุดในครอบครัวที่ผู้ปกครองมีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป

ส่วนผู้ปกครองที่รายงานว่าควบคุมเด็กใน ๓ ด้านมากเท่าใด ก็เป็นผู้ที่เด็กในปกครองรายงานว่าได้อ่านสิ่งตีพิมพ์มาก และชอบอ่านเนื้อหาที่มีประโยชน์มากด้วย ผลนี้ปรากฏชัดเจนที่สุดในครอบครัวที่มีฐานะต่ำ ส่วนเด็กที่รายงานว่าชอบชมรายการโทรทัศน์ที่ (นักวิชาการจัดว่า) มีประโยชน์มากนั้น เป็นเด็กที่รายงานว่าถูกอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากด้วย อย่างไรก็ตามตัวแปรสองตัวที่เกี่ยวข้องมากที่สุดกับปริมาณการชอบรับเนื้อหาที่มีประโยชน์จากสื่อมวลชนทั้งสามชนิดของเด็ก คือ หितคนดีของเด็กต่อการควบคุมของผู้ปกครอง และปริมาณการชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์กับ

^{๑๑}ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชูชม และสุภาพร ลอยด์ รายงานการวิจัย เรื่องการควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย (กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, พ.ศ.

ผู้ปกครอง ตัวแปรสองตัวหลังนี้ร่วมกับการอบรมเลี้ยงดู ความตระหนัก และการควบคุมเด็ก สามารถทำนายปริมาณความชอบรับเนื้อหาที่มีประโยชน์ในสื่อมวลชนต่าง ๆ ในเด็ก ได้ตั้งแต่ ๑๘ ถึง ๒๕%

๓. ผู้ปกครองที่ควบคุมเด็ก ต่ำมาก คือผู้ที่ตระหนักในอิทธิพลสื่อมวลชนต่อเด็กมาก ได้จัดหาหนังสือที่เหมาะสมให้แก่เด็ก เมื่อยังเล็ก และอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบรักสนับสนุนมาก และแบบใช้เหตุผลมาก โดยตัวทำนายเหล่านี้รวมกันสามารถทำนายความแปรปรวนของปริมาณการควบคุมแต่ละด้านได้ตั้งแต่ ๒๐ ถึง ๓๒%

๔. ผู้ปกครองที่ตระหนักในอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อเด็กน้อยคือ ผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับต่ำ อยู่ในระดับเศรษฐกิจต่ำ เป็นผู้ปกครองของนักเรียนมัธยมในกรุงเทพฯ เป็นผู้ที่ยังมีรายงานว่าอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบใช้เหตุผลน้อย และเป็นผู้ที่มีโทรทัศน์ใช้ในระยะเวลาอันสั้นด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดวิธีการดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

การวางแผนการวิจัย ใช้แบบวัดครั้งเดียว โดยทำการวัดพฤติกรรมการดูโทรทัศน์และทัศนคติของวัยรุ่น

ประชากร ได้แก่นักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๓ ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๓๐

สาเหตุที่จำกัดประชากรไว้ในลักษณะเช่นนี้ เนื่องจากนักเรียนเหล่านี้อยู่ในวัยที่ตนเองค่อนข้างสามารถเรียนรู้ได้เร็ว ร่างกายเจริญเติบโตเปลี่ยนแปลงมาก กำลังเปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยรุ่นสาว นอกจากนั้นยังเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการศึกษาว่าจะเลือกสายอาชีพหรือสายสามัญในการศึกษาในอนาคต ทั้งเด็กในวัยนี้โดยทั่วไปที่จะเข้าใจคำถามและตอบคำถามได้ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้ข้อมูลที่ได้น่าเชื่อถือ

กลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ใช้ตัวอย่างจำนวน ๒๐๐ ตัวอย่าง การเลือกตัวอย่างดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- ๑) การเลือกโรงเรียนและครอบครัว เนื่องจากสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้กำหนดว่าโรงเรียนและสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการดูโทรทัศน์และมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของวัยรุ่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้วิธี Purposive sampling เพื่อให้ได้โรงเรียนและครอบครัว ๒ ประเภท ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ประเภทแรกเป็นโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง และนักเรียนมาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นตัวแทน โดยใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๓ รวม ๑๐๐ คนเป็นตัวอย่าง ประเภทที่สองเป็นโรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ และนักเรียนมาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญเป็นตัวแทน โดยใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๓ รวม ๑๐๐ คนเป็นตัวอย่างเช่นกัน

๒) การเลือกนักเรียน เนื่องจากสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้กำหนดว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการดูโทรทัศน์ และมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละโรงเรียนออกเป็นเพศชาย ๕๐ คน เพศหญิง ๕๐ คน รวมเป็นเพศชาย ๑๐๐ คน เพศหญิง ๑๐๐ คน

นอกจากนั้นยังแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามชั้นเรียนด้วยคือ มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนละ ๓๓ คน มัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนละ ๓๓ คน มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนละ ๓๔ คน เพื่อให้ได้ตัวแทนนักเรียนของทุกชั้นปี อันจะทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้มา เป็นตัวแทนของโรงเรียนอย่างแท้จริง

และเพื่อให้ได้นักเรียนที่เป็นตัวแทนของครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูงและต่ำต่างกันอย่างมากจริง ๆ ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากโรงเรียนทั้ง ๒ แห่ง ให้คัดเลือกนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูงมาก ๆ (ในกรณีโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) และนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำมาก ๆ (ในกรณีโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ) มาเป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งได้ค้นคว้าและดัดแปลงมาจากแบบสอบถามที่มีผู้เคยใช้ในการวิจัยในเรื่องที่ใกล้เคียงมาก่อนแล้ว แบบสอบถามมีทั้งหมด ๒๔ ข้อ เป็นคำถามแบบปลายปิด (closed-ended) กำหนดตัวเลือกให้ตอบ และแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนคือ

ส่วนที่ ๑ ประกอบด้วย ข้อที่ ๑-๕ เป็นคำถามเกี่ยวกับการดูโทรทัศน์

ส่วนที่ ๒ ประกอบด้วย ข้อที่ ๑๐-๒๔ เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติ

ส่วนที่ ๓ ประกอบด้วย ข้อที่ ๒๔-๒๕ เป็นคำถามเกี่ยวกับลักษณะด้านสังคมและ

เศรษฐกิจของผู้ตอบ

ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้ในการวิจัย ได้มีการนำแบบสอบถามไปทดสอบกับนักเรียนโรงเรียนสตรีวิทยาจำนวน ๑๐ ชุด และนักเรียนโรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย จำนวน ๑๐ ชุด เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องก่อนนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในกรณีของโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ ได้ใช้วิธีการนำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างกรอกโดยตรงโดยการประชุมซึ่งผู้วิจัยได้อธิบายความหมายของแบบสอบถามและวิธีการกรอก ตลอดจนตอบคำถามในกรณีที่เกิดความสงสัยและไม่เข้าใจแบบสอบถาม

ส่วนกรณีของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น เนื่องจากไม่สามารถหาเวลาที่จะให้กลุ่มตัวอย่างมาประชุมโดยพร้อมเพรียงกันได้ จึงได้มอบแบบสอบถามให้ทางโรงเรียนดำเนินการให้ตามคำอธิบายของผู้วิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำในช่วงปลายเดือนสิงหาคม-ต้นเดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๓๐

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑) การวิเคราะห์เชิงพรรณนา คือ การอธิบายลักษณะทั่ว ๆ ไปของข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

๒) การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานต่าง ๆ

๒.๑ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับการดูโทรทัศน์ใช้ Pearson's Product Moment Correlation Coefficient

๒.๒ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์กับทัศนคติใช้ Pearson's Product Moment Correlation Coefficient

๒.๓ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคม และเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติใช้ Pearson's Product Moment Correlation Coefficient

๒.๔ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติเมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์ใช้ Partial Correlation Coefficient

๒.๕ การวิเคราะห์หาลำดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้อธิบายทัศนคติใช้ Stepwise Multiple Regression Analysis

เกณฑ์การให้คะแนนในการคำนวณ

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา ซึ่งจัดคะแนนดังต่อไปนี้

๑. เพศหญิง มีค่า ๒ คะแนน
ชาย มีค่า ๑ คะแนน
๒. โรงเรียน
สถานภาพสูง มีค่า ๒ คะแนน
สถานภาพต่ำ มีค่า ๑ คะแนน
๓. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว
สถานะสูง มีค่า ๒ คะแนน
สถานะต่ำ มีค่า ๑ คะแนน
๔. ความสัมพันธ์ของบิดามารดา
อยู่ด้วยกัน มีค่า ๒ คะแนน
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน มีค่า ๑ คะแนน

ตัวแปรกลาง คือการดูโทรทัศน์ พิจารณาให้คะแนนดังต่อไปนี้

๑. ความบ่อยครั้งในการดู แบ่งเป็น ๖ ระดับคะแนน
 - ๑.๑ ดู ๔-๗ วันต่อสัปดาห์มีค่า ๕ คะแนน
 - ๑.๒ ดู ๓-๔ วันต่อสัปดาห์มีค่า ๔ คะแนน
 - ๑.๓ ดู ๑-๒ วันต่อสัปดาห์มีค่า ๓ คะแนน
 - ๑.๔ ดูเดือนละ ๒-๓ ครั้ง มีค่า ๒ คะแนน
 - ๑.๕ น้อยกว่าเดือนละ ๒-๓ ครั้ง มีค่า ๑ คะแนน
 - ๑.๖ ไม่ได้ดูเลยมีค่า ๐ คะแนน

ดังนั้นช่วงคะแนนความบ่อยครั้งในการดูโทรทัศน์จึงอยู่ระหว่าง ๐-๕ คะแนน

๒. ระยะเวลาในการดู
 - ๒.๑ วันธรรมดา แบ่งเป็น ๕ ระดับคะแนน
 - ๒.๑.๑ มากกว่า ๖ ชั่วโมง มีค่า ๕ คะแนน
 - ๒.๑.๒ ดู ๓ ชั่วโมง - ๖ ชั่วโมง มีค่า ๔ คะแนน
 - ๒.๑.๓ ดู ๑ ชั่วโมง - ๒ ชั่วโมง ๕๕ นาทีมีค่า ๓ คะแนน

๒.๑.๔ ดู ๓๐ นาที - ๔๕ นาที มีค่า ๒ คะแนน

๒.๑.๕ ดูไม่ถึง ๓๐ นาที มีค่า ๑ คะแนน

๒.๒ วันเสาร์-อาทิตย์ แบ่งเป็น ๔ ระดับคะแนน

๒.๒.๑ ดูมากกว่า ๑๒ ชั่วโมง มีค่า ๔ คะแนน

๒.๒.๒ ดู ๘ ชั่วโมง - ๑๒ ชั่วโมง มีค่า ๔ คะแนน

๒.๒.๓ ดู ๔ ชั่วโมง - ๗ ชั่วโมง ๔๕ นาที มีค่า ๓ คะแนน

๒.๒.๔ ดู ๒ ชั่วโมง - ๔ ชั่วโมง ๔๕ นาที มีค่า ๒ คะแนน

๒.๒.๕ ดูไม่ถึง ๒ ชั่วโมง มีค่า ๑ คะแนน

ดังนั้น ค่าคะแนนระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ทั้งสัปดาห์จึงอยู่ระหว่าง

๒-๑๐ คะแนน (วันธรรมดา ≠ วันเสาร์-อาทิตย์)

๓. เนื้อหาของรายการ แบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๓.๑ รายการข่าวและความรู้ ๘ รายการ มีค่ารายการละ ๑ คะแนน

รวม ๘ คะแนน

๓.๒ รายการบันเทิงมี ๗ รายการ มีค่ารายการละ ๑ คะแนน รวม ๗ คะแนน

การคิดค่าคะแนนในการดูโทรทัศน์จึงเป็นดังนี้

ก. ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดู

เอาคะแนนความบ่อยครั้ง (๐-๕) คูณกับ คะแนนระยะเวลาในการดูโทรทัศน์

ทั้งสัปดาห์ (๒-๑๐) ช่วงคะแนนจึงอยู่ระหว่าง ๐-๕๐ คะแนน

ข. ประเภทของรายการและความบ่อยครั้งที่ดู

เอาคะแนนประเภทของรายการ (๔ หรือ ๗) คูณกับคะแนนความบ่อยครั้ง

(๐-๕) ช่วงคะแนนจึงเป็นดังนี้

รายการข่าวและความรู้และความบ่อยครั้งที่ดูมีค่า ๐-๕๐ คะแนน

รายการบันเทิงและความบ่อยครั้งที่ดูมีค่า ๐-๓๕ คะแนน

ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติ ซึ่งจัดเป็น ๓ ด้านได้แก่ รสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และ ศีลธรรมและความถูกต้อง โดยจัดคะแนนแบบ Continuous เป็น ๓, ๒, ๑ ดังต่อไปนี้

รสนิยม ใช้คำถาม ๕ คำถาม แต่ละคำตอบจะได้คะแนนดังต่อไปนี้ รสนิยมสูงได้คะแนน ๓ รสนิยมปานกลางได้คะแนน ๒ รสนิยมต่ำได้คะแนน ๑

รวม ๕ คำถาม คะแนนต่ำสุดถึงคะแนนสูงสุดจะเป็นระหว่าง ๕-๑๕ คะแนน

ความก้าวร้าวรุนแรง ใช้คำถาม ๕ คำถาม แต่ละคำตอบจะได้คะแนนดังต่อไปนี้ ก้าวร้าวรุนแรงต่ำได้คะแนน ๑ ก้าวร้าวรุนแรงปานกลางได้คะแนน ๒ ก้าวร้าวรุนแรงมากได้คะแนน ๓

รวม ๕ คำถาม คะแนนต่ำสุดถึงคะแนนสูงสุดจะเป็นระหว่าง ๕-๑๕ คะแนน

ศีลธรรมและความถูกต้อง ใช้คำถาม ๕ คำถาม แต่ละคำตอบจะได้คะแนนดังต่อไปนี้ มีศีลธรรมและความถูกต้องสูงได้คะแนน ๓ มีศีลธรรมและความถูกต้องปานกลางได้คะแนน ๒ มีศีลธรรมและความถูกต้องต่ำได้คะแนน ๑

รวม ๕ คำถาม คะแนนต่ำสุดถึงคะแนนสูงสุดจะเป็นระหว่าง ๕-๑๕ คะแนน

นอกจากนี้ยังกำหนด เกณฑ์สำหรับแบ่งกลุ่มคะแนนการดูโทรทัศน์มากหรือน้อยและกลุ่มคะแนนทัศนคติสูงหรือต่ำ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) ของคะแนนที่มีผู้ตอบมาในกลุ่มนั้น ๆ เป็นเกณฑ์ในการแบ่งระดับ กล่าวคือ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มถือว่าเป็นกลุ่มผู้ดูโทรทัศน์น้อยหรือมีทัศนคติต่ำ ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มถือว่าเป็นกลุ่มผู้ดูโทรทัศน์มากหรือมีทัศนคติสูง

การประมวลผลข้อมูล

ประมวลผลข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

บทที่ ๕

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่จะนำเสนอในบทนี้จะแยกเสนอเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ เป็นการนำเสนอข้อมูลทั่วไปในรูปของความเป็นร้อยละ

ตอนที่ ๒ เป็นการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไป

๑. ลักษณะทางประชากรของตัวอย่าง จากจำนวนตัวอย่าง ๒๐๐ ตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้สามารถจำแนกตามลักษณะทางด้านสังคมและเศรษฐกิจซึ่งเป็นตัวแปรอิสระของการวิจัยครั้งนี้ได้ดังนี้

๑.๑ เพศ

เพศชาย ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

เพศหญิง ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

๑.๒ โรงเรียน

เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ ๑๐๐ คน (๕๐.๐%) และเป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

๑.๓ สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว

เป็นวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ จำนวน ๑๐๐ คน (๕๐.๐%) และเป็นวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง จำนวน ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

๑.๔ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา

เป็นวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีความสัมพันธ์กันในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ก. อยู่ด้วยกัน ๑๕๑ คน (๗๕.๕%)
 ข. หย่า ๒๔ คน (๑๒.๐%)
 ค. บิดาตาย ๑๖ คน (๘.๐%)
 ง. มารดาตาย ๔ คน (๒.๐%)
 จ. ทั้งบิดามารดาตาย ๑ คน (๐.๕%)
 ฉ. บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน หรือแยกกันอยู่ ๕ คน (๒.๐%)

กล่าวโดยสรุปเป็นวัยรุ่นที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันจำนวน ๑๕๑ คน (๗๕.๕%) และวัยรุ่นที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกันด้วยสาเหตุต่าง ๆ จำนวน ๔๔ คน (๒๔.๕%)

๒. การดูโทรทัศน์ พฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่นซึ่งเป็นตัวแปรกลางของการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะดังต่อไปนี้

๒.๑ ความบ่อยครั้งในการดู

- ก. ๕-๗ วันต่อสัปดาห์ จำนวน ๑๒๗ คน (๖๓.๕%)
 ข. ๓-๔ วันต่อสัปดาห์ จำนวน ๔๗ คน (๒๓.๕%)
 ค. ๑-๒ วันต่อสัปดาห์ จำนวน ๒๔ คน (๑๒.๐%)
 ง. เดือนละ ๒-๓ ครั้ง จำนวน ๐ คน (๐.๐%)
 จ. น้อยกว่าเดือนละ ๒-๓ ครั้ง จำนวน ๒ คน (๑.๐%)
 ฉ. ไม่เคยดูเลย จำนวน ๐ คน (๐.๐%)

สรุปได้ว่าวัยรุ่นทุกคนมีโอกาสดูโทรทัศน์ และมีจำนวนถึง ๑๒๗ คน (๖๓.๕%) ที่ดูเป็นประจำ (๕-๗ วันต่อสัปดาห์)

๒.๒ ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการดูในวันธรรมดา

- ก. มากกว่า ๖ ชั่วโมง จำนวน ๗ คน (๓.๕%)
 ข. ๓ ชั่วโมง - ๖ ชั่วโมง จำนวน ๗๗ คน (๓๘.๕%)
 ค. ๑ ชั่วโมง - ๒ ชั่วโมง ๕๕ นาที จำนวน ๗๑ คน (๓๕.๕%)
 ง. ๓๐ นาที - ๕๕ นาที จำนวน ๓๐ คน (๑๔.๐%)
 จ. ไม่ถึง ๓๐ นาที จำนวน ๑๕ คน (๗.๕%)

สรุปได้ว่าวัยรุ่นจำนวนถึง ๔๔ คน (๔๒.๐%) ดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยวันละ ๓ ชั่วโมงขึ้นไป จากเวลาที่ออกอากาศในวันธรรมดาร์วันละ ๕ ชั่วโมง

๒.๓ ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการดูในวันเสาร์-อาทิตย์

ก. มากกว่า ๑๒ ชั่วโมง	จำนวน ๓๑ คน (๑๕.๕%)
ข. ๘ ชั่วโมง-๑๒ ชั่วโมง	จำนวน ๖๘ คน (๓๕.๐%)
ค. ๕ ชั่วโมง - ๗ ชั่วโมง ๕๙ นาที	จำนวน ๕๕ คน (๒๗.๕%)
ง. ๒ ชั่วโมง - ๔ ชั่วโมง ๕๙ นาที	จำนวน ๓๙ คน (๑๙.๕%)
จ. ไม่ถึง ๒ ชั่วโมง	จำนวน ๗ คน (๓.๕%)

สรุปได้ว่า วัยรุ่นจำนวนถึง ๖๘ คน (๓๕.๐%) ดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยวันละ ๘-๑๒ ชั่วโมง จากเวลาที่ออกอากาศในวันเสาร์-อาทิตย์ วันละ ๑๖ ชั่วโมง ในขณะที่มีวัยรุ่นอีก ๓๑ คน (๑๕.๕%) ดูมากกว่า ๑๒ ชั่วโมงต่อวัน หรืออาจกล่าวได้ว่าในวันเสาร์-อาทิตย์มีวัยรุ่นจำนวนถึง ๕๕ คน (๔๙.๕%) ใช้เวลาดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยวันละไม่ต่ำกว่า ๘ ชั่วโมง

๒.๔ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดู

เมื่อนำเอาความบ่อยครั้งที่ดูคู่กับระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการดูต่อวัน เพื่อจัดกลุ่มผู้ดูเป็นกลุ่มดูน้อยและกลุ่มดูมากโดยใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม (Mean = ๒๙.๘๒๕) เป็นตัวจำแนกปรากฏผลดังนี้

ผู้ดูน้อย จำนวน ๔๐ คน (๔๕.๐%)

ผู้ดูมาก จำนวน ๑๑๐ คน (๕๕.๐%)

๒.๕ ประเภทของรายการและความบ่อยครั้งที่สุด

๒.๕.๑ ข่าวและความรู้ รายการซึ่งจัดเป็นประเภทข่าวและความรู้สำหรับการ

การวิจัยครั้งนี้ มีรายละเอียดของรายการ ความบ่อยครั้งที่สุด และจำนวนผู้ดูตามตารางที่ ๑ ดังนี้

ตารางที่ ๑ จำนวนวัยรุ่นที่ดูรายการประเภทข่าวและความรู้ และความบันเทิงที่ดู

รายการ	ความบันเทิงที่ดู						รวม
	๕-๗ วัน ต่อสัปดาห์	๓-๔ วัน ต่อสัปดาห์	๑-๒ วัน ต่อสัปดาห์	เดือนละ ๒-๓ ครั้ง	น้อยกว่าเดือนละ ๒-๓ ครั้ง	ไม่ได้ดู	
๑. ข่าว	๖๕ (๓๒.๕%)	๖๐ (๓๐.๐%)	๕๕ (๒๒.๐%)	๕ (๒.๕%)	๘ (๔.๐%)	๑๕ (๘.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๒. สารคดี	๑ (๐.๕%)	๑๔ (๗.๐%)	๗๖ (๓๘.๐%)	๒๘ (๑๔.๐%)	๑๓ (๖.๕%)	๖๘ (๓๔.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๓. แข่งขันตอบปัญหาระหว่างโรงเรียน	๑ (๐.๕%)	๑๐ (๕.๐%)	๕๕ (๒๗.๕%)	๓๔ (๑๗.๐%)	๓๒ (๑๖.๐%)	๖๘ (๓๔.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๔. ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์	๑ (๐.๕%)	๑๖ (๘.๐%)	๕๖ (๒๘.๐%)	๒๖ (๑๓.๐%)	๑๙ (๙.๕%)	๕๒ (๒๖.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๕. การศึกษาและความรู้อื่น ๆ	๓ (๑.๕%)	๒๒ (๑๑.๐%)	๔๗ (๒๓.๕%)	๒๑ (๑๐.๕%)	๑๔ (๗.๐%)	๙๓ (๔๖.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๖. สุขภาพ	๖ (๓.๐%)	๑๗ (๘.๕%)	๕๒ (๒๖.๐%)	๑๓ (๖.๕%)	๒๔ (๑๒.๐%)	๙๘ (๔๙.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๗. ธรรมะและศกถนา	๒ (๑.๐%)	๕ (๒.๕%)	๓๒ (๑๖.๐%)	๑๔ (๗.๕%)	๓๒ (๑๖.๐%)	๑๑๙ (๕๙.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๘. กีฬา	๒๘ (๑๔.๕%)	๕๒ (๒๖.๐%)	๕๙ (๒๙.๕%)	๒๐ (๑๐.๐%)	๔ (๒.๐%)	๓๖ (๑๘.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

กล่าวโดยสรุปปริมาณรายการซ้ำมากที่สุด (๑๘๒ คน หรือ ๕๑.๐%) รายการที่พบบ่อยที่สุดเป็นลำดับสอง (๑๖๔ คน หรือ ๔๖.๐%) และรายการธรรมดาและศาลาน้อยที่สุด (๘๖ คน หรือ ๒๓.๐%)

เมื่อเอาคะแนนเฉลี่ย (Mean = ๑๔.๕๘๔) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาแบ่งกลุ่มผู้ดูรายการซ้ำและความรู้ สามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้

ผู้ดูรายการซ้ำและความรู้น้อย จำนวน ๑๐๗ คน (๕๓.๕%)

ผู้ดูรายการซ้ำและความรู้มาก จำนวน ๙๓ คน (๔๖.๕%)

๒.๕.๒ บันทึก รายการซึ่งเป็นประเภทบันทึกมีรายละเอียดของรายการความบ่อยครั้งที่ดู และจำนวนผู้ดู ตามตารางที่ ๒ ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒ จำนวนวัยรุ่นที่ดูรายการประเภทบันเทิง และความบ่อยครั้งที่สุด

รายการ	ความบ่อยครั้งที่สุด						รวม
	๕-๗ วัน ต่อสัปดาห์	๓-๔ วัน ต่อสัปดาห์	๑-๒ วัน ต่อสัปดาห์	เดือนละ ๒-๓ ครั้ง	น้อยกว่าเดือนละ ๒-๓ ครั้ง	ไม่ได้ดู	
๑. ละคร	๔๗ (๒๘.๕%)	๕๐ (๒๕.๐%)	๔๗ (๒๓.๕%)	๑๐ (๕.๐%)	๕ (๒.๕%)	๓๑ (๑๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๒. ภาพยนตร์	๔๐ (๒๐.๐%)	๓๙ (๑๙.๕%)	๔๒ (๒๑.๐%)	๙ (๔.๕%)	๙ (๔.๕%)	๒๑ (๑๐.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๓. เด็กและการตูน	๔๙ (๒๔.๕%)	๓๔ (๑๗.๐%)	๖๗ (๓๓.๕%)	๑๐ (๕.๐%)	๗ (๓.๕%)	๓๓ (๑๖.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๔. แม่บ้านและสตรี	- (๐.๐%)	๖ (๓.๐%)	๑๒ (๖.๐%)	๑๙ (๙.๐%)	๒๖ (๑๓.๐%)	๑๓๙ (๖๙.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๕. แฟชั่น	๑ (๐.๕%)	๑๐ (๕.๐%)	๑๗ (๘.๕%)	๑๙ (๙.๕%)	๒๔ (๑๒.๐%)	๑๒๙ (๖๔.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๖. เกมต่าง ๆ	๒๒ (๑๑.๐%)	๖๗ (๓๓.๕%)	๖๗ (๓๓.๕%)	๑๖ (๘.๐%)	๖ (๓.๐%)	๒๒ (๑๑.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)
๗. ดนตรีและเพลง	๒๔ (๑๒.๐%)	๔๙ (๒๔.๐%)	๘๓ (๔๑.๕%)	๑๕ (๗.๕%)	๖ (๓.๐%)	๒๔ (๑๒.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

กล่าวโดยสรุป รายการประเภทบันเทิงที่วัยรุ่นนิยมดูมากที่สุด ได้แก่

ภาพยนตร์ (๑๗๙ คน หรือ ๘๘.๕%) รองลงมาได้แก่ เกมต่าง ๆ (๑๗๘ คน หรือ ๘๘.๐%) และ
ดนตรีและเพลง (๑๗๖ คน หรือ ๘๘.๐%) ส่วนรายการที่มีวัยรุ่นดูน้อยที่สุดได้แก่ แม่บ้านและสตรี
(๖๒ คน หรือ ๓๑.๐%) และแพชั่น (๗๑ คน หรือ ๓๕.๕%) ตามลำดับ

เมื่อเอาคะแนนเฉลี่ย (Mean = ๑๖.๕๑๕) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา แบ่ง
กลุ่มผู้ดูรายการบันเทิง สามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้

ผู้ดูรายการบันเทิงน้อย จำนวน ๕๑ คน (๔๕.๕%)

ผู้ดูรายการบันเทิงมาก จำนวน ๑๐๙ คน (๕๔.๕%)

๒.๖ ดูโทรทัศน์ตามคำแนะนำของใคร

ในการดูโทรทัศน์นั้นปรากฏว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๖๙ คน หรือ ๘๔.๕%) เป็น
ผู้ตัดสินใจเลือกดูรายการต่าง ๆ ด้วยตนเอง

๒.๗ ดูโทรทัศน์เพื่ออะไร? (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

ผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๔๔ คน หรือ ๗๒.๐%) ใช้โทรทัศน์เป็น
สื่อเพื่อการพักผ่อน รองลงมาได้แก่ การดูโทรทัศน์เพื่อทราบข่าวสาร (๑๐๒ คน หรือ ๕๑.๐%)
ต้องการหาความรู้ (๘๒ คน หรือ ๔๖.๐%) และดูเพื่อความเพลิดเพลินหรือดูเพราะไม่รู้จะทำอะไร (๖๖ คน
หรือ ๓๓.๐%)

๒.๘ ทำอะไรระหว่างที่ดูโทรทัศน์

ผลการวิจัยพบว่าระหว่างที่ดูโทรทัศน์วัยรุ่นส่วนหนึ่ง (๔๕ คนหรือ ๒๒.๕%)
ดูโทรทัศน์อย่างเดียวโดยไม่ได้ทำอย่างอื่น ในขณะที่วัยรุ่นจำนวน ๔๒ คน (๒๑.๐%) คุยกับคนอื่น
เกี่ยวกับรายการที่กำลังดู และวัยรุ่นจำนวน ๓๙ คน (๑๙.๕%) รับประทานอาหาร โดยมีวัยรุ่น
๒๑ คน (๑๐.๕%) อ่านหนังสือเรียนหรือทำการบ้านไปด้วย

๒.๙ ดูโทรทัศน์กับใคร?

วัยรุ่นส่วนใหญ่ (จำนวน ๑๖๑ คน หรือ ๘๐.๕%) ดูโทรทัศน์กับคนใน
ครอบครัว มีเพียง ๒๕ คน (๑๒.๕%) เท่านั้นที่ดูคนเดียว แสดงให้เห็นว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่ทำให้
สมาชิกของครอบครัวได้อยู่ร่วมกัน

๒.๑๐ ชอบดูโทรทัศน์ช่องไหน?

จากจำนวนสถานีโทรทัศน์ ๕ สถานี ที่ได้ทำการศึกษา พบว่าจำนวนวัยรุ่นที่ดูโทรทัศน์จากช่องต่าง ๆ เรียงตามลำดับความชอบหรือความนิยม ดังนี้

ก. ลำดับที่ ๑

ช่อง ๓	จำนวน	๓๔ คน	(๑๗.๐%)
ช่อง ๕	จำนวน	๕ คน	(๒.๕%)
ช่อง ๗	จำนวน	๗๔ คน	(๓๗.๐%)
ช่อง ๙	จำนวน	๘๗ คน	(๔๓.๕%)

ข. ลำดับที่ ๒

ช่อง ๓	จำนวน	๕๙ คน	(๒๙.๕%)
ช่อง ๕	จำนวน	๓๙ คน	(๑๙.๕%)
ช่อง ๗	จำนวน	๕๒ คน	(๒๖.๐%)
ช่อง ๙	จำนวน	๕๐ คน	(๒๕.๐%)

ค. ลำดับที่ ๓

ช่อง ๓	จำนวน	๕๗ คน	(๒๓.๕%)
ช่อง ๕	จำนวน	๖๔ คน	(๓๒.๐%)
ช่อง ๗	จำนวน	๔๔ คน	(๒๒.๕%)
ช่อง ๙	จำนวน	๔๐ คน	(๒๐.๐%)

ง. ลำดับที่ ๔

ช่อง ๓	จำนวน	๖๐ คน	(๓๐.๐%)
ช่อง ๕	จำนวน	๙๒ คน	(๔๖.๐%)
ช่อง ๗	จำนวน	๒๔ คน	(๑๒.๕%)
ช่อง ๙	จำนวน	๒๓ คน	(๑๑.๕%)

สรุปได้ว่า สถานีโทรทัศน์ที่วัยรุ่นชอบดูเรียงตามความนิยม ได้แก่ ช่อง ๙, ช่อง ๗, ช่อง ๓ และช่อง ๕ ตามลำดับ

ค. ทัศนคติ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับทัศนคติของวัยรุ่นซึ่งเป็นตัวแปรตามในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ ทัศนคติ, ความก้าวร้าวรุนแรง, และศีลธรรม และความถูกต้อง ปรากฏผลดังนี้

๓.๑ รสนิยม จำแนกออกเป็น ๕ ด้านคือ

๓.๑.๑ การฟังเพลง รสนิยมด้านการฟังเพลงของวัยรุ่นมีลักษณะดังนี้

- ก. เพลงสากลประเภทคลาสสิก จำนวน ๑๖ คน (๘.๐%)
- ข. เพลงสากลประเภท popular music จำนวน ๒๐ คน (๑๐.๐%)
- ค. เพลงไทยสากล จำนวน ๔๖ คน (๒๔.๐%)
- ง. เพลงไทยสากลประเภทสตริง จำนวน ๔๓ คน (๔๖.๕%)
- จ. เพลงไทยเดิม จำนวน ๓ คน (๑.๕%)
- ฉ. เพลงลูกทุ่ง จำนวน ๑๒ คน (๖.๐%)

เมื่อนำเอาเพลงประเภทต่าง ๆ มาจัดกลุ่มตามคะแนนของรสนิยม คือ เพลงสากลประเภทคลาสสิก แสดงถึงรสนิยมสูง มีค่า ๓ คะแนน, เพลงสากลประเภท popular music, เพลงไทยสากล, เพลงไทยสากลประเภทสตริง และเพลงไทยเดิม แสดงถึงรสนิยมปานกลาง มีค่า ๒ คะแนน และเพลงลูกทุ่งแสดงถึงรสนิยมต่ำ มีค่า ๑ คะแนน จะปรากฏผลดังนี้

- ก. มีรสนิยมสูง จำนวน ๑๖ คน (๘.๐%)
- ข. มีรสนิยมปานกลาง จำนวน ๑๗๒ คน (๘๖.๐%)
- ค. มีรสนิยมต่ำ จำนวน ๑๒ คน (๖.๐%)

แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีรสนิยมปานกลางในการฟังเพลง

๓.๑.๒ สถานที่ซื้อเสื้อผ้า รสนิยมด้านสถานที่ที่ซื้อเสื้อผ้าของวัยรุ่นมีลักษณะ

ดังนี้

- ก. ห้างสรรพสินค้าหรือร้านหรู ๆ ตามศูนย์การค้า จำนวน ๒๐ คน (๑๐.๐%)
- ข. ร้านทั่ว ๆ ไป จำนวน ๖๓ คน (๓๑.๕%)
- ค. ที่ไหนก็ได้ จำนวน ๘๐ คน (๔๐.๐%)
- ง. สวนจตุจักรหรือร้านแผงลอย จำนวน ๓๗ คน (๑๘.๕%)

เมื่อนำเอาสถานที่ต่าง ๆ เหล่านี้มาจัดกลุ่มตามคะแนนของรสนิยม คือ ห้างสรรพสินค้าหรือร้านทรู ๆ ตามศูนย์การค้า แสดงถึงรสนิยมสูงมีค่า ๓ คะแนน ร้านทั่วไป หรือ การซื้อจากที่ไหนก็ได้ แสดงถึงรสนิยมปานกลางมีค่า ๒ คะแนน ส่วนจตุจักรหรือร้านแผงลอย แสดงถึงรสนิยมต่ำมีค่า ๑ คะแนน ปรากฏผลดังนี้

ก. มีรสนิยมสูง	จำนวน ๒๐ คน (๑๐.๐%)
ข. มีรสนิยมปานกลาง	จำนวน ๑๔๓ คน (๗๑.๕%)
ค. มีรสนิยมต่ำ	จำนวน ๓๗ คน (๑๘.๕%)

แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีรสนิยมปานกลางในการซื้อเสื้อผ้าจากสถานที่ต่าง ๆ

๓.๑.๓ ราคาของเสื้อผ้าที่ซื้อ รสนิยมในการซื้อ เสื้อผ้าที่มีราคาถูกแพงแตกต่างกันของวัยรุ่นจำแนกตามคะแนนของรสนิยม ปรากฏผลดังนี้

ก. ซื้อเสื้อยืดหรือกางเกง ๆ ราคาแพง แสดงถึงรสนิยมสูง มีค่า ๓ คะแนน	จำนวน ๗ คน (๓.๕%)
ข. ซื้อเสื้อยืดหรือกางเกงปานกลาง ราคาปานกลาง แสดงถึงรสนิยมปานกลาง มีค่า ๒ คะแนน	จำนวน ๑๐๔ คน (๕๔.๕%)
ค. ซื้อเสื้อยืดหรือกางเกงไม่แพง ราคาถูก แสดงถึงรสนิยมต่ำ มีค่า ๑ คะแนน	จำนวน ๘๔ คน (๔๒.๐%)

แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีรสนิยมปานกลางและต่ำตามลำดับในการซื้อเสื้อผ้าเพียง ๗ คน (๓.๕%) เท่านั้นที่ชอบซื้อเสื้อผ้าราคาแพง

๓.๑.๔ การใช้น้ำหอม รสนิยมในเรื่องการใช้น้ำหอมของวัยรุ่นจำแนกตามคะแนนของรสนิยม ได้ดังนี้

ก. ใช้น้ำหอมยี่ห้อดี ๆ ราคาแพง แสดงถึงรสนิยมสูง มีค่า ๓ คะแนน	จำนวน ๑๑ คน (๕.๕%)
ข. ใช้น้ำหอมราคาไม่แพง แสดงถึงรสนิยมปานกลาง มีค่า ๒ คะแนน	จำนวน ๑๘ คน (๙.๐%)
ค. ไม่ได้ใช้น้ำหอม แสดงถึงรสนิยมต่ำ มีค่า ๑ คะแนน	จำนวน ๑๗๑ คน (๘๕.๕%)

แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีรสนิยมต่ำ และไม่นิยมการใช้น้ำหอม

๓.๑.๕ การรับประทานอาหารนอกบ้านตามภัตตาคารหรือร้านอาหารตาม

ศูนย์การค้า จำแนกตามคะแนนของรสนิยมได้ดังนี้

ก. เคือนละ ๓-๕ ครั้งขึ้นไป แสดงความหรูหรา มีรสนิยมสูง

มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๔๕ คน (๒๒.๕%)

ข. เคือนละ ๑-๒ ครั้ง แสดงถึงรสนิยมปานกลาง

มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๔๗ คน (๒๓.๕%)

ค. นาน ๆ ครั้ง แสดงถึงรสนิยมต่ำ มีค่า ๑ คะแนน

จำนวน ๑๐๘ คน (๕๔.๐%)

แสดงว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีรสนิยมต่ำ ไม่หรูหราในการรับประทานอาหารนอกบ้าน

เมื่อนำเอาคะแนนเฉลี่ย (Mean = ๘.๔๓๕) ทั้ง ๕ ด้าน มาเป็นเกณฑ์ในการ

จัดกลุ่มรสนิยมออกเป็น ๒ กลุ่ม จะแบ่งได้ดังนี้

ผู้มีรสนิยมต่ำ จำนวน ๑๐๘ คน (๔๔.๐%)

ผู้มีรสนิยมสูง จำนวน ๘๒ คน (๔๖.๐%)

๓.๒ ความก้าวร้าวรุนแรง จำแนกเป็น ๔ เรื่อง คือ

๓.๒.๑ การดูมวยปล้ำ ทัศนคติของวัยรุ่น เมื่อถูกถามว่า "ถ้ามีการจัดการแข่งขันมวยปล้ำ (แบบที่ฉายในโทรทัศน์) ที่กรุงเทพฯ ท่านอยากไปดูหรือไม่?" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของความนิยมความก้าวร้าวรุนแรงได้ดังนี้

ก. อยากไปดู แสดงความก้าวร้าวรุนแรงสูง มีค่า ๓ คะแนน

จำนวน ๑๑๕ คน (๕๗.๕%)

ข. มีทัศนคติกลาง ๆ (neutral) แสดงความก้าวร้าวรุนแรง

ปานกลางมีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๑๘ คน (๙.๐%)

ค. ไม่อยากไปดู แสดงความไม่ก้าวร้าว มีค่า ๑ คะแนน

จำนวน ๖๗ คน (๓๓.๕%)

กล่าวโดยสรุปการดูมวยปล้ำพิจารณาในแง่ของความก้าวร้าวรุนแรงแล้ว

วัยรุ่นส่วนใหญ่มีความก้าวร้าวรุนแรงสูง

๓.๒.๒ การรุกราน เขตแดนของทหารเวียดนาม ทศนคติของวัยรุ่นเมื่อถูกถามว่า "ถ้าทหารเวียดนามรุกรานเข้ามาในเขตประเทศไทย สมมติว่าท่านเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจฝ่ายไทย ท่านจะทำอย่างไร?" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของความนิยมความก้าวร้าวรุนแรงได้ดังนี้

- ก. ใช้กำลังทหารเข้าโจมตี แสดงความก้าวร้าวรุนแรงสูง
มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๕๕ คน (๒๕.๕%)
- ข. แสดงความก้าวร้าวรุนแรงปานกลาง มีค่า ๒ คะแนน
จำนวน ๒๖ คน (๑๓.๐%)
- ค. ใช้วิธีทางการทูต แสดงความไม่ก้าวร้าวรุนแรง
มีค่า ๑ คะแนน จำนวน ๑๑๕ คน (๕๗.๕%)

สรุปได้ว่าทศนคติของวัยรุ่นต่อการรุกรานเขตแดนของทหารเวียดนามพิจารณาในแง่ของความก้าวร้าวรุนแรงแล้ว วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่ก้าวร้าวรุนแรง

๓.๒.๓ ถูกคู่อริทำร้าย ทศนคติของวัยรุ่นเมื่อถูกถามว่า "ถ้าคู่อริทำร้ายท่าน ท่านจะทำอย่างไร?" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของความนิยมความก้าวร้าวรุนแรงได้ดังนี้

- ก. หาทางแก้แค้นแบบร้ายมาก็ร้ายตอบ แสดงความก้าวร้าวรุนแรงสูง
มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๖๐ คน (๓๐.๐%)
- ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงความก้าวร้าวรุนแรงปานกลาง
มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๑๔ คน (๗.๐%)
- ค. แจ้งความกับตำรวจ แสดงความไม่ก้าวร้าวรุนแรง
มีค่า ๑ คะแนน จำนวน ๑๒๖ คน (๖๑.๐%)

สรุปได้ว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่นิยมวิธีการก้าวร้าวรุนแรงเมื่อถูกคู่อริทำร้าย

๓.๒.๔ การลงโทษผู้กระทำความผิด ทศนคติของวัยรุ่นเมื่อถูกถามว่า "ท่านคิดว่าคนที่ฆ่าคนอื่นตายสมควรได้รับโทษอย่างไร?" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของความก้าวร้าวรุนแรงได้ดังนี้

- ก. ประหารชีวิตสถานเดียว แสดงความนิยมความก้าวร้าวรุนแรง
มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๖๑ คน (๓๐.๕%)

ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงความก้าวร้าวรุนแรงในระดับปานกลาง
มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๑๕ คน (๗.๕%)

ค. ควรได้รับการลดโทษโดยพิจารณาจากสาเหตุของการกระทำผิด
และการไม่เคยกระทำผิดมาก่อน แสดงความไม่ก้าวร้าว
รุนแรงมีค่า ๑ คะแนน จำนวน ๑๒๔ คน (๖๒.๐%)

สรุปได้ว่า วิทยาลัยส่วนใหญ่ไม่นิยมความรุนแรงในการลงโทษผู้กระทำผิด

๓.๒.๕ วิธีการจับกุมผู้กระทำผิด ทัศนคติของวิทยาลัยเมื่อถูกถามว่า "คนขับรถ

๑๐ ล้อ ขับรถชนคนตาย ตำรวจจึงเข้าจับกุม แต่คนขับรถ ๑๐ ล้อ กลับค่อยตำรวจแล้ววิ่งหนีการจับกุม ถ้าท่านเป็นตำรวจคนนั้น ท่านจะทำอย่างไร?" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของความก้าวร้าวรุนแรงได้ดังนี้

ก. ใช้ปืนยิงคนขับรถ ๑๐ ล้อ แสดงความก้าวร้าวรุนแรงสูง
มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๓๗ คน (๑๘.๕%)

ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงความก้าวร้าวรุนแรงในระดับปานกลาง
มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๗ คน (๓.๕%)

ค. พยายามวิ่งไล่จับให้ได้ โดยยิงปืนขึ้นฟ้าขู่ให้ยอมจำนนแสดงความ
ไม่ก้าวร้าวรุนแรง มีค่า ๑ คะแนน จำนวน ๑๕๖ คน (๗๘.๐%)

แสดงว่า วิทยาลัยส่วนใหญ่ไม่นิยมวิธีการที่ก้าวร้าวรุนแรงในการจับกุมผู้กระทำผิด

เมื่อนำเอาคะแนนเฉลี่ย (Mean = ๘.๗๔๐) ทั้ง ๔ เรื่องของความก้าวร้าวรุนแรงมาเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มออกเป็น ๒ กลุ่ม จะแบ่งได้ดังนี้

ผู้นิยมความก้าวร้าวรุนแรงน้อย จำนวน ๑๓๕ คน (๖๕.๕%)

ผู้นิยมความก้าวร้าวรุนแรงมาก จำนวน ๖๑ คน (๓๐.๕%)

๓.๓ ศีลธรรมและความถูกต้อง จำแนกออกเป็น ๕ ด้านคือ

๓.๓.๑ การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ทัศนคติของวิทยาลัยเมื่อถูกถามว่า "ผู้หญิง

คนหนึ่งเข้ามาในร้านขายของชำ แล้วหยิบเบะหมี่สำเร็จรูปไป ๓ ห่อ ถ้าท่านเป็นเจ้าของร้านชำ ท่านจะทำอย่างไร? หากทราบว่าเธอกระทำไปเพื่อเอาไปให้ลูก ๒ คนและตัวเองกิน เนื่องจากทำงาน, สามีตาย และไม่มีสตางค์ซื้อ" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของศีลธรรมและความถูกต้องได้ดังนี้

- ก. บ่อยตัวไปพร้อมกับให้ะหี่หึ่ง ๓ ห่อไปด้วย แสดงความมี
ศีลธรรมสูง มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๑๕๗ คน (๗๘.๕%)
- ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงความมีศีลธรรมปานกลาง มีค่า ๒ คะแนน
จำนวน ๒๕ คน (๑๒.๕%)
- ค. แจ้งตำรวจจับเพราะผู้หญิงคนนี้ขโมยของของเรา แสดงการขาด
น้ำใจ ขาดความเห็นอกเห็นใจ มุ่งแต่ด้านกฎหมาย มีค่า ๑
คะแนน จำนวน ๑๘ คน (๘.๐%)

แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีศีลธรรมสูง เห็นอกเห็นใจผู้ที่กระทำผิดเพราะ
เหตุจำเป็น

๓.๓.๒ การเอาเปรียบ ทัศนคติของวัยรุ่นเมื่อถูกถามว่า "ท่านมีความคิดเห็น
อย่างไรที่นักมวยพยายามเอาเปรียบคู่ต่อสู้เพื่อให้ได้รับชัยชนะในการแข่งขัน?" สามารถจำแนกคำตอบ
ตามคะแนนของศีลธรรมและความถูกต้องได้ดังนี้

- ก. ไม่เห็นด้วย แสดงความนิยมสูงเรื่องความถูกต้อง มีค่า ๓ คะแนน
จำนวน ๑๖๓ คน (๘๑.๕%)
- ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงความนิยมปานกลางในเรื่องความถูกต้อง
มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๘ คน (๔.๐%)
- ค. เห็นด้วย แสดงความนิยมในการเอาเปรียบคนอื่น โดย
ไม่คำนึงถึงความถูกต้อง มีค่า ๑ คะแนน จำนวน ๒๙ คน
(๑๔.๕%)

แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มีความนิยมสูงในเรื่องความถูกต้อง

๓.๓.๓ การขับรถเร็ว ทัศนคติของวัยรุ่น เมื่อถูกถามว่า "ท่านมีความคิดเห็น
อย่างไรที่คนขับรถสองแถวขับรถเร็ว เพราะต้องขับแข่งกับเวลาเพื่อให้ได้เงินเพียงพอสำหรับเลี้ยง
ลูกเมีย?" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของศีลธรรมและความถูกต้องได้ดังนี้

- ก. ไม่เห็นด้วย แสดงความไม่นิยมการกระทำที่ไม่ถูกต้อง และไม่มี
ความรับผิดชอบต่อผู้อื่น มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๑๕๘ คน
(๗๙.๐%)

ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงถึงความนิยมปานกลางในเรื่องความ
ถูกต้อง มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๔ คน (๔.๕%)

ค. เห็นด้วย แสดงการนิยมความไม่รับผิดชอบต่อผู้อื่นและความไม่
ถูกต้อง มีค่า ๑ คะแนน จำนวน ๓๓ คน (๑๖.๕%)

แสดงว่า วิทยาลัยส่วนใหญ่นิยมความถูกต้องและไม่เห็นด้วยกับการกระทำที่ไม่

รับผิดชอบต่อผู้อื่น

๓.๓.๔ การเก็บทรัพย์สินที่มีใช้ของตนได้ ทัศนคติของวิทยาลัยรุ่นต่อคำถามที่ว่า

"นักเรียนคนหนึ่งอยากได้เสื้อสวย ๆ สักตัว แต่ในขณะนั้นเขาไม่มีเงิน เพื่อนเขาพบเงินตกอยู่ ๕๐๐ บาทที่โรงเรียน ท่านคิดว่าเด็กคนนั้นควรทำอย่างไร?" สามารถจำแนกคำตอบตามคะแนนของศีลธรรมและความถูกต้องได้ดังนี้

ก. เอาไปส่งให้อาจารย์ แสดงถึงความซื่อสัตย์ ไม่เอาของคนอื่นมา
เป็นของตน มีศีลธรรมและความถูกต้องสูง มีค่า ๓ คะแนน
จำนวน ๑๗๔ คน (๘๗.๐%)

ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงถึงความนิยมปานกลางต่อศีลธรรมและ
ความถูกต้อง มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๔ คน (๔.๕%)

ค. เอาเงินที่พบไปซื้อเสื้อ แสดงการขาดศีลธรรม ขาดความซื่อสัตย์
สุจริต มีค่า ๑ คะแนน จำนวน ๑๗ คน (๘.๕%)

แสดงว่าวิทยาลัยส่วนใหญ่มีศีลธรรมและความถูกต้องสูง ไม่เอาของคนอื่นมาเป็น

ของตน

๓.๓.๕ การเอาแต่ใจ ทัศนคติของวิทยาลัยรุ่นต่อคำถามที่ว่า "ผู้หญิงคนหนึ่งขับรถ

ไปซื้อกระเช้าดอกไม้ที่ร้านแห่งหนึ่งซึ่งเป็นร้านเดี่ยวในบริเวณนั้นที่รับจัดกระเช้าดอกไม้ เพื่อนแถว
ร้านนั้นมีคนจอดรถเต็มไปหมดแล้ว ที่ว่างที่จะจอดรถได้ อยู่ห่างจากร้านกระเช้าดอกไม้ถึง ๑๐๐ เมตร
ถ้าท่านเป็นผู้หญิงคนนั้น ท่านจะทำอย่างไร?"

ก. ขับรถไปจอดตรงที่ว่างที่อยู่ห่างออกไป ๑๐๐ เมตร แล้วเดินกลับมาซื้อ
กระเช้าดอกไม้ที่ร้านนั้น แสดงความนิยมในความถูกต้องสูง
ไม่เห็นแก่ตัว มีค่า ๓ คะแนน จำนวน ๑๗๒ คน (๘๖.๐%)

ข. มีทัศนคติกลาง ๆ แสดงความนิยมในความถูกต้องพอประมาณ

มีค่า ๒ คะแนน จำนวน ๖ คน (๓.๐%)

ค. จอctrถซัอนคัันอึนตรงหน้าร้านนั้น แล้วลงไปซื้อกระเช้าดอกไม้

แสดงความมั่งง่าย เห็นแก่ตัว ไม่นิยมความถูกต้องมีค่า ๑ คะแนน

จำนวน ๒๒ คน (๑๑.๐%)

แสดงว่า วิทยาลัยส่วนใหญ่มีความนิยมสูงต่อความถูกต้อง ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เอาแต่ได้

เมื่อเอาคะแนนเฉลี่ย (Mean = ๑๓.๕๒๕) ทั้ง ๕ ด้านของศีลธรรมและความ

ถูกต้องมาเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มออกเป็น ๒ กลุ่ม จะแบ่งได้ดังนี้

ก. ผู้ที่มีศีลธรรมและความถูกต้องต่ำ จำนวน ๘๙ คน (๔๔.๕%)

ข. ผู้ที่มีศีลธรรมและความถูกต้องสูง จำนวน ๑๑๑ คน (๕๕.๕%)

ตอนที่ ๒ ทาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

๑. ทาความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา กับการดูโทรทัศน์ซึ่งแบ่งเป็น

(๑) ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดู

(๒) ประเภทของรายการและความบ่อยครั้งที่ดู

ปรากฏผลดังนี้

ก. ความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละ

(๑) ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดู

วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๑๐ คน หรือ ๕๕.๐%) ดูโทรทัศน์มาก ซึ่งจำแนกเป็น

เพศชาย ๕๐ คน (๒๕.๐%) หญิง ๖๐ คน (๓๐.๐%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง

๕๘ คน (๒๙.๐%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานะภาพต่ำ ๕๒ คน (๒๖.๐%) มาจากครอบครัว

ที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง ๕๘ คน (๒๙.๐%) สถานะต่ำ ๕๒ คน (๒๖.๐%) เป็นผู้ที่บิดา

มารดาอยู่ด้วยกัน ๘๕ คน (๔๒.๕%) และผู้ที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ๒๕ คน (๑๒.๕%) (ดู

ตารางที่ ๑๐-๑๓)

(๒) ประเภทของรายการและความบ่อยครั้งที่ดู

วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๐๗ คน หรือ ๕๓.๕%) ดูรายการข่าวและความรู้บ่อย ซึ่งจำแนกเป็นเพศชาย ๔๘ คน (๒๔.๕%) หญิง ๕๘ คน (๒๘.๐%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ ๕๗ คน (๒๘.๕%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง ๕๐ คน (๒๕.๐%) มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ ๕๗ คน (๒๘.๕%) สถานะสูง ๕๐ คน (๒๕.๐%) เป็นผู้ที่มีความสามารถอยู่ด้วยกัน ๗๘ คน (๓๘.๐%) และผู้ที่มีความสามารถไม่ได้อยู่ด้วยกัน ๒๙ คน (๑๔.๕%) (ดูตารางที่ ๑๔-๑๗)

วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๐๘ คน หรือ ๕๔.๕%) ดูรายการบันเทิงมาก ซึ่งจำแนกเป็นเพศชาย ๔๘ คน (๒๔.๐%) หญิง ๖๑ คน (๓๐.๕%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ ๔๔ คน (๒๒.๕%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง ๖๔ คน (๓๒.๐%) มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ ๔๔ คน (๒๒.๕%) สถานะสูง ๖๔ คน (๓๒.๐%) เป็นผู้ที่มีความสามารถอยู่ด้วยกัน ๘๗ คน (๔๓.๕%) และผู้ที่มีความสามารถไม่ได้อยู่ด้วยกัน ๒๑ คน (๑๑.๐%) (ดูตารางที่ ๑๘-๒๑)

ข. ความสัมพันธ์ที่พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับการดูโทรทัศน์เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันปรากฏผลตามตารางที่ ๓ ดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและ
เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับการดูโทรทัศน์

ตัวแปรที่ ๑ (สังคมและเศรษฐกิจ)	ตัวแปรที่ ๒ (การดูโทรทัศน์)	ค่าสหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน	ระดับ นัยสำคัญ
เพศ	ความบ่อยครั้งและระยะเวลา	.๐๔๙๐	.๐๘๑
โรงเรียน	ความบ่อยครั้งและระยะเวลา	.๐๔๙๖	.๑๐๑
สถานะของครอบครัว	ความบ่อยครั้งและระยะเวลา	.๐๔๙๖	.๑๐๑
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ความบ่อยครั้งและระยะเวลา	.๐๔๙๔	.๑๐๐
เพศ	ข่าวและความรู้และความบ่อยครั้ง	.๐๓๑๔	.๑๕๘
โรงเรียน	ข่าวและความรู้และความบ่อยครั้ง	.๐๔๙๔	.๑๐๔
สถานะของครอบครัว	ข่าวและความรู้และความบ่อยครั้ง	.๐๔๙๔	.๑๐๔
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ข่าวและความรู้และความบ่อยครั้ง	.๐๕๔๒	.๒๒๓
เพศ	บันเทิงและความบ่อยครั้ง	.๑๖๓๖	.๐๑๐ *
โรงเรียน	บันเทิงและความบ่อยครั้ง	.๒๐๖๗	.๐๐๒ **
สถานะของครอบครัว	บันเทิงและความบ่อยครั้ง	.๒๐๖๗	.๐๐๒ **
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	บันเทิงและความบ่อยครั้ง	.๑๓๕๑	.๐๒๘ *

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลการวิจัยที่ปรากฏในตารางที่ ๓ พบว่า

๑.๑ เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของ
บิดามารดา กับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ
เพียร์สัน .๐๔๙๐ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๘๑, .๐๔๙๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๐๑, .๐๔๙๖ ที่ระดับนัย
สำคัญ .๑๐๑ และ .๐๔๙๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๐๐ ตามลำดับ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

แสดงว่า เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคม และเศรษฐกิจของครอบครัว ตลอดจนความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๑.๑

สรุปได้ว่า วัยรุ่นไม่ว่าจะเป็นเพศใด เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำหรือสูง มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำหรือสูง บิดามารดาอยู่ด้วยกันหรือไม่ จะไม่มีความแตกต่างกันในความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์

๑.๒ เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา กับความบ่อยครั้งในการดูรายการข่าวและความรู้มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน - .๐๗๑๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๕๘, .๐๘๘๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๐๔, .๐๘๕๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๐๔ และ .๐๕๓๒ ที่ระดับนัยสำคัญ .๒๒๓ ตามลำดับ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าตัวแปรด้านสังคมและ เศรษฐกิจไม่มีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งในการดูรายการข่าวและความรู้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๑.๒

สรุปได้ว่า วัยรุ่นที่มีความแตกต่างด้านเพศ โรงเรียนที่ศึกษา สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความบ่อยครั้งในการดูรายการข่าวและความรู้

๑.๓ เพศและความสัมพันธ์ของบิดามารดากับความบ่อยครั้งในการดูรายการบันเทิงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๑๖๓๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๑๐ และ .๑๓๕๑ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๒๘ ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ในขณะที่โรงเรียนและสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวกับความบ่อยครั้งในการดูรายการบันเทิงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๒๐๖๗ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๒ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

แสดงว่าตัวแปรด้านสังคมและ เศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งในการดูรายการบันเทิงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๑.๓

สรุปได้ว่า วัยรุ่นที่มีความแตกต่างด้านเพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคม และเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา ดูรายการบันเทิงบ่อยครั้งแตกต่างกัน

นั้นคือ วิทยาลัย, นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง, มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง และบิดามารดาอยู่ด้วยกันจะดูรายการบันเทิงมากกว่าวิทยาลัยที่มีลักษณะตรงกันข้าม

๒. หากความสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์กับทัศนคติด้านต่าง ๆ ซึ่งแบ่งเป็นรสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และศีลธรรม และความถูกต้อง ปรากฏผลดังนี้

ก. ความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละ

(๑) รสนิยม

วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๐๘ คน หรือ ๕๔.๐%) มีรสนิยมต่ำ ซึ่งจำแนกตามพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ออกได้เป็น

ผู้ที่ดูโทรทัศน์น้อย ๔๔ คน (๒๔.๐%) และผู้ที่ดูโทรทัศน์มาก ๖๐ คน (๓๐.๐%)

ผู้ที่ดูรายการข่าวและความรู้ น้อย ๕๔ คน (๒๔.๕%) และ

ผู้ที่ดูรายการข่าวและความรู้มาก ๔๔ คน (๒๔.๕%)

ผู้ที่ดูรายการบันเทิง น้อย ๖๐ คน (๓๐.๐%) และ

ผู้ที่ดูรายการบันเทิงมาก ๔๔ คน (๒๔.๐%)

(ดูตารางที่ ๒๒-๒๔)

(๒) ความก้าวร้าวรุนแรง

วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๓๙ คน หรือ ๖๘.๕%) มีความก้าวร้าวรุนแรงน้อย ซึ่งจำแนกตามพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ออกได้เป็น

ผู้ที่ดูโทรทัศน์น้อย ๕๖ คน (๒๘.๐%) และ

ผู้ที่ดูโทรทัศน์มาก ๘๓ คน (๔๑.๕%)

ผู้ที่ดูรายการข่าวและความรู้ น้อย ๗๖ คน (๓๘.๐%) และ

ผู้ที่ดูรายการข่าวและความรู้มาก ๖๓ คน (๓๑.๕%)

ผู้ที่ดูรายการบันเทิง น้อย ๖๗ คน (๓๓.๕%) และ

ผู้ที่ดูรายการบันเทิงมาก ๗๒ คน (๓๖.๐%)

(ดูตารางที่ ๒๕-๒๗)

(๓) ศีลธรรมและความถูกต้อง

วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๑๑ คน หรือ ๕๕.๕%) มีศีลธรรมและความถูกต้องสูง ซึ่งจำแนกตามพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ออกได้เป็น

ผู้ที่ดูโทรทัศน์น้อย ๔๖ คน (๒๓.๐%) และ

ผู้ที่ดูโทรทัศน์มาก ๖๕ คน (๓๒.๕%)

ผู้ที่ดูรายการข่าวและความรู้ ๕๕ คน (๒๗.๕%) และ

ผู้ที่ดูรายการข่าวและความรู้มาก ๕๖ คน (๒๘.๐%)

ผู้ที่ดูรายการบันเทิงน้อย ๕๐ คน (๒๕.๐%) และ

ผู้ที่ดูรายการบันเทิงมาก ๖๑ คน (๓๐.๕%)

(ดูตารางที่ ๒๘-๓๐)

ข. ความสัมพันธ์ที่พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ความสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์ ซึ่งแยกออกเป็น ๑. ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดู ๒. ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ ๓. ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง กับทัศนคติด้านรสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และศีลธรรมและความถูกต้อง เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ปรากฏผลตามตารางที่ ๔ ดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างการดูโทรทัศน์กับทัศนคติ

หัวแปรที่ ๒ (การดูโทรทัศน์)	หัวแปรที่ ๓ (ทัศนคติ)	ค่าสหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน	ระดับนัยสำคัญ
ความบ่อยและระยะเวลาที่ดู	รสนิยม	.๐๖๖๒	.๑๗๖
ความบ่อยที่ดูข่าวและความรู้	รสนิยม	-.๐๓๖๔	.๓๐๔
ความบ่อยที่ดูบันเทิง	รสนิยม	.๒๑๑๖	.๐๐๑ *
ความบ่อยและระยะเวลาที่ดู	ความก้าวร้าวรุนแรง	-.๐๙๙๕	.๐๘๑
ความบ่อยที่ดูข่าวและความรู้	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๐๖๘๒	.๑๖๙
ความบ่อยที่ดูบันเทิง	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๑๒๗๘	.๐๓๖ **
ความบ่อยและระยะเวลาที่ดู	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๒๐๙	.๓๘๕
ความบ่อยที่ดูข่าวและความรู้	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๐๓๑	.๙๘๓
ความบ่อยที่ดูบันเทิง	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๑๓๑๒	.๐๓๒ **

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ผลการวิจัยที่ปรากฏในตารางที่ ๔ พบว่า

๒.๑ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดู และความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้กับรสนิยมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๐๖๖๒ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๗๖ และ -.๐๓๖๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๓๐๔ ตามลำดับ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงกับรสนิยม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๒๑๑๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

แสดงว่า ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับรสนิยม จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๑ และ ๒.๒ แต่ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงมีความสัมพันธ์กับรสนิยม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๓

สรุปได้ว่า รัยรุ่นที่ดูโทรทัศน์มากน้อยต่างกัน และดูรายการข่าวและความรู้มากน้อยต่างกัน จะไม่มีรสนิยมต่างกัน แต่รัยรุ่นที่ดูรายการบันเทิงมากจะมีรสนิยมสูงกว่ารัยรุ่นที่ดูรายการบันเทิงน้อย

๒.๒ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดู และความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าว และความรู้กับความก้าวร้าวรุนแรงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน -.๐๔๔๕ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๘๑ และ .๐๖๘๒ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๖๔ ตามลำดับ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงกับความก้าวร้าวรุนแรงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๑๒๗๘ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๓๖ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

แสดงว่าความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๑ และ ๒.๒ แต่ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๓

สรุปได้ว่า รัยรุ่นที่ดูโทรทัศน์มากน้อยต่างกัน และดูรายการข่าวและความรู้มากน้อยต่างกัน จะไม่มีความก้าวร้าวรุนแรงต่างกัน แต่รัยรุ่นที่ดูรายการบันเทิงมากจะมีความก้าวร้าวรุนแรงสูงกว่ารัยรุ่นที่ดูรายการบันเทิงน้อย

๒.๓ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดู และความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้กับศีลธรรมและความถูกต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน -.๐๒๐๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๓๘๕ และ -.๐๐๓๑ ที่ระดับนัยสำคัญ .๔๘๓ ตามลำดับซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงกับศีลธรรมและความถูกต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน -.๑๓๑๒ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๓๒ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

แสดงว่าความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๑ และ ๒.๒ แต่ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงมีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้องซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๒.๓

สรุปได้ว่า รัยรุ่นที่ดูโทรทัศน์มากน้อยต่างกัน และดูรายการข่าวและความรู้มากน้อยต่างกันจะไม่มี ความแตกต่างกันใน เรื่องศีลธรรมและความถูกต้อง แต่รัยรุ่นที่ดูรายการบันเทิงมากจะมีศีลธรรมและความถูกต้องต่ำกว่ารัยรุ่นที่ดูรายการบันเทิงน้อย

๓. หาความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติด้านรสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรงและศีลธรรมและความถูกต้อง ปรากฏผลดังนี้

ก. ความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละ

(๑) รสนิยม

วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๐๘ คน หรือ ๕๔.๐%) มีรสนิยมต่ำ ซึ่งจำแนกออกได้ เป็น เพศชาย ๕๘ คน (๒๙.๐%) หญิง ๕๐ คน (๒๕.๐%)

เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ ๕๑ คน (๕๕.๕%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง ๑๗ คน (๘.๕%)

มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ ๕๑ คน (๕๕.๕%) สถานะสูง ๑๗ คน (๘.๕%)

เป็นผู้ที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ๔๔ คน (๒๒.๐%) และผู้ที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ๖๔ คน (๓๒.๐%)

(ดูตารางที่ ๓๑-๓๔)

(๒) ความก้าวร้าวรุนแรง

วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๓๙ คน หรือ ๖๙.๕%) นิยมความก้าวร้าวรุนแรงต่ำ ซึ่งจำแนกออกได้เป็น

เพศชาย ๖๔ คน (๓๒.๐%) หญิง ๗๕ คน (๓๗.๕%)

เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ ๘๗ คน (๕๓.๕%) เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง ๕๒ คน (๒๖.๐%)

มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ ๘๗ คน (๕๓.๕%) สถานะสูง ๕๒ คน (๒๖.๐%)

เป็นผู้ที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ๕๓ คน (๒๑.๕%) และผู้ที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ๘๖ คน (๔๘.๐%)

(ดูตารางที่ ๓๕-๓๘)

(๓) ศิลธรรมและความถูกต้อง

วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๑๑ คน หรือ ๔๕.๕%) มีศีลธรรมและความถูกต้องสูง
 ซึ่งจำแนกออกได้เป็น

เพศชาย ๕๔ คน (๒๗.๐%) หญิง ๕๗ คน (๒๘.๕%)

เป็นนักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ ๕๔ คน (๒๕.๕%) เป็น
 นักเรียนของโรงเรียนที่มีสถานภาพสูง ๕๒ คน (๒๖.๐%)

มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ ๕๕ คน (๒๕.๕%)
 สถานะสูง ๕๒ คน (๒๖.๐%)

เป็นผู้ที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ๓๐ คน (๑๕.๐%) และผู้ที่บิดามารดา
 อยู่ด้วยกัน ๘๑ คน (๔๐.๕%)

(ดูตารางที่ ๓๙-๔๒)

ข. ความสัมพันธ์ที่พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว
 และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติเมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
 ปรากฏผลตามตารางที่ ๕ ดังต่อไปนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕: ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคม และ
เศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติ

ตัวแปรที่ ๑ (สังคมและเศรษฐกิจ)	ตัวแปรที่ ๓ (ทัศนคติ)	ค่าสหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน	ระดับ นัยสำคัญ
เพศ	รสนิยม	.๐๗๖๖	.๑๔๐
โรงเรียน	รสนิยม	.๑๒๓๕	.๐๐๐ *
สถานะของครอบครัว	รสนิยม	.๑๒๓๕	.๐๐๐ *
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	รสนิยม	.๔๑๑๑	.๐๐๐ *
เพศ	ความก้าวร้าวรุนแรง	-.๑๒๒๑	.๐๔๒ ***
โรงเรียน	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๑๗๐๓	.๐๐๐ *
สถานะของครอบครัว	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๑๗๐๓	.๐๐๐ *
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๑๔๔๔	.๐๐๔ **
เพศ	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๑๔๔	.๓๕๐
โรงเรียน	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๔๓๔	.๐๔๓
สถานะของครอบครัว	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๔๓๔	.๐๔๓
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๔๔๔	.๐๔๒

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ผลการวิจัยที่ปรากฏในตารางที่ ๕ พบว่า

๓.๑ เพศกับรสนิยมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๐๗๖๖ ที่ระดับนัยสำคัญ
.๑๔๐ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในขณะที่โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของ
ครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับรสนิยมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๑๒๓๕

ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐, .๐๗๓๕ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐ และ .๔๑๑๑ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐ ตามลำดับซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

แสดงว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับรสนิยม จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓ แต่โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับรสนิยมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓

สรุปได้ว่า วิทยาลัยที่ต่างเพศกัน ไม่มีความแตกต่างในด้านรสนิยม แต่วิทยาลัยที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพสูง มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง และบิดามารดาอยู่ด้วยกันจะมีรสนิยมสูงกว่าวิทยาลัยที่มีลักษณะตรงกันข้าม

๓.๒ เพศกับความก้าวร้าว รุนแรงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน -.๑๒๒๑ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๔๒ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และโรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับความก้าวร้าว รุนแรงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน .๓๗๐๓ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐, .๓๗๐๓ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐ และ .๑๔๔๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๕ ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑, .๐๐๑ และ .๐๑ ตามลำดับ

แสดงว่า เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าว รุนแรงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓

สรุปได้ว่า วิทยาลัยเพศชาย วิทยาลัยที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพสูง มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง และมีบิดามารดาอยู่ด้วยกันมีความก้าวร้าว รุนแรงมากกว่าวิทยาลัยหญิง วิทยาลัยที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ และบิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน

๓.๓ เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธของบิดามารดา กับศีลธรรมและความถูกต้อง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน -.๐๑๔๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๓๕๐, -.๐๕๓๕ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕๓, -.๐๕๓๕ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕๓ และ -.๐๕๔๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕๒ ตามลำดับ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

แสดงว่า เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๓

สรุปได้ว่า วิทยาลัยไม่ว่าจะเป็นเพศใด เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำหรือสูง มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำหรือสูง และบิดามารดาอยู่ด้วยกัน หรือไม่ก็ตาม จะไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องศีลธรรมและความถูกต้อง

๔. ทหาความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของ ครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระกับทัศนคติซึ่งเป็นตัวแปรตาม เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์ซึ่งเป็นตัวแปรกลาง ปรากฏผลดังตารางที่ ๖ และ ๗ ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๖ เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสังคมและ เศรษฐกิจกับทัศนคติที่ยังไม่ได้ควบคุมการดูโทรทัศน์กับเมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์แล้ว โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันเปรียบเทียบกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซยีล

ตัวแปรอิสระ (สังคมและเศรษฐกิจ)	ตัวแปรตาม (ทัศนคติ)	ค่าสหสัมพันธ์ ^๑ แบบเพียร์สัน	ค่าสหสัมพันธ์ ^๒ แบบพาร์เซยีล
เพศ	รสนิยม	.๐๗๖๖	.๐๑๐๔
โรงเรียน	รสนิยม	.๗๒๓๔	.๗๑๘๖
สถานะของครอบครัว	รสนิยม	.๗๒๓๔	.๗๑๘๖
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	รสนิยม	.๔๑๑๑	.๓๙๙๖
เพศ	ความก้าวร้าวรุนแรง	-.๑๒๒๑	-.๑๔๗๑
โรงเรียน	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๓๗๐๓	.๓๕๘๙
สถานะของครอบครัว	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๓๗๐๓	.๓๕๘๙
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๑๘๔๔	.๑๗๘๘
เพศ	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๑๙๙	.๐๑๖๐
โรงเรียน	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๙๓๙	-.๐๖๖๖
สถานะของครอบครัว	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๙๓๙	-.๐๖๖๖
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๙๔๔	-.๐๗๘๒

^๑ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เป็นค่าแสดงความสัมพันธ์เมื่อยังไม่ได้ควบคุมการดูโทรทัศน์

^๒ค่าสหสัมพันธ์แบบพาร์เซยีล เป็นค่าแสดงความสัมพันธ์เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์แล้ว

ตารางที่ ๗ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซียลระหว่าง เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและ
เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติเมื่อควบคุมการดู
โทรทัศน์

ตัวแปรอิสระ (สังคมและเศรษฐกิจ)	ตัวแปรตาม (ทัศนคติ)	ค่าสหสัมพันธ์ แบบพาร์เซียล	ระดับนัยสำคัญ
เพศ	รสนิยม	.๐๑๐๕	.๕๕๒
โรงเรียน	รสนิยม	.๓๑๘๖	.๐๐๐ *
สถานะของครอบครัว	รสนิยม	.๓๑๘๖	.๐๐๐ *
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	รสนิยม	.๓๔๙๖	.๐๐๐ *
เพศ	ความก้าวร้าวรุนแรง	-.๑๔๗๑	.๐๒๐ ***
โรงเรียน	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๓๕๘๙	.๐๐๐ *
สถานะของครอบครัว	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๓๕๘๙	.๐๐๐ *
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ความก้าวร้าวรุนแรง	.๑๗๕๘	.๐๐๖ **
เพศ	ศีลธรรมและความถูกต้อง	.๐๑๖๐	.๕๑๒
โรงเรียน	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๖๖๖	.๑๗๖
สถานะของครอบครัว	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๖๖๖	.๑๗๖
ความสัมพันธ์ของบิดามารดา	ศีลธรรมและความถูกต้อง	-.๐๗๘๒	.๑๓๗

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ผลการวิจัยที่ปรากฏในตารางที่ ๖ และ ๗ พบว่า แม้ว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง
เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคม และเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับ
ทัศนคติต่าง ๆ จะมีค่าลดลง เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์ (ตารางที่ ๖) แต่ข้อมูลในตารางที่ ๗
ก็แสดงให้เห็นว่าเมื่อมีการควบคุมการดูโทรทัศน์

๔.๑ เพศกับรสนิยมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซี่ยล .๐๑๐๕ ที่ระดับนัยสำคัญ .๔๕๒ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในขณะที่ โรงเรียน สถานะทางสังคม และ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับรสนิยมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซี่ยล .๗๑๘๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐, .๗๑๘๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐ และ .๓๘๙๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐ ตามลำดับซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

แสดงว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับรสนิยม จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๔ แต่โรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา ยังคงมีความสัมพันธ์กับรสนิยมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๔

สรุปได้ว่า วิทยาลัยต่างเพศกันไม่มีความแตกต่างกันในด้านรสนิยม แต่วิทยาลัยที่โรงเรียนที่มีสถานภาพสูง มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจสูง และบิดามารดาอยู่ด้วยกันจะมีรสนิยมสูงกว่าวิทยาลัยที่มีลักษณะตรงกันข้าม แม้จะไม่ได้ดูโทรทัศน์ก็ตาม

๔.๒ เพศกับความก้าวร้าวรุนแรงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซี่ยล -.๑๔๗๑ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๒๐ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และโรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดากับความก้าวร้าวรุนแรงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซี่ยล .๓๔๘๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐, .๓๔๘๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๐ และ .๑๗๘๔ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๖ ตามลำดับซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑, .๐๐๑ และ .๐๑ ตามลำดับ

แสดงว่า เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดา ยังคงมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๔

สรุปได้ว่า วิทยาลัยเพศชาย วิทยาลัยที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพสูง มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจสูง และบิดามารดาอยู่ด้วยกันนิยมความรุนแรงมากกว่าวิทยาลัยหญิง วิทยาลัยที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจต่ำ และบิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน แม้ว่าวิทยาลัยเหล่านี้จะไม่ได้ดูโทรทัศน์ก็ตาม

๔.๓ เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพัทธ์ของบิดามารดา กับศีลธรรมและความถูกต้องมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซี่ยล .๐๑๖๐

ที่ระดับนัยสำคัญ .๔๑๓, -.๐๖๖๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๗๖, -.๐๖๖๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๗๖ และ -.๐๗๘๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๑๓๗ ตามลำดับ ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

แสดงว่า เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๔

สรุปได้ว่า วัยรุ่นไม่ว่าจะเป็นเพศใด เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำหรือสูง มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำหรือสูง และบิดามารดาอยู่ด้วยกันหรือไม่ก็ตาม จะไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องศีลธรรมและความถูกต้อง

๕. หากลำดับความสำคัญของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติว่าตัวแปรใดที่สามารถใช้เป็นตัวอธิบายทัศนคติได้ดีที่สุดโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มหรือลดตัวแปร เป็นขั้น ๆ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

๕.๑ รสนิยม ผลการทาลำดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ
 คำรสนิยมปรากฏในตารางที่ ๔ ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕ ลำดับความสำคัญของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับปริมาณ

ตัวแปร	Multiple R	R Square	% ที่ใช้อธิบายได้	BETA	ระดับนัยสำคัญ
โรงเรียนหรือสถานะของครอบครัว	.๗๒๓๔๘	.๕๒๓๔๒	๕๒.๓๔๒	.๗๐๕๙๖๙	.๐๐๐๐ *
ความบ่อยครั้งที่ดูข่าวและความรู้	.๗๓๐๕๖	.๕๕๓๓๒	๕๕.๓๓๒	-.๑๘๘๑๓๒	.๐๐๑๐ **
ความบ่อยครั้งที่ดูบันเทิง	.๗๔๓๕๗	.๕๕๒๓๕	๕๕.๒๓๕	.๑๖๖๑๐๘	.๐๐๔๓ **

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางที่ ๕ พบว่า โรงเรียน หรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นตัวแปรตัวแรกที่สามารถใช้อธิบายรสนิยมได้ ๕๒.๓๔% เมื่อเพิ่มตัวแปรความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ เข้าไปจะสามารถใช้อธิบายรสนิยมได้เพิ่มขึ้นเป็น ๕๓.๓๗% และเมื่อเพิ่มตัวแปรความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง เข้าไปอีกจะสามารถใช้อธิบายรสนิยมได้เพิ่มขึ้นเป็น ๕๕.๒๗%

ส่วนตัวแปรอื่น ๆ คือ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา, ความบ่อยครั้ง และระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์ ตลอดจนเพศไม่สามารถใช้อธิบายรสนิยมได้ เพราะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

สรุปได้ว่า ตัวแปรต่าง ๆ ที่สามารถใช้อธิบายรสนิยม เรียงตามลำดับความสำคัญ มีดังต่อไปนี้

ลำดับที่ ๑ โรงเรียน หรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว

ลำดับที่ ๒ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้

ลำดับที่ ๓ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง

แสดงว่าตัวแปรด้านสังคม และเศรษฐกิจ (โรงเรียน หรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว) ใช้อธิบายรสนิยมได้ดีกว่าการดูโทรทัศน์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๔

๕.๒ ความก้าวร้าวรุนแรง ผลการหาลำดับความสำคัญของตัวแปรต่าง ๆ ที่มี

ความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง ปรากฏในตารางที่ ๔ ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๘ ลำดับความสำคัญของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง

ตัวแปร	Multiple R	R Square	% ที่ใช้อธิบายได้	BETA	ระดับนัยสำคัญ
โรงเรียน หรือสถานที่ของครอบครัว	.๓๗๐๓๔	.๑๓๗๑๕	๑๓.๗๑๕	.๓๕๒๙๐๒	.๐๐๐๐ *
ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดู	.๓๙๓๗๐	.๑๕๕๐๐	๑๕.๕๐๐	-.๒๐๑๒๒๔	.๐๐๖๕ *
ความบ่อยครั้งที่ดูบนเตียง	.๔๑๔๙๔	.๑๗๒๑๘	๑๗.๒๑๘	.๑๗๒๖๑๓	.๐๒๓๓ ***
เพศ	.๔๓๔๕๐	.๑๘๘๗๑	๑๘.๘๗๑	-.๑๓๐๔๓๘	.๐๔๗๖ ***

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๕ พบว่า โรงเรียนหรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวเป็นตัวแปรที่สามารถใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรงได้ ๑๓.๗๑% เมื่อเพิ่มตัวแปรความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์เข้าไปจะสามารถใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรงได้เพิ่มขึ้นเป็น ๑๔.๕๐% เมื่อเพิ่มตัวแปรความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงเข้าไปจะสามารถใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรงได้เป็น ๑๗.๒๑% และเมื่อเพิ่มตัวแปรเพศเข้าไปอีกจะทำให้สามารถอธิบายความก้าวร้าวรุนแรงได้เป็น ๑๘.๘๗%

ส่วนตัวแปรความล้มเหลวของบิดามารดาและความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ไม่สามารถใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรงได้ เพราะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

สรุปได้ว่า ตัวแปรที่สามารถใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรงเรียงตามลำดับมีดังต่อไปนี้

- ลำดับที่ ๑ โรงเรียนหรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว
- ลำดับที่ ๒ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์
- ลำดับที่ ๓ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง
- ลำดับที่ ๔ เพศ

แสดงว่าตัวแปรด้านสังคมและเศรษฐกิจ (โรงเรียนหรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว) ใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรงได้ดีกว่าการดูโทรทัศน์ จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๕

๕.๓ ศีลธรรมและความถูกต้อง

จากผลของการวิจัยพบว่า ไม่มีตัวแปรใดที่ใช้อธิบายศีลธรรมและความถูกต้องได้เลย จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ๓ ตัวแปร คือ ตัวแปร
ด้านสังคมและ เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ การดูโทรทัศน์ ซึ่งเป็นตัวแปรกลาง และทัศนคติ ซึ่งเป็น
ตัวแปรตาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๓ ของโรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ โรงเรียนละ ๑๐๐ คน รวม ๒ โรงเรียน
๒๐๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน

ส่วนที่หนึ่ง เป็นคำถามเกี่ยวกับการดูโทรทัศน์

ส่วนที่สอง เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติ

ส่วนที่สาม เป็นคำถามเกี่ยวกับลักษณะด้านสังคมและ เศรษฐกิจของผู้ตอบ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ, การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
แบบเพียร์สัน, การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพาร์เซียล และการวิเคราะห์แบบ Multiple
Regression

การประมวลผลข้อมูลกระทำโดยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

การวิจัยปรากฏผลโดยสรุปดังต่อไปนี้

๑. ข้อมูลทั่วไป

๑.๑ ลักษณะทั่วไปของตัวอย่าง จากจำนวนตัวอย่าง ๒๐๐ ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ครั้งนี้ สามารถจำแนกตามลักษณะทางด้านสังคมและ เศรษฐกิจ ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระได้ดังนี้

เพศ ชาย ๑๐๐ คน (๕๐.๐%) หญิง ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

โรงเรียน เป็นนักเรียนที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

เป็นนักเรียนที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพสูง ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว

เป็นวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

เป็นวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง ๑๐๐ คน (๕๐.๐%)

ความสัมพันธ์ของบิดามารดา

เป็นวัยรุ่นที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน ๔๔ คน (๒๔.๔%)

เป็นวัยรุ่นที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ๑๔๑ คน (๗๕.๕%)

๑.๒ การดูโทรทัศน์ พฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของวัยรุ่นซึ่งเป็นตัวแปรกลาง มีลักษณะ

ดังนี้

ก. วัยรุ่นทุกคนมีโอกาสดูโทรทัศน์ และมีจำนวน ๑๒๗ คน (๖๓.๕%) ที่ดูเป็นประจำ (๕-๗ วันต่อสัปดาห์)

ข. วัยรุ่นจำนวน ๘๔ คน (๔๒.๐%) ดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยวันละ ๓ ชั่วโมงขึ้นไป จากการออกอากาศในวันธรรมดาวันละ ๔ ชั่วโมง

ค. ในวันเสาร์-อาทิตย์ มีวัยรุ่น ๔๔ คน (๔๔.๕%) ดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยวันละ ๕ ชั่วโมงขึ้นไป จากการออกอากาศในวันเสาร์-อาทิตย์ วันละ ๑๖ ชั่วโมง

ง. เมื่อเอาความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยมาเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มออกเป็น ๒ กลุ่ม ปรากฏว่า มีผู้ดูโทรทัศน์น้อย ๘๐ คน (๔๕.๐%) ผู้ดูโทรทัศน์มาก ๑๑๐ คน (๕๕.๐%)

จ. สำหรับรายการประเภทข่าวและความรู้ ซึ่งมีอยู่ ๘ ประเภทรายการนั้น

วัยรุ่นนิยมดูรายการข่าวมากที่สุด (๑๘๒ คน หรือ ๙๑.๐%) ดูรายการกีฬาเป็นลำดับสอง

(๑๖๔ คน หรือ ๘๒.๐%) และดูรายการธรรมะและศาสนาน้อยที่สุด (๘๖ คน หรือ ๔๓.๐%)

ฉ. เมื่อเอาความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้โดยเฉลี่ยมาเป็นเกณฑ์ ในการจัดกลุ่มออกเป็น ๒ กลุ่ม ปรากฏว่า มีผู้ดูรายการข่าวและความรู้บ่อย จำนวน ๑๐๗ คน (๕๓.๕%) และผู้ดูรายการข่าวและความรู้มากจำนวน ๕๓ คน (๔๖.๕%)

ซ. สำหรับรายการประเภทบันเทิงซึ่งมีอยู่ ๗ ประเภทรายการนั้น วิทยุเน้นชม รายการภาพยนตร์มากที่สุด (๑๓๙ คน หรือ ๘๕.๕%) รองลงมาได้แก่ รายการเกมต่าง ๆ (๑๓๘ คน หรือ ๘๕.๐%) ตามด้วยรายการดนตรีและเพลง (๑๓๖ คน หรือ ๘๔.๐%) ส่วนรายการที่มีวิทยุรับชม น้อยที่สุด ๒ รายการ คือ รายการแม่บ้านและสตรี (๖๒ คน หรือ ๓๑.๐%) และแฟนชั่น (๓๑ คน หรือ ๓๕.๕%) ตามลำดับ

ช. เมื่อเอาความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงโดยเฉลี่ยมาเป็นเกณฑ์ในการจัด กลุ่มออกเป็น ๒ กลุ่ม ปรากฏว่า มีผู้ดูรายการบันเทิงน้อย ๕๑ คน (๔๕.๕%) และผู้ดูรายการบันเทิง มากจำนวน ๑๐๔ คน (๕๕.๕%)

ฅ. วิทยุส่วนใหญ่ (๑๖๙ คน หรือ ๘๕.๕%) ศักลใจดูรายการต่าง ๆ ด้วย ตนเอง วิทยุส่วนใหญ่ (๑๕๔ คน หรือ ๗๖.๐%) ดูโทรทัศน์เพื่อการพักผ่อน วิทยุ ๑๐๒ คน (๕๑.๐%) ดูเพื่อทราบข่าวสาร ๘๒ คน (๔๖.๐%) ดูเพื่อหาความรู้ และ ๖๖ คน (๓๓.๐%) ดูเพื่อฆ่าเวลา

ญ. ระหว่างที่ดูโทรทัศน์วิทยุส่วนใหญ่ (๕๕ คน หรือ ๒๒.๕%) ดูโทรทัศน์ อย่างเดียวโดยไม่ได้ทำอย่างอื่น ในขณะที่ ๕๒ คน (๒๑.๐%) คุยกับคนอื่นเกี่ยวกับรายการที่กำลังดู และวิทยุ ๓๙ คน (๑๙.๕%) รับประทานอาหารไปด้วย ส่วนวิทยุ ๒๑ คน (๑๐.๕%) อ่านหนังสือ เรียนหรือทำการบ้านไปด้วย

ฎ. วิทยุส่วนใหญ่ (๑๖๑ คน หรือ ๘๐.๕%) ดูโทรทัศน์กับคนในครอบครัว มีเพียง ๒๕ คน (๑๒.๕%) เท่านั้นที่ดูคนเดียว แสดงให้เห็นว่าโทรทัศน์เป็นสื่อที่ทำให้สมาชิกของ ครอบครัวได้อยู่ร่วมกัน

ฏ. สถานที่โทรทัศน์ที่วิทยุชอบดูเรียงตามลำดับความนิยมได้แก่ ช่อง ๕ (๘๗ คน หรือ ๕๓.๕%) ช่อง ๗ (๗๔ คน หรือ ๓๗.๐%) ช่อง ๓ (๓๔ คน หรือ ๑๗.๐%) และช่อง ๔ (๕ คน หรือ ๒.๕%)

๑.๓ ทัศนคติ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับทัศนคติของวิทยุซึ่งเป็นตัวแปรตามในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ รสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และศีลธรรม และความถูกต้อง ปรากฏผลดังนี้

ก. รสนิยม

- (๑) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๗๒ คน หรือ ๘๖.๐%) มีรสนิยมปานกลางในการฟังเพลง
- (๒) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๔๓ คน หรือ ๗๑.๕%) มีรสนิยมปานกลางในการเลือกสถานที่ซื้อเสื้อผ้า
- (๓) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๐๙ คน หรือ ๕๔.๕%) มีรสนิยมปานกลาง และวิทยาลัย ๘๔ คน (๔๒.๐%) มีรสนิยมต่ำในการเลือกซื้อเสื้อผ้า มีเพียง ๗ คน (๓.๕%) เท่านั้นที่ชอบซื้อเสื้อผ้าราคาแพง
- (๔) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๗๑ คน หรือ ๘๕.๕%) มีรสนิยมต่ำ ใช้น้ำหอม
- (๕) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๐๘ คน หรือ ๕๔.๐%) มีรสนิยมต่ำ ไม่รับประทานอาหารนอกบ้านตามภัตตาคาร หรือร้านอาหารตามศูนย์การค้าบ่อยนัก เมื่อนำเอาคะแนนเฉลี่ยรสนิยมทั้ง ๕ ประการข้างต้น มาเป็นเกณฑ์ในการ

จัดกลุ่ม สามารถแบ่งกลุ่มวิทยาลัยออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ

วิทยาลัยที่มีรสนิยมต่ำ ๑๐๘ คน (๕๔.๐%)

วิทยาลัยที่มีรสนิยมสูง ๘๖ คน (๔๖.๐%)

ข. ความก้าวร้าวรุนแรง

- (๑) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๑๕ คน หรือ ๕๗.๕%) นิยมดูมวยปล้ำซึ่งแสดงถึงการมีความก้าวร้าวรุนแรงสูง
- (๒) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๑๕ คน หรือ ๕๗.๕%) ไม่ก้าวร้าวรุนแรงในการแก้ปัญหาการรุกร้าเขตแดนของทหารเวียดนาม
- (๓) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๒๒ คน หรือ ๖๑.๐%) ไม่นิยมวิธีการก้าวร้าวรุนแรงเมื่อถูกคู่อริทำร้าย
- (๔) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๒๔ คน หรือ ๖๒.๐%) ไม่นิยมความรุนแรงในการลงโทษผู้กระทำความผิด
- (๕) วิทยาลัยส่วนใหญ่ (๑๕๖ คน หรือ ๗๘.๐%) ไม่นิยมวิธีการก้าวร้าวรุนแรงในการจับกุมผู้กระทำความผิด

เมื่อนำเอาคะแนนเฉลี่ยความก้าวร้าวรุนแรงทั้ง ๕ ประการมา เป็นเกณฑ์ ในการจัดกลุ่ม สามารถแบ่งกลุ่มวัยรุ่นออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ

ผู้นิยมความก้าวร้าวรุนแรงน้อย ๑๓๔ คน (๖๔.๕%)

ผู้นิยมความก้าวร้าวรุนแรงมาก ๖๑ คน (๓๐.๕%)

ค. ศีลธรรมและความถูกต้อง

(๑) วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๔๗ คน หรือ ๗๔.๕%) มีศีลธรรมสูง เห็นอก เห็นใจผู้ที่กระทำผิดเพราะความจำเป็น

(๒) วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๖๓ คน หรือ ๘๑.๕%) มีความนิยมในเรื่องความ ถูกต้องสูง ไม่ชอบการเอาผิดเอาเปรียบ

(๓) วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๔๔ คน หรือ ๗๔.๐%) นิยมในเรื่องความถูกต้อง สูง ไม่เห็นด้วยกับการกระทำที่ไม่รับผิดชอบต่อผู้อื่น

(๔) วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๗๔ คน หรือ ๘๗.๐%) มีศีลธรรมและความถูกต้อง สูง ไม่เอาของคนอื่นมาเป็นของตน

(๕) วัยรุ่นส่วนใหญ่ (๑๗๒ คน หรือ ๘๖.๐%) มีความนิยมสูงต่อความ ถูกต้อง ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เอาแต่ได้

เมื่อนำเอาคะแนนเฉลี่ยศีลธรรมและความถูกต้องทั้ง ๕ ประการมา เป็น เกณฑ์ในกสวจจัดกลุ่ม สามารถแบ่งกลุ่มวัยรุ่นออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ

ผู้มีศีลธรรมและความถูกต้องต่ำ ๘๔ คน (๔๔.๕%)

ผู้มีศีลธรรมและความถูกต้องสูง ๑๑๑ คน (๕๕.๕%)

๒. ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ และการทดสอบสมมติฐาน

๒.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคม และเศรษฐกิจ

ของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดากับการดูโทรทัศน์ ผลปรากฏว่า

๒.๑.๑ เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว

ตลอดจนความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดู โทรทัศน์ (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๑.๒ เพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว ตลอดจนความสัมพันธ์ของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งในการดูรายการข่าวและความรู้ (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๑.๓ เพศและความสัมพันธ์ของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งในการดูรายการบันเทิงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕ และโรงเรียนและสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งในการดูรายการบันเทิงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างการดูโทรทัศน์กับทัศนคติด้านรสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง และศีลธรรมและความถูกต้อง ผลปรากฏว่า

๒.๒.๑ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์กับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับรสนิยม (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน) แต่ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงมีความสัมพันธ์กับรสนิยมที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๒.๒ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์กับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน) แต่ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๒.๓ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์กับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน) แต่ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงมีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้องที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๓ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ โรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา กับทัศนคติด้านรสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง, และศีลธรรมและความถูกต้อง ปรากฏว่า

๒.๓.๑ เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับรสนิยม (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน) แต่โรงเรียน, สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดามีความ

สัมพันธ์กับรสนิยมที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๐๑ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๓.๒ เพศมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

.๐๕ โรงเรียนและสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๐๑ และความสัมพันธ์ของบิดามารดาที่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๓.๓ เพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว

และความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๔ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา กับทัศนคติด้านรสนิยม, ความก้าวร้าวรุนแรง, และศีลธรรมและความถูกต้อง เมื่อควบคุมการดูโทรทัศน์ ผลปรากฏว่า

๒.๔.๑ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับรสนิยม (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน) แต่โรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับรสนิยมที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๐๑ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๔.๒ เพศมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕ โรงเรียนและสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๐๑ และความสัมพันธ์ของบิดามารดาที่มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๔.๓ เพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้อง (ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๕ ลำดับความสำคัญของตัวแปรที่ใช้อธิบายทัศนคติด้านต่าง ๆ ได้ดีที่สุด ผลปรากฏว่า

๒.๕.๑ ตัวแปรที่สามารถใช้อธิบายรสนิยม เรียงตามลำดับความสำคัญดังต่อไปนี้

ลำดับที่ ๑ โรงเรียนหรือสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว

ลำดับที่ ๒ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้

ลำดับที่ ๓ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง

แสดงว่าตัวแปรด้านสังคมและ เศรษฐกิจใช้อธิบายรสนิยมได้ดีกว่าการดูโทรทัศน์

(เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๕.๒ ตัวแปรที่สามารถใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรง เรียงตามลำดับความ

สำคัญ ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ ๑ โรงเรียนหรือสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว

ลำดับที่ ๒ ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่ดูโทรทัศน์

ลำดับที่ ๓ ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง

ลำดับที่ ๔ เพศ

แสดงว่าตัวแปรด้านสังคมและ เศรษฐกิจใช้อธิบายความก้าวร้าวรุนแรงได้ดีกว่า

การดูโทรทัศน์ (เป็นไปตามสมมติฐาน)

๒.๕.๓ ไม่มีตัวแปรใดที่ใช้อธิบายศีลธรรมและความถูกต้องได้เลย (ไม่เป็นไป

ตามสมมติฐาน)

อภิปรายผล

๑. จากการที่เพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความ
สัมพันธ์ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับความบ่อยครั้งในการดูรายการบันเทิง

จากการที่โรงเรียน, สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์
ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับรสนิยม

จากการที่เพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความ
สัมพันธ์ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง

แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นจะดูรายการบันเทิงบ่อยมากน้อยแค่ไหน จะมีรสนิยมอย่างไร
มีความก้าวร้าวรุนแรงมากแค่ไหน ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสังคมและ เศรษฐกิจของวัยรุ่น เป็นสำคัญ

๒. ถึงแม้ว่าความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงจะมีความสัมพันธ์กับรสนิยมและความก้าวร้าวรุนแรง แต่เมื่อมีการควบคุมการดูโทรทัศน์แล้วก็ยังปรากฏว่า โรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดาก็ยังคงมีความสัมพันธ์กับรสนิยม ในขณะที่เพศ, โรงเรียน สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัวและความสัมพันธ์ของบิดามารดาก็ยังคงมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวรุนแรง

และจากการจัดลำดับความสำคัญของตัวแปรที่ใช้อธิบายทัศนคติ ปรากฏว่า ตัวแปรด้านสังคมและเศรษฐกิจ คือ โรงเรียนหรือสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว ใช้อธิบายทัศนคติด้านรสนิยมและความก้าวร้าวรุนแรงได้ดีกว่าการดูโทรทัศน์

จึงแสดงให้เห็นว่า วัยรุ่นจะมีรสนิยมอย่างไร มีความก้าวร้าวรุนแรงหรือไม่ ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านสังคมและ เศรษฐกิจของวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรงเรียนและสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว ส่วนการดูโทรทัศน์นั้น เป็นแต่เพียงตัว เสริมและสนับสนุนให้ทัศนคติดังกล่าวมีความเข้มแข็งหรือรุนแรงมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

สรุปได้ว่า

๑. ความบ่อยครั้งและระยะเวลาที่วัยรุ่นดูโทรทัศน์มาก ๆ ไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านรสนิยมและความก้าวร้าวรุนแรง แต่จะเป็นตัว เสริมอิทธิพลของปัจจัยด้านสังคมและ เศรษฐกิจของวัยรุ่น

๒. การที่วัยรุ่นดูโทรทัศน์แล้วทำให้มีรสนิยมสูง หละหลวม ฟูมเฟื่อย และมีความก้าวร้าวรุนแรงมากนั้นจะเกิดขึ้น เฉพาะกับวัยรุ่นที่ดูรายการบันเทิงมากเท่านั้น รายการบันเทิงจะมีส่วนสนับสนุนและส่งเสริมทัศนคติด้านรสนิยมและความก้าวร้าวรุนแรงได้จะต้อง เกิดจากการที่วัยรุ่นดูรายการบันเทิงบ่อย ๆ

จากข้อสรุป ๑ และ ๒ ข้างต้นจึงสอดคล้องกับทฤษฎีอิทธิพลของสื่อมวลชนที่ว่า

ก. ประชาชนไม่ได้สัมผัสสื่อมวลชนด้วยจิตใจที่ว่างเปล่า ตรงกันข้าม ประชาชนมักมีความคิดเห็น ทัศนคติ ทำที่ตั้งเดิมของตนมาก่อน รวมทั้งได้รับอิทธิพลจากบุคคลอื่น ๆ และสถานต่าง ๆ อยู่ก่อนแล้ว สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำหน้าที่เป็นตัวสะกดกันข่าวสารและความคิดเห็นจากสื่อมวลชนที่แตกต่างไปจากความคิดเห็น ทัศนคติ และทำที่ตั้งเดิมของตน และจะยอมรับเฉพาะข่าวสารและความคิดเห็นที่สอดคล้องกับความคิดดั้งเดิมของตนเท่านั้น อิทธิพลที่สื่อมวลชนจะพึงมีต่อประชาชน

จึงเป็นแต่เพียงผู้สนับสนุนเท่านั้น กล่าวคือ สื่อมวลชนจะสนับสนุนทัศนคติ รสนิยม ความมีใจโน้มเอียง ตลอดจนแนวโน้มด้านพฤติกรรมของประชาชนให้มีความเข้มแข็งขึ้น และพร้อมที่จะแสดงให้ปรากฏออกมา เมื่อมีแรงจูงใจเพียงพอ หรือเมื่อโอกาสเหมาะสม

ข. สื่อมวลชนสามารถสร้างทัศนคติและค่านิยมใหม่ให้เกิดแก่ประชาชนได้ในกรณีที่มีบุคคลนั้น ๆ ไม่เคยมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน อย่างไรก็ตาม ทัศนคติและค่านิยมใหม่นี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลผู้นั้นรับสารที่เสนอเรื่องราวในแนวเดียวกันบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ เท่านั้น อิทธิพลของสื่อมวลชนในแง่นี้จึงเป็นอิทธิพลแบบสะสม ไม่ใช่อิทธิพลที่ก่อให้เกิดผลได้ทันทีทันใด หรือในระยะเวลายับสั้น ไม่ใช่อิทธิพลที่เกิดจากการดูรายการโทรทัศน์เพียงครั้งเดียว, อ่านหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องหนึ่งเพียงครั้งเดียว

๓. ทั้งปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ (เพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดา) และการดูโทรทัศน์ไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านศีลธรรมและความถูกต้อง ดังนั้นสิ่งที่น่าจะมีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านศีลธรรมและความถูกต้อง จึงควรจะเป็นปัจจัยด้านสังคมอื่น ๆ เช่น การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ และสถาบันศาสนา ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการก่อตัวของทัศนคติที่อธิบายว่า

ก. ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีอิทธิพลต่อศีลธรรมและทัศนคติด้านอื่น ๆ เช่น รสนิยม, การเมือง, อคติ ฯลฯ

ข. ศาสนามีอิทธิพลต่อทัศนคติด้านศีลธรรม คุณธรรม และความเชื่อทางจรรยา

มีข้อนำสังเกตจากผลการวิจัยว่า วิทยาลัยที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพสูง วิทยาลัยที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูง และวิทยาลัยที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน นิยมหรือมีความก้าวร้าวรุนแรงมากกว่าวิทยาลัยที่เรียนที่โรงเรียนที่มีสถานภาพต่ำ วิทยาลัยที่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำ และวิทยาลัยที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน สาเหตุที่เป็น เช่นนี้น่าจะอธิบายได้ว่า วิทยาลัยที่มีความพร้อม ความได้เปรียบทางสังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจนความอบอุ่น มีทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม จะเอาอะไรก็ได้ มีความโน้มเอียงที่จะแสดงความไม่พอใจออกมาในลักษณะก้าวร้าวรุนแรง ในขณะที่วิทยาลัยที่ขาดความพร้อมในทุก ๆ ด้าน อาจจะไม่มีความสงบเสงี่ยม เข้มตัวไม่กล้าที่จะแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว เพราะไม่มีความมั่นใจในความปลอดภัยและอยู่รอด หรืออาจจะทำให้สถานการณ์

ของตนแล้วร้ายลงไปกว่า เดิม ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ก็เป็นลักษณะเดียวกับสภาพของสังคมไทยในปัจจุบัน ผู้ที่มีในค่านเศรษฐกิจและสังคม มีบารมีและอิทธิพลในสังคม และกล้าแสดงออกซึ่งทัศนคติ และพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรง ในขณะที่ผู้ที่ต่ำต้อยด้านสถานภาพทางสังคมและ เศรษฐกิจไม่สามารถแสดงออกในลักษณะที่ก้าวร้าวได้

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑.๑ เนื่องจากเพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดามีอิทธิพลต่อรสนิยม และความก้าวร้าวรุนแรง และโรงเรียนเป็นสถาบันสังคมที่สามารถถูกปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นโรงเรียนจึงน่าจะได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งสำคัญในการปลูกฝังทัศนคติด้านรสนิยม, ความไม่ก้าวร้าวรุนแรงและทัศนคติด้านอื่น ๆ เพื่อให้วัยรุ่นซึ่งเป็นนักเรียนมีรสนิยมที่เหมาะสมกับสถานภาพของตนในฐานะที่เป็นวัยรุ่นและเป็นนักเรียน ตลอดจนมีทัศนคติที่ไม่ก้าวร้าวรุนแรงและมีทัศนคติด้านอื่น ๆ ที่ถูกที่ควร

๑.๒ พ่อแม่ควรมีส่วนอย่างสำคัญในการอบรมลูกให้ยึดมั่นในศีลธรรมและความถูกต้อง รวมทั้งชักนำให้ลูกได้มีโอกาสใกล้ชิดกับสถาบันศาสนา เพื่อให้วัยรุ่นได้รับการอบรมสั่งสอนด้านศีลธรรมและความถูกต้องโดยตรงด้วยตนเองจากสถาบันศาสนาในเวลาต่อมา

๑.๓ เนื่องจากการดูโทรทัศน์มีลักษณะ เป็นการดูร่วมกันระหว่างสมาชิกของครอบครัว ดังนั้นพ่อแม่จึงควรดูทีวีเวลาดูโทรทัศน์ร่วมกับลูกและใช้เวลาในช่วงดังกล่าวพูดคุยชี้แจงทำความเข้าใจอบรมสั่งสอนลูกของตน เพื่อให้มีทัศนคติที่ถูกต้อง ทั้งในด้านรสนิยม, ความไม่ก้าวร้าวรุนแรง, ศีลธรรมและความถูกต้อง รวมทั้งทัศนคติด้านอื่น ๆ ในขณะที่รายการนั้น ๆ กำลังปรากฏบนจอโทรทัศน์ ซึ่งจะทำให้โทรทัศน์กลายเป็นสื่อที่สร้างสรรค์แทนที่จะถูกมองว่าเป็นสื่อที่มอมเมาและสร้างทัศนคติที่ไม่เหมาะสมดังที่เกรงกลัวกัน

นั่นก็หมายความว่าพ่อแม่และโรงเรียนน่าจะเป็นสถาบันสำคัญในการที่จะปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องและสมควรแก่วัยรุ่นยิ่งกว่าสถาบันอื่นใด

๒. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัย

๒.๑ การวิจัยครั้งต่อไปเกี่ยวกับเรื่องนี้ควรขยายขอบเขตในการวัดทัศนคติด้านอื่น ๆ เพิ่มขึ้น เช่น อคติ, ระเบียบวินัย, ซาดินิยม, ความสะอาด ฯลฯ เพื่อให้ครอบคลุมทัศนคติหลาย ๆ ด้าน และสามารถชี้ผลการวิจัยอธิบายทัศนคติได้กว้างขวางขึ้น

๒.๒ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวัดทัศนคติ ดังนั้นจึงมักจะไม่ต้องปรากฏความสำคัญของรายการข่าวและความรู้ต่อทัศนคติเท่าใดนัก อย่างไรก็ตามหากในการวิจัยครั้งต่อไปมีการเพิ่มการวัดความรู้เข้าไปด้วย อาจทำให้พบว่า ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้มีความสัมพันธ์กับการมีความรู้เพิ่มขึ้นของวัยรุ่น เช่นเดียวกับที่ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิงมีความสัมพันธ์กับรสนิยมและความก้าวร้าวรุนแรง รวมทั้งทำให้การวิจัยขยายขอบเขตจากการวัดทัศนคติแต่เพียงอย่างเดียว เป็นการวัดทั้งความรู้และทัศนคติ

๒.๓ การวิจัยครั้งต่อไปควรนำตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น การอบรมเลี้ยงดูเด็กของพ่อแม่ และสถาบันศาสนา หรือความเคร่งครัดในศาสนาของครอบครัวมาเป็นตัวแปรในการศึกษาด้วย อันจะทำให้ได้ทราบถึงปัจจัยด้านสังคมอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับศีลธรรมและความถูกต้องของวัยรุ่น ในขณะที่การวิจัยครั้งนี้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ, โรงเรียน, สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว และความสัมพันธ์ของบิดามารดากับทัศนคติด้านศีลธรรมและความถูกต้อง

๒.๔ ควรขยายขอบเขตการวิจัยออกไปสู่ต่างจังหวัด เพื่อให้ขอบเขตของการวิจัยและการอธิบายผลของการวิจัยสามารถครอบคลุมได้กว้างขวาง และมีลักษณะทั่วไปได้มากขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

Brown, J.A.C. Techniques of Persuasion: From Propaganda to Brainwashing.

London: Cox & Wyman Ltd., 1972.

Childs, Harwood L. Public Opinion: Nature, Formation, and Role.

Princeton, New Jersey: D. Van Nostrand Company, Inc., 1965.

Schramm, Wilbur ed. The Science of Human Communication. New York:

Basic Books, Inc., 1963.

Siha-Umphai, Bumrongsook, Chamong Vibulsri and Sukanya Terawanij.

The Impact of Television on Thai Children. Bangkok: Faculty of

Communication Arts, Chulalongkorn University, 1975.

Suchato, Nanthawan. "The Influence of Exposure to Televised Violence,

Family SES and Family's T.V. Control on Aggressive Tendencies

Among Fourth Graders in Bangkok." Unpublished M.A. Thesis,

Stanford University, 1977.

ภาษาไทย

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชุขม และสุภาพร ลอยศักดิ์. รายงานการวิจัยเรื่องการ

ควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย.

กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, พ.ศ. ๒๕๒๔.

ธีรพงศ์ เกิดสุคนธ์. "การศึกษาอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชน:

ศึกษาเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวง

ศึกษาธิการในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการ

ประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. ๒๕๒๕.

ภูพิทธี กระแสนินทร์. "อิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น."

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ.๒๕๐๔.

ประมะ สตะเวทิน. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, พ.ศ.๒๕๒๙.

สุกัญญา ดีระวานิช และณินทริกา คุ่มไพโรจน์. รายงานการวิจัยเรื่องอิทธิพลของสื่อต่อเด็กใน

กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ.๒๕๒๖

สิ่งพิมพ์อื่น ๆ

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันอังคารที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๒๗

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๐ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศกับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์

ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
น้อย	๕๐ (๒๕.๐%)	๕๐ (๒๐.๐%)	๑๐๐ (๕๕.๐%)
มาก	๕๐ (๒๕.๐%)	๖๐ (๓๐.๐%)	๑๑๐ (๕๕.๐%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๑.๖๓๖๓๖ ที่ d.f. = ๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๑ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์

ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์	โรงเรียน		รวม
	สถานภาพต่ำ	สถานภาพสูง	
น้อย	๔๘ (๒๔.๐%)	๔๒ (๒๑.๐%)	๙๐ (๔๕.๐%)
มาก	๕๒ (๒๖.๐%)	๕๘ (๒๙.๐%)	๑๑๐ (๕๕.๐%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๕๐๕๐๕ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๒ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของ
ครอบครัวกับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์

ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์	สถานะของครอบครัว		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๔๘ (๒๔.๐%)	๔๒ (๒๑.๐%)	๙๐ (๔๕.๐%)
มาก	๕๒ (๒๖.๐%)	๔๘ (๒๔.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๕๐๔๐๕ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๓. ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดา
กับความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์

ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์	ความสัมพันธ์ของบิดามารดา		รวม
	ไม่อยู่ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน	
น้อย	๒๔ (๑๒.๐%)	๖๖ (๓๓.๐%)	๙๐ (๔๕.๐%)
มาก	๒๕ (๑๒.๕%)	๘๕ (๔๒.๕%)	๑๑๐ (๕๕.๐%)
รวม	๔๙ (๒๔.๕%)	๑๕๑ (๗๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๒๒๕๖๒ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๔ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าว
และความรู้

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
น้อย	๕๘ (๒๔.๕%)	๕๘ (๒๕.๐%)	๑๑๖ (๕๓.๕%)
มาก	๕๑ (๒๕.๕%)	๕๒ (๒๑.๐%)	๑๐๓ (๔๖.๕%)
รวม	๑๐๙ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๔๐.๐%)	๒๐๙ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๑.๒๘๖๓๐ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๕ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้	โรงเรียน		รวม
	สถานภาพต่ำ	สถานภาพสูง	
น้อย	๕๗ (๒๘.๕%)	๕๐ (๒๔.๐%)	๑๐๗ (๕๓.๕%)
มาก	๔๓ (๒๑.๕%)	๕๐ (๒๔.๐%)	๙๓ (๔๖.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๓๖๓๕๔ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๖ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจ
ของครอบครัวกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้	สถานะของครอบครัว		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๕๗ (๒๘.๕%)	๕๐ (๒๕.๐%)	๑๐๗ (๕๓.๕%)
มาก	๕๓ (๒๑.๕%)	๕๐ (๒๕.๐%)	๑๐๓ (๕๖.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๗๒๓๕๕ ที่ d.f. = ๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๗ ค่าความสัมพันธ์ในค่านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดากับ
ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้	ความสัมพันธ์ของบิดามารดา		รวม
	ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน	
น้อย	๒๘ (๑๔.๕%)	๗๘ (๓๘.๐%)	๑๐๖ (๕๓.๕%)
มาก	๒๐ (๑๐.๐%)	๗๓ (๓๖.๕%)	๙๓ (๔๖.๕%)
รวม	๔๘ (๒๔.๕%)	๑๕๑ (๗๔.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๕๖๗๓๑ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการ
บันเทิง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
น้อย	๔๒ (๒๖.๐%)	๓๙ (๑๙.๕%)	๘๑ (๔๕.๕%)
มาก	๔๘ (๒๔.๐%)	๖๑ (๓๐.๕%)	๑๐๙ (๕๕.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๒.๙๐๓๕๒ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๕ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียนกับความบ่อยครั้งที่
ดูรายการบันเทิง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง	โรงเรียน		รวม
	สถานภาพต่ำ	สถานภาพสูง	
น้อย	๕๕ (๒๗.๕%)	๓๖ (๑๘.๐%)	๙๑ (๔๕.๕%)
มาก	๔๔ (๒๒.๕%)	๖๔ (๓๒.๐%)	๑๐๘ (๕๔.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐)

ค่า chi-square = ๖.๔๓๒๘๒ ที่ d.f. = ๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๐ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ
ของครอบครัวกับความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง	สถานะของครอบครัว		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๔๔ (๒๗.๕%)	๓๖ (๑๘.๐%)	๘๑ (๔๕.๕%)
มาก	๔๔ (๒๒.๕%)	๖๔ (๓๒.๐%)	๑๐๘ (๕๕.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๖.๕๓๒๙๒ ที่ d.f.=๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๑ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดากับ
ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง	ความสัมพันธ์ของบิดามารดา		รวม
	ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน	
น้อย	๒๗ (๑๓.๕%)	๖๔ (๓๒.๐%)	๙๑ (๔๕.๕%)
มาก	๒๒ (๑๑.๐%)	๘๗ (๔๓.๕%)	๑๐๙ (๕๔.๕%)
รวม	๔๙ (๒๔.๕%)	๑๕๑ (๗๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๑.๕๒๗๔๔ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๒ ค่าความสัมพันธ์ในค่านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการ
ดูโทรทัศน์กับรสนิยม

ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์	รสนิยม		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๔๘ (๒๔.๐%)	๔๒ (๒๑.๐%)	๙๐ (๔๕.๐%)
มาก	๖๐ (๓๐.๐%)	๕๐ (๒๕.๐%)	๑๑๐ (๕๕.๐%)
รวม	๑๐๘ (๕๔.๐%)	๙๒ (๔๖.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่าchi-square = ๐.๐๐๐๔๑ ที่d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๓ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าว
และความรู้ กับ รสนิยม

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้	รสนิยม		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๕๔ (๒๔.๕%)	๕๘ (๒๔.๐%)	๑๑๒
มาก	๕๔ (๒๔.๕%)	๕๘ (๒๒.๐%)	๑๑๒ (๕๖.๕%)
รวม	๑๐๘ (๕๔.๐%)	๑๑๖ (๕๖.๐%)	๒๒๔ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๐๔๑๔๔ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๔ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง
กับ รสนิยม

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง	รสนิยม		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๖๐ (๓๐.๐%)	๓๑ (๑๕.๕%)	๙๑ (๔๕.๕%)
มาก	๔๘ (๒๔.๐%)	๖๑ (๓๐.๕%)	๑๐๙ (๕๔.๕%)
รวม	๑๐๘ (๕๔.๐%)	๙๒ (๔๖.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๘.๗๑๒๒๔ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๕ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์กับความก้าวร้าวรุนแรง

ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์	ความก้าวร้าวรุนแรง		รวม
	น้อย	มาก	
น้อย	๕๖ (๒๘.๐%)	๓๔ (๑๗.๐%)	๙๐ (๔๕.๐%)
มาก	๘๓ (๔๑.๕%)	๒๗ (๑๓.๕%)	๑๑๐ (๕๕.๐%)
รวม	๑๓๙ (๖๙.๕%)	๖๑ (๓๐.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๓.๔๘๘๓๖ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๖ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าว
และความรู้ กับ ความก้าวร้าวรุนแรง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้	ความก้าวร้าวรุนแรง		รวม
	น้อย	มาก	
น้อย	๗๖ (๓๘.๐%)	๓๑ (๑๕.๕%)	๑๐๗ (๕๓.๕%)
มาก	๖๓ (๓๑.๕%)	๓๐ (๑๕.๐%)	๙๓ (๔๖.๕%)
รวม	๑๓๙ (๖๙.๕%)	๖๑ (๓๐.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่าchi-square = ๐.๑๒๒๑๔ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๗ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง
กับ ความก้าวร้าวรุนแรง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง	ความก้าวร้าวรุนแรง		รวม
	น้อย	มาก	
น้อย	๖๗ (๓๓.๕%)	๒๔ (๑๒.๐%)	๙๑ (๔๕.๕%)
มาก	๗๒ (๓๖.๐%)	๓๗ (๑๘.๕%)	๑๐๙ (๕๔.๕%)
รวม	๑๓๙ (๖๙.๕%)	๖๑ (๓๐.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๑.๐๐๗๘๑ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๔ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์ กับ ศีลธรรมและความถูกต้อง

ความบ่อยครั้งและระยะเวลาในการดูโทรทัศน์	ศีลธรรมและความถูกต้อง		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๔๔ (๒๒.๐%)	๔๖ (๒๓.๐%)	๙๐ (๔๕.๐%)
มาก	๔๔ (๒๒.๕%)	๖๕ (๓๒.๕%)	๑๑๐ (๕๕.๐%)
รวม	๘๘ (๔๔.๕%)	๑๑๑ (๕๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๔๗๓๖๐ ที่ d.f. = ๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๘ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าว
และความรู้ กับ ศิลธรรมและความถูกต้อง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการข่าวและความรู้	ศิลปะธรรมและความถูกต้อง		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๕๒ (๒๖.๐%)	๕๔ (๒๗.๕%)	๑๐๖ (๕๓.๕%)
มาก	๓๗ (๑๘.๕%)	๕๖ (๒๘.๐%)	๙๓ (๔๖.๕%)
รวม	๘๙ (๔๔.๕%)	๑๑๐ (๕๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่าchi-square = ๑.๒๒๘๒๗ ที่d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๐ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง กับ ศิลธรรมและความถูกต้อง

ความบ่อยครั้งที่ดูรายการบันเทิง	ศิลปะธรรมและความถูกต้อง		รวม
	ต่ำ	สูง	
น้อย	๔๑ (๒๐.๕%)	๕๐ (๒๔.๐%)	๙๑ (๔๕.๕%)
มาก	๔๘ (๒๔.๐%)	๖๑ (๓๐.๕%)	๑๐๙ (๕๔.๕%)
รวม	๘๙ (๔๕.๕%)	๑๑๑ (๕๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = .๐๐๐๐๐ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๑ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศ กับ รสนิยม

รสนิยม	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
ต่ำ	๔๘ (๒๔.๐%)	๕๐ (๒๕.๐%)	๑๐๘ (๕๔.๐%)
สูง	๔๒ (๒๑.๕%)	๕๐ (๒๕.๐%)	๙๒ (๔๖.๐%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า $\chi^2 = 0.4639$ ที่ $d.f. = 1$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๒ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียน กับ รสนิยม

รสนิยม	โรงเรียน		รวม
	สถานภาพต่ำ	สถานภาพสูง	
ต่ำ	๘๑ (๔๕.๕%)	๑๗ (๘.๕%)	๑๐๘ (๕๔.๐%)
สูง	๔ (๔.๕%)	๘๓ (๔๑.๕%)	๘๗ (๔๖.๐%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๑๐๗.๒๖๖๔๑ ที่ d.f.=๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๓ ค่าความสัมพันธ์ในค่านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ
ของครอบครัว กับ รสนิยม

รสนิยม	สถานะของครอบครัว		รวม
	ต่ำ	สูง	
ต่ำ	๙๑ (๔๕.๕%)	๑๗ (๘.๕%)	๑๐๘ (๕๔.๐%)
สูง	๔ (๒.๕%)	๘๓ (๔๑.๕%)	๘๗ (๔๖.๐%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๑๐๗.๒๖๖๕๑ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๔ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดา
กับ รสนิยม

รสนิยม	ความสัมพันธ์ของบิดามารดา		รวม
	ไม่ได้ไปด้วยกัน	ไปด้วยกัน	
ต่ำ	๔๔ (๒๒.๐%)	๖๔ (๓๒.๐%)	๑๐๘ (๕๔.๐%)
สูง	๕ (๒.๕%)	๘๗ (๔๓.๕%)	๙๒ (๔๖.๐%)
รวม	๔๙ (๒๔.๕%)	๑๕๑ (๗๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่าchi-square = ๓๑.๕๙๖๘๑ ที่d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๕ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศ กับ ความก้าวร้าวรุนแรง

ความก้าวร้าวรุนแรง	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
ต่ำ	๖๔ (๓๒.๐%)	๗๕ (๓๗.๕%)	๑๓๙ (๖๙.๕%)
สูง	๓๖ (๑๘.๐%)	๒๕ (๑๒.๕%)	๖๑ (๓๐.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า :chi-square= ๒.๓๕๘๗๗ ที่ d.f.= ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๖ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียน กับ ความก้าวร้าวรุนแรง

ความก้าวร้าวรุนแรง	โรงเรียน		รวม
	สถานภาพต่ำ	สถานภาพสูง	
ต่ำ	๘๗ (๔๓.๕%)	๔๒ (๒๖.๐%)	๑๒๙ (๖๔.๕%)
สูง	๑๓ (๖.๕%)	๔๘ (๒๙.๐%)	๖๑ (๓๐.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่าchi-square = ๒๗.๒๖๗๓๗ ที่d.f. = ๑

สถาบันวิจัยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๗. ค่าความสัมพันธ์ในค่านำจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและ เศรษฐกิจ
ของครอบครัว กับ ความก้าวร้าวรุนแรง

ความก้าวร้าวรุนแรง	สถานะของครอบครัว		รวม
	ต่ำ	สูง	
ต่ำ	๘๗ (๔๓.๕%)	๕๒ (๒๖.๐%)	๑๓๙ (๖๙.๕%)
สูง	๑๓ (๖.๕%)	๕๘ (๒๙.๐%)	๖๑ (๓๐.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square= ๒๗.๒๖๗๓๗ ที่ d.f.= ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๘ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความถี่ของบิดามารดา กับ ความก้าวร้าวรุนแรง

ความก้าวร้าวรุนแรง	ความสัมพันธ์ของบิดามารดา		รวม
	ไม่ได้ไปด้วยกัน	ไปด้วยกัน	
ต่ำ	๔๓ (๒๑.๕%)	๕๖ (๔๘.๐%)	๑๓๗ (๖๘.๕%)
สูง	๖ (๓.๐%)	๕๕ (๒๗.๕%)	๖๑ (๓๐.๕%)
รวม	๔๙ (๒๔.๕%)	๑๑๑ (๗๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๔.๐๙๔๓๕ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิจัยประชากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๕ ค่าความสัมพันธ์ในค่านจำนวนและร้อยละระหว่างเพศ กับ ศิลธรรมและความถูกต้อง

ศิลปะธรรมและความถูกต้อง	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
ต่ำ	๔๖ (๒๓.๐%)	๔๓ (๒๑.๕%)	๘๙ (๔๔.๕%)
สูง	๕๔ (๒๗.๐%)	๕๗ (๒๘.๕%)	๑๑๑ (๕๕.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๐๔๐๔๘ ที่ d.f. = ๑

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๐ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างโรงเรียน กับ ศิลธรรมและความถูกต้อง

ศิลปะธรรมและความถูกต้อง	โรงเรียน		รวม
	สถานภาพต่ำ	สถานภาพสูง	
ต่ำ	๔๑ (๒๐.๕%)	๔๘ (๒๔.๐%)	๘๙ (๔๔.๕%)
สูง	๕๙ (๒๙.๕%)	๕๒ (๒๖.๐%)	๑๑๑ (๕๕.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๓๒๘๘๒ ที่ d.f. = ๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๑ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ
ของครอบครัว กับ ศีลธรรมและความถูกต้อง

ศีลธรรมและความถูกต้อง	สถานะของครอบครัว		รวม
	ต่ำ	สูง	
ต่ำ	๔๑ (๒๐.๕%)	๔๔ (๒๔.๐%)	๘๕ (๔๔.๕%)
สูง	๕๔ (๒๕.๕%)	๕๒ (๒๖.๐%)	๑๐๖ (๕๕.๕%)
รวม	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๑๐๐ (๕๐.๐%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า $\chi^2 = ๐.๗๒๘๘๒$ ที่ $d.f. = ๑$

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔๒ ค่าความสัมพันธ์ในด้านจำนวนและร้อยละระหว่างความสัมพันธ์ของบิดามารดา กับ ศีลธรรมและความถูกต้อง

ศีลธรรมและความถูกต้อง	ความสัมพันธ์ของบิดามารดา		รวม
	ไม่ได้อยู่ด้วยกัน	อยู่ด้วยกัน	
ต่ำ	๑๔ (๙.๕%)	๗๐ (๓๕.๐%)	๘๔ (๔๔.๕%)
สูง	๓๐ (๑๕.๐%)	๘๑ (๔๐.๕%)	๑๑๑ (๕๕.๕%)
รวม	๔๔ (๒๔.๕%)	๑๕๑ (๗๕.๕%)	๒๐๐ (๑๐๐.๐%)

ค่า chi-square = ๐.๔๘๑๔๔ ที่ d.f. = ๑

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ก่อนตอบคำถามกรุณาอ่านคำแนะนำต่อไปนี้

1. คำถามว่าคูโทรทัศน์น้อยแค่ไหน? (ข้อ 1) กับคำถามประเภทของรายการที่ดู และดูรายการประเภทนั้นบ่อยแค่ไหน? (ข้อ 4) ควรใช้ความรอบคอบ คิดให้ถี่ก่อนตอบ มิฉะนั้นจะผิดไปจากความจริง เช่น ตอบว่า คูโทรทัศน์ 3-4 วันต่อสัปดาห์ แต่ดูรายการข่าว 5-7 วันต่อสัปดาห์ ซึ่งเป็นไปไม่ได้

2. คำถามเกี่ยวกับการดูโทรทัศน์ในวันธรรมดา (ข้อ 2) และในวันเสาร์-อาทิตย์ (ข้อ 3) คิดเฉลี่ยต่อวัน

3. คำถามว่าทำอะไรระหว่างที่ดูโทรทัศน์? (ข้อ 7) กับคำถามว่าดูโทรทัศน์กับใคร? (ข้อ 8) ควรใช้ความรอบคอบคิดให้ถี่ก่อนตอบ มิฉะนั้นจะผิดไปจากความเป็นจริง เช่น ตอบว่าคุยกับคนอื่นระหว่างดูโทรทัศน์ แต่กลับตอบว่าคนเดียว เมื่อถูกถามว่าดูโทรทัศน์กับใคร?

4. คำถามข้อใดที่บอกว่ายตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ (ข้อ 4 กับข้อ 6) จึงตอบมากกว่า 1 คำตอบ ส่วนคำถามอื่น ๆ ขอให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

แบบสอบถาม

คำแนะนำในการตอบแบบสอบถาม

กรุณาตอบคำถามโดยทำเครื่องหมาย ล้อมข้อที่เป็นคำตอบของท่าน หรือเติมข้อความที่ตรงกับความคิดของท่าน

การได้รับคำตอบที่ไม่ครบถ้วน และไม่ตรงกับความเป็นจริง จะทำให้การวิจัยบกพร่องและไม่สมบูรณ์ จึงขอความกรุณาตอบคำถามที่ตรงกับความคิดและการกระทำของท่านทุกข้ออย่างตรงไปตรงมา ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

1. ท่านคุโทรทัตส์น้อยแค่ไหน?

- ก. 5-7 วันต่อสัปดาห์
- ข. 3-4 วันต่อสัปดาห์
- ค. 1-2 วันต่อสัปดาห์
- ง. เกือบละ 2-3 ครั้ง
- จ. น้อยกว่านั้น
- ฉ. ไม่เคยเลย

2. ท่านคุโทรทัตส์ในวันธรรมดา (จันทร์-ศุกร์) โดยเฉลี่ยวันละเท่าใด

- ก. มากกว่า 6 ชั่วโมง
- ข. 3 ชั่วโมง - 6 ชั่วโมง
- ค. 1 ชั่วโมง - 2 ชั่วโมง 59 นาที
- ง. 30 นาที - 59 นาที
- จ. ไม่ถึง 30 นาที

3. ท่านคุโทรทัตส์ในวันเสาร์-อาทิตย์ โดยเฉลี่ยวันละเท่าใด?

- ก. มากกว่า 12 ชั่วโมง
- ข. 8 ชั่วโมง - 12 ชั่วโมง
- ค. 5 ชั่วโมง - 7 ชั่วโมง 59 นาที
- ง. 2 ชั่วโมง - 4 ชั่วโมง 59 นาที
- จ. ไม่ถึง 2 ชั่วโมง

_____ 3
เลขที่แบบสอบถาม

_____ 4

_____ 5

_____ 6

4. ท่านดูรายการโทรทัศน์ต่อไปนี้ ประเภทใดบ้าง และดูรายการประเภทนั้น ๆ บ่อยแค่ไหน?
 (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ทำเครื่องหมาย ล้อมรอบประเภทของรายการที่ท่านดู
 และทำเครื่องหมาย ในตารางความบ่อยครั้งที่ดู)

ประเภทของรายการ	ความบ่อยครั้งที่ดู					
	5-7 วัน ต่อสัปดาห์	3-4 วัน ต่อสัปดาห์	1-2 วัน ต่อสัปดาห์	เดือนละ 2-3 ครั้ง	น้อยกว่านั้น	
1. ข่าว						7
2. สารคดี						8
3. แข่งขันคอมพิวเตอร์ระหว่าง โรงเรียน						9
4. ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์						10
5. การศึกษาและความรู้อื่น ๆ						11
6. รายการเกี่ยวกับสุขภาพ						12
7. รายการธรรมะและศาสนา						13
8. กีฬา						14
9. ละคร						15
10. ภาพยนตร์						16
11. รายการเด็กและการ์ตูน						17
12. รายการแม่บ้านและสตรี						18
13. รายการแฟชั่น						19
14. รายการแข่งขันเกมต่าง ๆ เช่น ซูเปอร์บล็อก, มาตามันต์ ฯลฯ						20
15. ดนตรี และเพลง						21
16. อื่น ๆ (กรุณาระบุ)						
16.1						22
16.2						23

5. โดยปกติท่านดูรายการโทรทัศน์ต่าง ๆ ตามคำแนะนำของใคร?

- ก. เพื่อน
- ข. พ่อแม่
- ค. พี่น้อง
- ง. ญาติอื่น ๆ
- จ. คัดสินใจเอง (ไม่มีใครแนะนำ)
- ฉ. อื่น ๆ (กรุณาระบุ ความสัมพันธ์) _____

24

6. ท่านดูโทรทัศน์เพื่ออะไร? (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)

- ก. ต้องการทราบข่าวสาร
- ข. ต้องการหาความรู้
- ค. ต้องการพักผ่อน
- ง. ต้องการอยู่กับคนเดียวตามลำพัง
- จ. ไม่รู้จะทำอะไร (หรือดูเพื่อฆ่าเวลา)
- ฉ. อื่น ๆ (กรุณาระบุเหตุผล) _____

25

26

27

28

29

30

7. โดยปกติท่านทำอะไรระหว่างที่ดูโทรทัศน์?

- ก. รับประทานอาหาร
- ข. อ่านหนังสือเรียนหรือทำการบ้าน
- ค. อ่านหนังสืออ่านเล่นหรือหนังสือการ์ตูน
- ง. คุยกับคนอื่นเกี่ยวกับรายการที่กำลังดู
- จ. คุยกับคนอื่นเรื่องจิปาถะ
- ฉ. คุยอย่างเดียว ไม่ได้ทำอย่างอื่น
- ช. อื่น ๆ (กรุณาระบุว่าทำอะไร) _____

31

8. โดยปกติท่านคุยโทรศัพท์กับใคร?

- ก. คุณคนเดียว
- ข. คุยกับคนในครอบครัว
- ค. คุยกับเพื่อน
- ง. อื่น ๆ (กรุณาระบุความสัมพันธ์) _____

32

9. โดยปกติท่านชอบดูโทรทัศน์ของไหนมากกว่ากัน? (ช่อง 3, ช่อง 5, ช่อง 7, ช่อง 9)

กรุณาเรียงลำดับความบ่อยครั้งที่ดูจากมากไปหาน้อย

- ก. ลำดับที่ 1 ช่อง _____
- ข. ลำดับที่ 2 ช่อง _____
- ค. ลำดับที่ 3 ช่อง _____
- ง. ลำดับที่ 4 ช่อง _____

33

34

35

36

10. โดยปกติท่านชอบฟังเพลงประเภทใด?

- ก. เพลงสากลประเภทคลาสสิก
- ข. เพลงสากลประเภท popular music
- ค. เพลงไทยสากล
- ง. เพลงไทยสากลประเภทสตริง
- จ. เพลงไทยเคิม
- ฉ. เพลงลูกทุ่ง
- ช. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

37

11. โดยปกติท่านซื้อเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปเที่ยวจากที่ไหน?

- ก. ทางสรรพสินค้า หรือร้านทรู ๆ ตามศูนย์การค้า
- ข. ร้านทั่ว ๆ ไป
- ค. ที่ไหนก็ได้
- ง. ส่วนจตุจักรหรือร้านแผงลอย

38

12. ถ้าท่านมีเงินอยู่ 400 บาท ท่านจะซื้อเสื้อประเภทใด? 39
- เสื้อยี่ห้อดี ๆ ราคาตัวละ 400 บาท 1 ตัว
 - เสื้อยี่ห้อปานกลางราคาตัวละ 200 บาท 2 ตัว
 - เสื้อยี่ห้อไม่ดังราคาตัวละ 100 บาท 4 ตัว
13. ท่านใช้น้ำหอมบางหรือไม่? 40
- ใช้น้ำหอมยี่ห้อดี ๆ ราคาแพง
 - ใช้น้ำหอมราคาไม่แพง
 - ไม่ได้ใช้
14. โดยปกติท่านรับประทานข้าวตามภัตตาคารหรือร้านอาหารตามศูนย์การค้าบ่อยแค่ไหน? 41
- เดือนละ 3-4 ครั้งขึ้นไป
 - เดือนละ 1-2 ครั้ง
 - นาน ๆ ครั้ง
15. ถ้ามีการจัดแข่งขันมวยปล้ำ (แบบที่ฉายในโทรทัศน์) ที่กรุงเทพฯ ท่านอยากไปดูหรือไม่? 42
- อยากไปดู
 - ไม่อยากไปดู
 - อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____
16. ถ้าทหารเวียคนามรุกรานเข้ามาในเขตประเทศไทย สมมติว่าท่านเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจฝ่ายไทย ท่านจะทำอย่างไร? 43
- ใช้กำลังทหารเข้าโจมตีขับไล่อทหารเวียคนาม
 - ใช้วิธีทางการทูตแจ้งรัฐบาลเวียคนามให้ถอนทหารเวียคนามออกจากเขตประเทศไทย
 - อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

17. ถ้าคู่อริทำร้ายท่าน ท่านจะทำอย่างไร?

ก. ทหาทางแก้แค้นแบบรายมาก็ร้ายตอบ

ข. แจงความกับตำรวจ

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

44

18. ท่านคิดว่าคนที่ฆ่าคนอื่นตายสมควรได้รับโทษอย่างไร?

ก. ประหารชีวิต

ข. ควรได้รับการลดโทษโดยพิจารณาจากสาเหตุของการกระทำผิด และการไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

45

19. คนขับรถ 10 ล้อ ขับรถชนคนตาย ตำรวจจึงเข้าจับกุม แต่คนขับรถ 10 ล้อ

กลับคอยตำรวจแล้ววิ่งหนีการจับกุม ถ้าท่านเป็นตำรวจคนนั้นท่านจะทำอย่างไร?

ก. ไล่ป้อนยิงคนขับรถ 10 ล้อ

ข. พยายามวิ่งไล่จับให้ไล่โดยยิงปืนขึ้นฟ้าขู่ให้ยอมจำนน

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

46

20. ผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาในร้านขายของชำ แล้วหยิบมะขามี่สำเร็จรูปไป 3 ห่อ

ถ้าท่านเป็นเจ้าของร้านชำ ท่านจะทำอย่างไร? หากทราบว่า

เธอกระทำไปเพื่อเอาไปให้ลูก 2 คน และตัวเองกิน เนื่องจากทำงาน, สามีตาย และไม่มีสตางค์ซื้อ

ก. ปลดปล่อยตัวไปพร้อมกับให้มะขามี่ทั้ง 3 ห่อไปถวาย

ข. แจงตำรวจจับเพราะผู้หญิงคนนี้มีโทษของเรา

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

47

21. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรที่นักมวยพยายามเอาเปรียบคู่ต่อสู้ เพื่อให้
ได้รับชัยชนะในการแข่งขัน?

ก. ไม่เห็นด้วย

ข. เห็นด้วย

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

48

22. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรที่คนขับรถสองแถวขับรถเร็วเพราะต้องรีบแข่งกับเวลา
เพื่อให้ได้เงินเพียงพอสำหรับเลี้ยงลูกเมีย

ก. ไม่เห็นด้วย

ข. เห็นด้วย

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

49

23. นักเรียนคนหนึ่งอยากได้เสื้อผ้าสวย ๆ สักตัว แต่ในขณะนั้นเขาไม่มีเงิน
เพื่อที่เขาพบเงินตกอยู่ 500 บาทที่โรงเรียน ท่านคิดว่าเด็กคนนั้นควรทำอย่างไร?

ก. เอาไปส่งให้อาจารย์

ข. เอาเงินที่พบไปซื้อเสื้อผ้า

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

50

24. ผู้หญิงคนหนึ่งขับรถไปซื้อกระเช้าดอกไม้ที่ร้านแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นร้านแถว
ในบริเวณนั้นที่รับจัดกระเช้าดอกไม้ แต่อยู่แถวร้านนั้นมีคนจอดรถเต็มไปหมดแล้ว

ที่ว่างที่จะจอดรถโดยอยู่ห่างจากร้านกระเช้าดอกไม้ถึง 100 เมตร ถ้าท่านเป็น
ผู้หญิงคนนั้น ท่านจะทำอย่างไร?

ก. ขับรถไปจอดตรงที่ว่างที่อยู่ห่างออกไป 100 เมตร

แล้วเดินกลับมาซื้อกระเช้าดอกไม้ที่ร้านนั้น

ข. จอดรถซ้อนคันอื่นตรงหน้าร้านนั้น แล้วลงไปซื้อกระเช้าดอกไม้

ค. อื่น ๆ (กรุณาระบุ) _____

51

25. ขณะนี้ท่านมีอายุ _____ ปี _____ 53
26. เพศ _____ 54
- ก. ชาย
- ข. หญิง
27. กำลังเรียนชั้น _____ 55
28. โรงเรียน _____ 56
29. บิดามารดาของท่าน _____ 57
- ก. อยู่ด้วยกัน
- ข. หย่า
- ค. บิดาทาย
- ง. มารดาตาย
- จ. ทั้งบิดามารดาตาย

ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย